BİR IKEA DOLABINDA MAHSUR KALAN HİNT FAKİRİ'NİN OLAĞANÜSTÜ YOLCULUĞU

Romain Puértolas

36 ÜLKEDE YAYIMLANDI,
33 DİLE ÇEVRİLDİ.
YILIN YAYINCILIK OLAYI OLDU!

Çeviri: EBRU ERBAŞ

can
roman

Bir dolandırıcı olan Racastan'lı Hint Fakiri Ajatashatru Lavash Patel, çivili bir yatak satın almak için, cebinde sahte bir yüz euroyla Paris'teki Ikea mağazasına gelir. Basit bir gidiş-dönüş yolculuğundan ibaret olacağını düşündüğü seyahati, Avrupa'nın dört bir yanına, hatta Kaddafi sonrası Libya'ya uzanan bir maceraya dönüşür. Çeşitli ulaşım araçlarıyla kat etmek zorunda kaldığı uzun yollar ve yollarda karşılaştığı "güzel ülkelere" ulaşmaya çalışan göçmenler, bu üçkâğıtçı ama bir yanıyla da saf Fakir'i kökten değiştirecek, hatta hayatına bambaşka bir yön verecektir.

Otuz altı ülkede yayımlanan, otuz üç dile çevrilen ve genç yazara çeşitli edebiyat ödülleri kazandıran **Bir Ikea Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu**, içerdiği Monty Python tarzı mizah kadar, göçmenlik konusuna hassas ve vicdani yaklaşımıyla da çok beğeni topladı. Çok ses getiren ve yılın en çok okunan kitaplarından biri olan roman, 2014 yılının önemli yayıncılık olaylarından biri oldu.

can

18 TL
KDV DAHİL

ISBN: 978-975-07-2234-9

9 789750 722349

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ROMAIN PUÉRTOLAS

BİR IKEA DOLABINDA MAHSUR KALAN HİNT FAKİRİ'NİN OLAĞANÜSTÜ YOLCULUĞU

L'extraordinaire voyage du fakir qui était resté coincé dans une armoire IKEA,
Romain Puértolas
© 2013, Le Dilettante
© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2014, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Düzelti: Aylin Samancı, Burçak Karabağ
Mizanpaj: Gülay Yıldız, Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul
Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2234-9

IKEA grubunun ve bağlı şirketlerinin kitabın yazarı ya da içeriği ile hiçbir bağı olmadığı gibi, bu tür bir bağ kurulmasına yetki vermemişlerdir; kitabın bütün içeriğinden sadece yazar sorumludur ve IKEA hiçbir koşulda sorumlu tutulamaz.

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

ROMAIN PUÉRTOLAS

BİR IKEA DOLABINDA MAHSUR KALAN HİNT FAKİRİ'NİN OLAĞANÜSTÜ YOLCULUĞU

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Ebru Erbaş

can

ROMAIN PUÉRTOLAS, Fransız ve İspanyol asıllı yazar 1975'te Montpellier'de doğdu. İspanyol dili ve edebiyatı, Fransız dili ve edebiyatı ve İngiliz dili edebiyatı alanlarında öğrenim gördü. İspanyolca, Katalanca, İngilizce ve Ruşça bilen yazar, *DJ*'lik, yabancı dil öğretmenliği, çevirmenlik ve hosteslik gibi birçok iş yaptı. Otuz altı ülkede yayımlanan, otuz üç dile çevrilen bu ilk romanıyla büyük bir başarı kazanan genç yazar artık sadece yazıyor.

EBRU ERBAŞ, İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Lisesi'nde ve Marmara Üniversitesi Fransızca Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde okudu. Yayınevleri, süreli yayınlar için çevirmenlik ve editörlük işlerinin yanı sıra, ticari, siyasi, diplomatik metinler, haber, makale, senaryo gibi çeşitli yazı işleri üretiyor. Çeviri eserlerinin yanı sıra *Kartal Belediye Plajı ve Mandalina Bahçeleri* isimli çocuk kitabı yayımlandı.

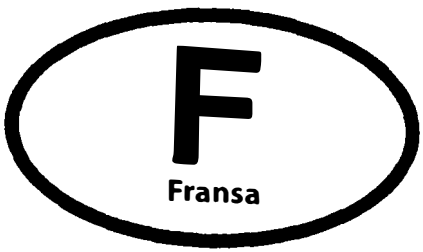
En güzel eserlerim Léo ve Éva'ya,
En güzel yolculuğum Patricia'ya.

Aslında dünyanın yuvarlak olduğuna
tek bir sebepten inanıyorum...
Tüm dünyayı dolandıktan sonra
insan sadece evinde olmayı istiyor.

ORELSAN

Yürek dediğin, biraz da büyükçe bir dolap gibidir.

AJATASHATRU LAVASH PATEL

F
Fransa

Hintli Ajatashatru Lavash Patel'in Fransa'ya vardığında ağzından ilk dökülen İsveççe bir sözcük oldu.

Rezalet!

"Ikea."

İşte kısık sesle söylediği buydu.

Bunu dedikten sonra da külüstür kırmızı Mercedes' in kapısını kapattı ve uslu bir çocuk gibi, ellerini ipeksi dizlerinin üzerine koyarak beklemeye koyuldu. İyi duyduğundan emin olamayan taksi şoförü, müşterisine döndü ve bu hareketi minderinin küçük tahta boncuklarını şıngırdattı. Aracının arka koltuğunda orta yaşlı, uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi boğumlu, yüzü donuk ve dudağının üstü devasa bir bıyıkla çizilmiş bir adam gördü. Çökük yanaklarına, mikrobik bir aknenin izleri olan küçük oyuklar saçılmıştı. Kulaklarında ve dudaklarında, sanki bu uzuvlarını kullandıktan sonra fermuarlayıp kapatmak istermiş gibi, bir sürü halka vardı. Vay, güzel dalga! diye düşündü, bunda karısının bitmek bilmez dırdırına şahane bir çare gören Gustave Palourde.

Adamın gri, parlak ipekten elbisesi, bağlamaya zahmet etmeyip iğneyle tutturuverdiği kırmızı kravatı ve beyaz gömleği, tümünün korkunç derecede kırışmış olması uçakta geçirilmiş uzun saatlere tanıklık ediyordu.

Ama garip bir şekilde, bavulu yoktu. Ya Hindu olduğundan ya da kutsal bir kafa travması geçirdiğinden, diye düşündü şoför, müşterisinin başını çevreleyen büyük, beyaz sarığa bakarak. Ama dudağının üzeri devasa bir bıyıkla çizilmiş esmer yüzü, daha çok Hindu olması ihtimaline sevk ediyordu onu.

"Ikea mı?"

"Ikea," diye tekrarladı Hintli, son heceyi uzatarak.

"Hangisi? Ha... *What* Ikea?"[1] diye geveledi, İngilizceye ancak bir köpeğin ayağına geçirilmiş patenlere olabildiği kadar hâkim olan Gustave.

Yolcusu bunun hiç önemi olmadığını belirtir gibi omuzlarını silkti. *"Castikea,"* diye tekrarladı, *"dazıntmetadwandatbetısutyuyurdıparizyın."*

Şoförün duyduğu aşağı yukarı buydu; bir dizi anlaşılmaz, damağında şaklayan cıvıltı. Ama cıvıltı ya da değil, Taxis Gitans'da geçirdiği otuz yıllık meslek hayatında kesinlikle ilk kez bir müşteri, Charles-de-Gaulle Havalimanı'nın 2C Terminali'nden çıkar çıkmaz kendisini bir mobilya mağazasına götürmesini istiyordu. Ikea'nın son zamanlarda kendi adıyla bir oteller zinciri açtığını hatırlamıyordu zira.

Gustave'ın garip isteklerle karşılaştığı olmuştu ama bu sonuncu hepsini yaya bırakırdı. Eğer bu lavuk gerçekten Hindistan'dan geldiyse, sadece Billy raflar ya da bir Poäng koltuk satın alabilmek için küçük bir servet harcamış ve sekiz saatini bir uçağın içinde geçirmiş olmalıydı. Helal! Ya da daha doğrusu, inanılmaz! Bu karşılaşmayı hatıra defterine, günün birinde kaide-i âlilerini taksisinin leopar desenli koltuklarına iliştirme şerefini kendisine bahşetmiş olan Demis Roussos ile Salman Rushdie'nin

1. (İng.) Ne Ikea? (Y.N.)

arasına kaydetmeli ve bu hikâyeyi özellikle akşam yemeği sırasında karısına nakletmeyi unutmamalıydı. Sofrada genellikle kendisinin diyecek pek bir şeyi olmadığından, kızı da bir yandan okumayı bile bilmeyen yaşıtı gençlere bozuk imlalı mesajlar çekerken, henüz etli ağzı Hint işi şahane bir fermuarla teçhiz edilmemiş olan karısı konuşmanın tekelini elinde tutardı. Bu kez biraz olsun değişecekti bu durum.

"OK!"

Son üç hafta sonunu, yeni aile karavanını döşemek için, yukarıda bahsi geçen kadınlarla İsveçli mağazanın mavi ve sarı koridorlarını arşınlayarak geçirmiş olan Çingene taksici, en yakın Ikea'nın Roissy Paris Nord mağazası olduğunu ve buradan sadece 8.25 euro yazdığını gayet iyi biliyordu. Dolayısıyla tercihini ters istikamette, başkentin diğer ucunda ve halen bulundukları noktadan kırk beş dakika mesafede yer alan Paris Sud Thiais mağazası yönünde kullandı. Sonuçta, turistin istediği bir Ikea'ydı. Hangisi olduğunu belirtmemişti. Üstelik hoş, ipek kostümü ve kravatıyla herhalde bu Hintli kalantor bir fabrikatör olmalıydı. Birkaç onluğu dert edecek değildi herhalde? Gustave, kendinden hoşnut, bu güzergâhın kendisine ne kadar bırakacağını hızla hesapladı ve ellerini ovuşturdu. Sonra da taksimetrenin düğmesine bastı ve yola koyuldu. Gün gayet iyi başlamıştı.

Hint fakirliği ile iştigal eden Ajatashatru Lavash *(ağaca taş attı yavaş*[1] diye okuyunuz) Avrupa'ya ilk gelişinde tebdili kıyafet yolculuk etmeye karar vermişti. Bu vesileyle, dev bir kundak bezi formundaki bir peştamaldan ibaret olan "üniformasını", gençliğinde ünlü bir şampuan markasının temsilciliğini yapmış ve halen külrengine çalan güzel buklelerini koruyan köyün ihtiyarlarından Dhjamal'den (bildiğiniz *Cemal*) bir lokma ekmek karşılığında kiralanmış olan parlak ipekli elbise ve kravatla değiştirmişti.

Macerasının süreceği iki gün boyunca üzerinde taşıyacağı koşumlarını kuşanırken gizliden gizliye kendisini, üç saatlik karayolu ve sekiz saat on beş dakikalık uçuştan ibaret bir güzergâhta bile üzerine rahat şeyler, yani eşofman ve terlikler geçirmeyecek derecede kalantor bir Hintli fabrikatör sanmalarını arzulamıştı. Olmadığı gibi görünmek, bir fakir olaraktan, onun işi buydu sonuçta. Dolayısıyla dinî sebeplerden ötürü sadece sarığını başında tutmuştu. Altında, bugün kırk santim uzunluğuna eriş-

1. Yazar kitap boyunca, Hintli karakterin ismini zaman zaman bozarak ses oyunları yapmıştır. Kitabın Fransızca orijinalinde olduğu gibi aynı ses oyunları, anlamdan çok ses benzerliği gözetilerek çevirmen tarafından Türkçeye uyarlanmıştır. (Y.N.)

tiğini ve paçalda otuz bin ruh, mikrop ve bitten oluşan bir nüfusu barındırdığını tahmin ettiği saçları uzayıp duruyordu.

Ajatashatru (*acenta şartı* diye okuyunuz) düzmüş olduğu façanın, böylesi bir zarafet parıltısının içinde göze çarpmayacak ufak bir ayrıntı babından; parkinsonlu Dhjamal'ın yine de sarih ama titrek açıklamalarından sonra bile, ne kendisinin ne de kuzeninin bağlamayı başarabildiği ve sonunda bir çengelliiğneyle tutturdukları kravat düğümüne rağmen, bu Avrupalıda beklenen etkiyi yaratmış olduğunu, o gün taksiye biner binmez fark etmişti. Dikiz aynasından atılan bir bakış, böylesi bir güzelliği temaşaya yetmediğinden, Fransız onu daha iyi görebilmek için oturduğu yerde arkasına bile dönmüş ve bunu yaparken de, sanki bir burgu numarasına hazırlanıyormuş gibi, boyun kemiklerini gürültüyle çatırdatmıştı.

"Ikea?"

"Ikeaaa."

"Hangisi? Ha... *What* Ikea?" diye gevelemişti, İngilizceye ancak bir ineğin ayağına geçirilmiş patenlere hâkim olabildiği kadar hâkim olduğu anlaşılan şoför.

"*Just Ikea. Doesn't matter. The one that better suits you. You're the Parisian.*"[1]

Şoför gülümseyerek ellerini ovuşturmuş ve sonra da yola koyulmuştu.

Zokayı yuttu, diye düşünmüştü Ajatashatru (*aç şatafatlı* diye okuyunuz) hoşnut halde. Sonuçta yeni imajı görevini layığıyla yerine getiriyordu. Şansı biraz yaver gider, çenesini de fazla açması gerekmezse onu buraların yerlisi sanmaları bile işten değildi.

1. (İng.) Sadece Ikea. Önemli değil. Sana uygun olan. Parisli olan sensin. (Y.N.)

Ajatashatru tüm Racastan'da, kesici ağzı kabzasına girip çıkabilen kılıçları yutması, sıfır kalorili şekerden yapılma cam kırıklarını yemesi, kollarına sirkaflı iğneler batırması gibi, sırrını sadece kuzenleriyle kendisinin bildiği ve milleti uyutmak için *sihirli güçler* diye anmaya bayıldığı envai çeşit hokkabazlıkla meşhurdu.

Dolayısıyla 98.45 euroya varan taksi parasını ödemesi gerektiğinde de, Hint Fakiri'miz, tüm yolculuk için üzerinde bulunan tek para olan, sadece bir yüzü basılı, 100 euroluk sahte banknotu, üstünün kalabileceğini belirten kayıtsız bir edayla uzattı. Şoför parayı cüzdanına yerleştirirken, Ajatashatru mavi binayı gururla taçlandıran sarı, devasa I-K-E-A harflerini parmağıyla göstererek dikkatini dağıttı. Müşterisinin, serçeparmağını yeşil banknota bağlayan şeffaf lastiği hızlıca çekebileceği kadar uzun süre, Çingene'nin gözleri havaya dikili kaldı. Saniyenin onda biri kadar bir süre zarfında para yeniden ilk sahibinin ellerindeydi.

"Ah, buyurun!" diye atıldı, parayı cebe indirdiğini sanan şoför, "İşte bizim durağın numarası. Dönüş için taksiye ihtiyacınız olursa diye. Yükünüz olursa kamyonetlerimiz de var. Monte edilmemiş olsalar bile acayip yer kaplıyor mobilyalar, inanın bana."

Şoför, Hintlinin, söylediklerinden bir şey anlayıp anlamadığını hiçbir zaman bilemedi. Torpido gözünü kurcaladı ve oradan Bristol kâğıdından, üzerine taksilerin tepesine takılan, beyaz plastikten meşhur üçgen tepelikle yellenen bir Flamenko dansçısının resmedildiği küçük bir kart çıkarttı. Ona uzattı.

"Mersi," dedi yabancı Fransızca olarak.

Taxis Gitans'ın kırmızı Mercedes'i, sadece küçük kulaklı Hint fillerini gözden kaybetmeye alışkın olan hokkabazın doğrudan dahli olmaksızın gözden kaybolunca, Ajatashatru kartı cebine koydu ve önünde uzanan devasa ticari depoyu süzdü.

Ikea 2009'da, yerel kanunlar, İsveçli yöneticilerin müesseselerinin işletmesini Hint tebaasından müdürlerle paylaşmasını, üstelik bunların şirketin çoğunluk hissedarı olmasını zorunlu kıldığından ve de bu durum Kuzeyli devi yerinden sıçrattığından, Hindistan'da ilk mağazalarını açma fikrinden vazgeçmişti. Zenginlik kaynağını kimseciklerle, hele de *kitsch* müzikal oyuncularının yancısı, bıyıklı yılan oynatıcılarla paylaşacak değildi.

Hazır mobilyanın dünya lideri, bu gelişmeyle eşzamanlı olarak, çocuk işçilik ve kölelikle mücadele etmek için Unicef'le bir işbirliği geliştirmişti. Hindistan'ın kuzeyindeki beş yüz köyü kapsayan proje, tüm bölgede pek çok sağlık, beslenme ve eğitim merkezi inşa edilmesini sağlamıştı. İşte Ajatashatru da, soytarı-fakir olarak işe başladığı Hint Prensi Lhegro Singh Lhe'nin (*lego şilte* diye okuyunuz) sarayından, daha ilk haftasında ve de paldır küldür havale edildiğinde, bu okullardan birine iniş yapmıştı. Bir parça susamlı ekmek, kolesterolsüz tereyağı ve iki salkım da organik üzüm aşırma talihsizliği sergilemişti. Yani kısaca, acıkmak talihsizliği sergilemişti.

Ceza olarak bıyıklarını kesmeleri zaten kendi içinde yeterince ciddi bir eziyetken (bu onu gençleştirmiş olsa

da) bir de ondan, okullarda çocuklar arasında hırsızlık ve suçu önleme çalışmaları yapmakla sağ kolunun kesilmesi arasında seçim yapmasını istemişlerdi. Neticede bir fakir ne acıdan çekinirdi ne de ölümden...

Ajatashatru, envai çeşit sakatlanma gösterisini (kollara saplanan et şişleri, yanaklarda çatallar, mideye indirilen kumlar) izlemeye alışkın hayranlarını büyük şaşkınlığa uğratarak organının kesilmesi teklifini geri çevirmiş ve ilk seçenekte karar kılmıştı.

"Affedersiniz mösyö, saatiniz var mı acaba?"

Hintli yerinden sıçradı. Üzerinde eşofman ve ayağında sandaletlerle kırk yaşlarında bir adam, ancak bir Tetris şampiyonu ya da bir psikopatın bu şekilde istif edebileceği, onlarca koliyle dolu bir alışveriş arabasını, zar zor önünde durdurmuştu.

Ajatashatru'ya göre bu soru aşağı yukarı şöyle bir şeye benziyordu: *Affedersenebayasatinevameacaba.*

Özetle, anlaşılabilecek hiçbir tarafı olmayan ve ondan ancak *WHAT?* diye bir cevap alabilecek bir söz yığını.

Bir yabancıya çattığını anlayan adam, sol bileğini sağ elinin işaretparmağıyla tıklattı. Hint Fakiri meseleyi ânında çaktı, başını göğe kaldırdı ve Hint güneşini okumaya alışık olduğundan, Fransa saatini üç saat otuz dakikalık bir farkla bildirdi. İngilizceyi konuştuğundan daha iyi anlayan muhatabı, bir anda çocuklarını öğle paydosu için okuldan almaya korkunç derecede geciktiğinin farkına vardı ve arabasına doğru delice koşturmayı sürdürdü.

Hintli, mağazaya girip çıkan insanlara bakarken çok az kişinin, hatta kimsenin kendisi gibi parlak ipekliden bir elbise giyinmemiş olduğunu fark etti. Hele sarıklı sayısı daha da azdı. Bukalemun etkisi başarısızlığa uğramıştı. Bunun tüm görevini tehlikeye sokmamasını ümit etti. Eşofman ve sandaletten ibaret bir imaj haydi haydi iş gö-

rürdü. Döner dönmez kuzeni Jamlidanup'a (*camlı dolap* diye okuyunuz) söyleyecekti bunu. Böyle giyinmesi için o ısrar etmişti.

Ajatashatru önünde açılıp kapanan cam kapıları bir müddet seyretti. Modernlikle ilgili tüm tecrübesinin kaynağı, analığı Sihringh'in (*şırınga* diye okuyunuz, daha İngilizceciler *the ring* diye de okuyabilir) evindeki televizyonda izlediği Hollywood ve Bollywood filmlerinden ibaretti. Onun modern teknolojinin cevherleri olarak gördüğü bu eserlerin, Avrupalılar için artık dikkat bile çekmeyecek kadar hazin bir sıradanlık arz ettiğini görmek hayli şaşırtıcıydı. Eğer Kishanyogoor'da (*kışlık yoğurt* diye okuyunuz) böyle bir düzenekleri olsaydı, bu teknoloji mabedinin cam kapılarını her seferinde aynı heyecanla seyre dalardı. Şımarık çocuklardan başka bir şey değildi şu Fransızlar.

Bir gün, daha henüz on yaşındayken, köyünde ilk gelişmişlik göstergeleri belirmeden çok önce, İngiliz bir maceraperest bir çakmağı göstererek şöyle demişti ona: "Yeterince ilerlemiş her türlü teknolojiyi sihirden ayırt etmek güçtür." Çocuk o anda anlamamıştı. "Yani bu demek ki," diye açıklamıştı o zaman adam, "benim için sıradan olan şeyler sana sihir gibi gözükebilir, bu tamamen senin içinde yetiştiğin toplumun teknoloji düzeyine bağlıdır." O esnada küçük kıvılcımlar, güzel, mavi, sıcak ve parlak bir ateşe can vermeden önce yabancının başparmağının üzerinde sekmişlerdi. Adam oradan ayrılmadan önce, daha ileride açıklayacağımız hayli garip bir iyilik karşılığında, Tar Çölü'nün sınırında kaybolmuş bu küçük köyde henüz bilinmeyen, Ajatashatru'nun da ilk hokkabazlık numaralarını geliştirerek bir gün bir fakir olmak hevesini bilemesine yarayacak olan bu sihirli nesneyi hediye etmişti ona.

Dün uçağa binerken de aşağı yukarı aynı olağanüs-

tülük duygusuna kapılmıştı. Halka açık olarak gerçekleştirdiği pek çok havaya yükselme numarası sırasında, kalçalarının altına ustalıkla saklanmış mekanizmanın ona izin verdiğinden –yani tüm parçalar iyice yağlanmış olduğunda yirmi santimetre kadar– daha fazla, ineklerin (kutsal) geviş getirdiği zeminden yükselememiş olan onun için, inanılmaz bir deneyimdi bu yolculuk. Ve gecenin büyük kısmını, ağzı sanki çenesi yerinden çıkacakmış gibi açık halde, uçağın penceresinden dışarıyı seyrederek geçirmişti.

Velhasıl Hintli, açılır kapanır kapıların eşiğinde yeterince saygı duruşunda bulunduktan sonra, içeri girmeye karar verdi. "Ne çelişki," dedi kendine, gözlerini giriş holünde bulunan çocuk parkına dikerek, "Ikea Hindistan'da okullar ve yetimhaneler inşa ediyor ama henüz daha bir tane bile mobilya mağazası açmadı!"

Bu ona, buraya gelebilmek için uçak ve araba dahil on saatten uzun süren bir yolculuk yapmış olduğunu ve görevini tamamlamak için artık fazla zamanı kalmadığını hatırlattı. Uçağı yarın geri dönüyordu. Adımlarını sıklaştırdı ve üst kata bağlanan, mavi muşamba kaplı geniş merdivenleri çıktı.

Mösyö Ikea, demokratik eğilimli Batılı bir ülkeden gelen birinin en azından garip karşılayacağı bir ticari konsept geliştirmişti: Mağazasının zorunlu tavafı.

Yani müşteri, eğer zemin kattaki selfservise ulaşmak istiyorsa, öncelikle ilk kata çıkmak, her biri birbirinden güzel birbirine komşu odalar, salonlar ve mutfaklar arasından kıvrılarak ilerleyen muazzam ve uçsuz bucaksız bir koridoru arşınlamak, iştah uyandırıcı bir restoranın önünden geçmek, birkaç köfte ya da somonlu dürüm yemek ve nihayet alışverişini gerçekleştirebilmek için yeniden satış bölümüne inmek zorundaydı. Özetle, üç vida ve iki cıvata almaya gelmiş biri ancak dört saat sonra dayalı döşeli bir mutfak ve ağır bir hazım güçlüğüyle ayrılabiliyordu.

Çok ince düşünceli insanlar olan İsveçliler, ziyaretçilerden birinin sürüden ayrılmak gibi fena bir fikre kapılması ihtimaline karşı, takip edilmesi gereken yolu göstermek üzere zemine sarı bir hat çizmeyi de ihmal etmemişlerdi. Ajatashatru da, ilk katta geçirdiği tüm süre boyunca, çam mobilyaların krallarının, herhalde ani bir özgürlük hevesine kapılacak tüm müşterileri oldukları yere sermek suretiyle her türlü kaçış girişimini akamete uğratmak üzere, dolapların üzerinde keskin nişancılar

görevlendirmiş olacağını düşünerek, bu çizgiden hiç ayrılmadı.

Şimdiye dek ancak kendi gösterişsiz Hint konutlarının ağırbaşlılığını tanımış olan bizim Racastan'lı, bu kadar güzel bir sergi karşısında, hemencecik kendisine mağazada kalacak bir yer seçmek, Ingatorp masaya oturmak ve orada kendisine sarı ve mavi renklerde sâriye bürünmüş bir İsveçli tarafından tavuk tandırı servis edilmesi, bir şekerleme için şu yumuşacık Sultan Fâvang'ın Smörboll nevresimlerinin arasına süzülmek ve hatta küvete uzanmak ve yol yorgunluğunu biraz atmak için sıcak su musluğunu açmak gibi heveslere kapıldı.

Ama tıpkı sihirbazlık numaralarında olduğu gibi, burada da her şey sahteydi. Billy kütüphaneden rasgele elini attığı kitap, kaplanarak gülünç bir kılığa sokulmuş sıradan bir plastik tuğlaydı, salondaki televizyon ancak bir akvaryum kadar elektronik aksama sahipti ve küvetini doldurmak için banyodaki musluktan da asla bir damla sıcak su (ne de soğuk su) akmayacaktı.

Yine de, geceyi burada geçirme fikri zihninde yer etmişti. Parasızlıktan, otelde yer ayırtmamıştı sonuçta ve uçağı da ertesi gün saat on üçte kalkıyordu. Üstelik, yatağı satın almak için sakladığı meşhur 100 euroluk sahte banknotundan başka hiçbir şeyi yoktu ve görünmez şeffaf ip numarası da sonsuza dek işini görecek değildi.

Bu gece nerede uyuyacağını bilince rahatlayan Ajatashatru, artık görevine odaklanabilirdi.

Ajatashatru hayatında hiç bu kadar fazla sandalye, spagetti maşası ve lamba görmemişti. Burada, hemen elinin altında, hayretle açılmış gözlerinin önünde envai çeşit eşya uzanıyordu. İçlerinden büyük kısmının işlevine vâkıf değildi ama bu hiç önemli değildi onun için. Onu altüst eden nicelikti. Ali Baba'nın mağarasının ta kendisi. Her yer dolup taşıyordu. Eğer kuzeni orada, onunla birlikte olsaydı, "Şuna bak! Şuna da bak! Şuna da!" diye diye her şeye elini süren küçük bir oğlan çocuğu gibi bir teşhir alanından diğerine zıplardı. Ama yapayalnızdı ve bu durumda ancak kendi kendine, "Şuna bak! Şuna da bak! Şuna da!" diyebilir ve kendisini deli sanmamaları için, her şeye elini süren küçük bir oğlan çocuğu gibi bir teşhir alanından diğerine zıplayamazdı. Delileri uzun tahta sopalarla döverlerdi onun köyünde. Ve Fransa'dakilerin de daha şanslı olup olmadığını öğrenmeye hiç niyeti yoktu.

Bu salata kâseleri, bu lambalar ona bir şekilde çok farklı bir dünyadan geldiğini hatırlatıyorlardı. Hele ki, eğer buraya gelmemiş olsaydı böyle bir mekânın var olduğunu belki de hiç bilmeyeceğini düşündüğünde! Tüm bunları kuzenine ayrıntısıyla anlatmalıydı. Keşke burada olsaydı. İnsan yalnız olduğunda tüm bu nesnelerin ve ke-

şiflerin pek de keyfine varamıyordu. Kendi insanlarının özlemi en muhteşem manzarayı bile yavanlaştırabiliyordu genellikle.

Bir süre sonra Hintli, kafasında bu düşüncelerle yatak odalarının bulunduğu reyona ulaştı. Her biri birbirinden renkli nevresim takımlarıyla süslenmiş ve kenarlarından, tahmin ve telaffuz edilemez isimler taşıyan etiketlerin sarktığı onlarca yatak uzanıyordu önünde. Mysa Strå, Mysa Ljung, Mysa Rosenglim (torbadan çekilmiş harflerden sözcükler oluşturmakla eğleniyor olmasınlardı?) Yatakların üzerine düzgünce atıverilmiş ya da daha doğrusu mahsustan dağınık şekilde düzenlenmiş yumuşacık yastıklar, şekerlemeye davet ediyordu.

Bir çift, bir Birkeland'ın üzerine, şimdiden orada geçirecekleri zevkli geceleri hayal ederek, utangaçça uzandı. Belki, bir çocuk bile yaparlardı bu yatakta. Nitekim Fransızca ve İngilizce yazılmış bir pano da, her on çocuktan birinin bir Ikea yatağında peydahlandığını belirtiyordu. Hindistan'ı kesin unutmuşlardı bu istatistikte.

İki çocuğun bir Aspelund'un üzerine vahşiler gibi atılmaları ve güçlü darbelerle bir yastık savaşına girişmeleriyle bu cennet tablosu tuzla buz oldu. İki yatak ötede uzanmış olan genç çift, paniğe kapılmış halde doğruldu ve her türlü üreme projesini erteleyerek banyo reyonuna doğru sıvıştı.

Ajatashatru da bu düşmanca ortamda daha fazla oyalanmadı ve komodinlere doğru sokuldu. Çocukları sevmediğinden değil, bilakis; ama açıkçası sergilenen yatak modellerinin hiçbiri ilgisini çekmediği için. Herhalde onun göz koyduğu bu köşede değildi.

Mağazanın renklerinde yani hayalinde piliç tandırı servis eden güzel İsveçlinin sârisi gibi, İsveç bayrağının renkleri olan sarı ve mavi renklerde giyinmiş üç görevli tespit etti etmesine ama üçü de başka müşterileri bilgi-

lendirmekle meşgul gibiydi. O da içlerinden birine yanaştı ve sırasını beklemeye koyuldu.

Şansını kendisinden yana kullandığı satıcı, "Bil Bakalım Kim?" oyununda üçüncü soruya varmadan bilinecek tipte, yeşil kemik gözlüklü, kel ve şişko bir adamcağızdı. Bilgisayarıyla uğraşıyor, arada bir önünde duran iki kişiye doğru başını kaldırıyor ve sonra yine ekranına gömülüyordu. Birkaç dakika sonra, yazıcıdan çıkan bir kâğıdı koparıp aldı ve karşısındaki çifte uzattı. Onlar da tatmin olmuş bir havayla, Jean-Pierre Coffe'un artık Ikea'da çalıştığını ve az önce kendilerine bir ayakkabılık sattığını arkadaşlarına yetiştirmek için büyük, aceleci adımlarla uzaklaştı.

Ajatashatru, satıcının İngilizce konuştuğundan emin olduktan sonra, Kisifrötsipik isimli çivili yatağın en son modelinin teşhirde bulunup bulunmadığını sordu. Sözlerini şekille de desteklemek üzere, cebinden çıkarttığı katlanmış kâğıdı açarak elemana uzattı.

Gerçek İsveç bodur çamından, üç renkte imal edilmiş ve çivilerinin (paslanmaz) boyu ayarlanabilen Hint fakiri yatağının renkli bir fotoğrafıydı bu. Sayfa, tüm dünyada 198 milyon adet, yani İncil'in baskısının iki katı kadar basılmış olan Haziran 2012 Ikea kataloğundan kopartılmıştı.

Farklı boylarda satışa sunulmuştu: İki yüz çivili (çok pahalı ve özellikle tehlikeli), beş bin çivili (makul fiyatta ve rahat) ve on beş bin çivili (ucuz ve garip şekilde çok rahat). Yatağın üzerinde de bir slogan patlatılmıştı: *Batan geceler için!* 99.99 euroluk fiyat (on beş bin çivili model için) büyük, sarı karakterlerle duyurulmuştu.

"Mağazamızda bu modelden kalmadı," diye açıkladı Jean-Pierre Coffe, şeftali sandığından yapılma bankosundan ve çok düzgün bir İngilizceyle. "Stokta kalmamış."

Muhatabının suratının oracıkta düşüverdiğini görünce de aceleyle ekledi: "Ama, tabii ki sipariş verebilirsiniz."

"Ne kadar sürer bu?" diye sordu Hintli, bunca yolu boşuna tepmiş olmak kaygısıyla.

"Yarın elimizde olur."

"Yarın sabah mı?"

"Yarın sabah."

"Öyleyse anlaştık."

Eleman, müşterisini tatmin etmiş olmaktan hoşnut, parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirmeye başladı.

"Adınız?"

"Mister Patel (*paten* diye okuyunuz). Ajatashatru, okunduğu gibi."

"Yavaş!" diye patladı eleman, bu güçlük karşısında.

Sonra da görevli, Hintli kendi kendine, bu Avrupalının ikinci adı olan Lavash'ı nasıl bildiğini sorarken, pratiklikten ziyade üşengeçlikle, ilgili kutucuğa bir X koyuverdi.

"Evet, özel Hint fakiri modeli, gerçek İsveç bodur çamından, çivilerinin (paslanmaz) boyu ayarlanabilen bir Kisifrötsipik çivili yatağı. Ne renk olacaktı?"

"Seçenekleriniz nedir?"

"Puma kırmızısı, kaplumbağa mavisi ya da yunus yeşili."

"Renklerle hayvanların bağlantısını pek çözemedim," diye itiraf etti, renklerle adı geçen hayvanların bağlantısını pek çözemeyen Ajatashatru.

"Bunlar bizi aşar. Pazarlama işleri."

"İyi madem, puma kırmızısı olsun."

Satıcı yine klavyesiyle çılgın bir piyano partisyonu tutturdu.

"Tamamdır, yarın saat ondan itibaren gelip alabilirsiniz. Başka bir şey var mıydı?"

"Eee, sadece küçük bir soru, merak ettim de. Nasıl oluyor da, on beş bin çivili model, iki yüz çivili ve üstelik çok daha tehlikeli olandan üç kat daha ucuz olabiliyor?"

Adam sanki pek anlamamış gibi, gözlüklerinin üzerinden süzdü onu.

"Sanırım sorumu pek anlayamadınız," diye devam etti Fakir. "Hangi aptal çok daha pahalı, çok daha rahatsız ve üstelik çok daha tehlikeli bir yatağı alır ki?"

"On beş bin çiviyi levhanın üzerinde işaretlenmiş on beş bin deliğe geçirmek için bir hafta harcadığınızda artık kendinize bu soruyu sormayacaksınız mösyö ve de daha pahalı, daha rahatsız, daha tehlikeli olan iki yüz çivili modeli almadığınıza kesinlikle pişman olacaksınız. İnanın bana!"

Ajatashatru başını salladı ve 100 euroyu, sadece basılı yüzünü göstermeye dikkat ederek cüzdanından çıkardı. Görünmez ipi çıkarmıştı çünkü bu sefer paradan gerçekten ayrılacaktı. Görevin sonuna yaklaşıyordu. Hemen, oracıkta.

"Ödeme buraya yapılmıyor, mösyö. Alt kattaki kasalarda. Yarın ödersiniz. 115.89 euro tutuyor."

Ajatashatru, eğer o an adamın gülümseyerek kendisine uzatmakta olduğu kâğıda sımsıkı tutunmasaydı şak diye düşüp bayılmıştı.

"115.89 euro mu?" diye tekrarladı, bunalmış bir sesle.

"99.99 euro geçen haftaya kadar geçerli kampanya fiyatıydı. Bakın, şurada yazıyor."

Satıcı bunu derken, bükülmüş parmağıyla, katalog sayfasının dibine karınca ayağından daha küçük harflerle yazılmış ibareyi gösterdi.

"Ah."

Dünya Hintlinin başına yıkıldı.

"Bu kadar. Umarım hizmetimizden memnun kalmışsınızdır. Öyleyse bunu çevrenizin de bilmesini sağlayın. Yok memnun kalmadınızsa, bunu etrafa yaymayın. Teşekkürlerimizle."

Alışverişi artık tamamlanmış kabul eden genç Cof-

fe, bunları söylerken koca kafasını ve yunus yeşili gözlüklerini Ajatashatru'nun arkasında duran kadına çevirmişti.

"Merhaba madam, sizin için ne yapabilirim?"

Fakir, kadının geçmesine izin vermek için çekildi. Gözlerini endişeyle 100 euroluk banknotuna dikmiş, kendi kendine eksik 15.89 euroyu yarın saat ondan önce nereden bulabileceğini soruyordu.

Ajatashatru, kasaların yakınına asılmış büyük bir panodan, mağazanın pazartesi, salı ve çarşambaları yirmide kapandığını okuyabiliyordu. Dolayısıyla, dolgun bir sarışının plastik Swatch'ından okunan on dokuz kırk beş civarında, tekrar yatak odaları reyonuna yaklaşmanın iyi olacağını düşündü.

Çevresindeki ihtiyatlı bakışları aşarak, canlı ve psikedelik renklere numunelik eden bir yatağın altına henüz süzülmüştü ki, elektronik bir kadın sesi hoparlörlerde çınladı. Hintli, yattığı halde yerinden sıçradı ve döşeği taşıyan latalara güçlü bir kafa darbesi attı. Yatay vaziyette bile sıçranabileceğine asla inanamazdı.

Tüm duyuları alarma geçen Fakir, keskin nişancıların daha şimdiden dolaplar üzerinde pozisyon alarak dürbünlü tüfeklerini altına saklandığı Birkeland'da doğrulttuğunu, bu sırada da Fransız ve İsveçlilerden oluşan bir komando birliğinin, yatağı kuşatmak için çevik adımlarla olay yerine intikal etmekte olduğunu hayal etti. Kalbi göğsünde, bir Bollywood film müziği ritminde atıyordu. Daha iyi nefes alabilmek için kravatının topluiğnesini çözdü ve gömleğinin yakasını gevşetti. Macerasının sonu yakındı.

Ama dakikalar geçtiği halde, kimse onu saklandığı

yerden çıkartmaya gelmemişti ve o da hoparlörden yükselen sesin sadece mağazanın kapanışını duyurduğu sonucuna vardı.

Derin bir nefes aldı ve bekledi.

Bundan birkaç saat önce, satıcının onun siparişini işleme koymasından hemen sonra, hafiften midesi kazınan Ajatashatru restorana doğru seğirtmişti.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. İç mekânda güneşi okumak da imkânsızdı. Kuzeni Pakmaan (*Pacman* diye okuyunuz) bir gün ona, Las Vegas kumarhanelerinde hiç saat bulunmadığından bahsetmişti. Böylece müşteriler geçen zamanın farkına varmıyor ve öngördüklerinden çok daha fazla para harcıyorlardı. Ikea da bu tekniği kopyalamış olmalıydı, zira mağazada hiçbir duvarda saat yoktu ve satışta olanlara da, küçük hınzırlıklara karşı, pil takılmamıştı. Saat olsun ya da olmasın, daha fazla harcamak, Ajatashatru'nun hiçbir koşulda kendisine sunamayacağı bir lükstü.

Hintli, bir bilek aradı ve Patek Philippe diye birine ait olması gereken siyah kayışlı, spor bir saatten saati okudu.

Saat on dört otuz beşti.

Kuzeni Jamlidanup'un, onun için sadece bir yüzüne baskı yaptığı ve ancak 15.89 euroya eklendiğinde yeni çivili yatağını almasını sağlayabilecek 100 euroluk banknottan başka parası olmadığı halde, pişmiş et ve limonlu balık kokularının yükseldiği restoranın yolunu tuttu.

Sıranın sonuna; kırk yaşlarında, ince, sarışın, uzun saçlı, bronzlaşmış ve gayet burjuva tarzda giyinmiş bir kadının arkasına yerleşti. Mükemmel bir kurban, diye düşündü Ajatashatru ona iyice yanaşarak. Pahalı parfümü derin derin içine çekti. Kadının, tırnakları bordo ojeli elleri tepsiyi ve servis takımlarını kavradılar.

Hintli de cebinden çakma bir Police marka gözlük çıkartıp burnunun üzerine oturtmak için bu ânı seçti. Sonra da kadına biraz daha sokuldu ve o da bir tepsi, pek keseceğe benzemeyen bir bıçak ve uçları yumuşatılmış, her yönüyle diline batırdıklarına benzeyen bir çatal aldı. Tüm bedeniyle kadının sırtına yaslandı ve içinden saydı. Üç, iki, bir. O anda, biraz fazla sıkıştırıldığını hisseden Fransız ani bir hareketle arkasına dönmek suretiyle bir omuz darbesiyle Ajatashatru'nun güneş gözlüğünü uçurdu ve gözlük yere değer değmez tuzla buz oldu. Bingo!

"AMAN TANRIM!" diye haykırdı Fakir, gözlüğüne doğru abartılı şaşkınlıkta bakışlar attı ve sonra tepsiyi bırakıp parçalarını toplamak için dizlerinin üzerine çöktü.

Melodramı da fazla abartmamak lazımdı.

"Ah, çok mahcup oldum!" diye atıldı kadın, eliyle ağzını örterek. Sonra, o da tepsisini bıraktı ve Ajatashatru'ya yardım etmek için eğildi.

Ajatashatru avucundaki grili, mavili altı cam parçasına üzgün bakışlar atarken, kadın da altın renkli çerçeveyi ona uzatıyordu.

"Özür dilerim, ne kadar sakarım."

Dolandırıcı somurttu ve sanki önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti.

"Never mind. It's OK."[1]

1. (İng.) Zararı yok. (Y.N.)

"Yo, hayır, *mind, mind!*[1] Gerçekten *mind!* Zararınızı karşılamalıyım."

Ajatashatru cam parçalarını beceriksizce çerçeveye yerleştirmeye çalışıyordu. Birini yerine oturtmayı başardığı anda diğeri avucuna düşüyordu.

Bu sırada, kadın çantasını karıştırarak cüzdanını arıyordu. Bir yirmi euro çekip çıkarttı ve daha fazlasını veremediği için özür diledi.

Hinti kibarca reddetti ama burjuvanın ısrarı karşısında banknotu aldı ve cebine tıkıştırdı.

"Thank you. It is very kind of you."[2]

"Normal, normal. Ayrıca yemek de benden."

Ajatashatru güneş gözlüğünün parçalarını tekrar cebine koydu ve tepsisini yeniden eline aldı.

Hırsızlara hayat ne kolaydı. Birkaç saniye içinde Kisifrötsipik'i satın alması için gereken 15.89 euroyu çıkarttığı gibi 4.11 euro da cep harçlığı kazanmıştı. Ayrıca karnını tıka basa doyurmakla da kalmayıp (biberli domatesler, dürüm somon füme ile yanında patates kızartması, bir muz ve hepsine eşlikçi olarak gazsız Coca-Cola) tek başına yememe ayrıcalığına da erişmişti. Marie Rivière de –adı buydu– onu gözlük hikâyesinden ötürü davet etmekten ziyade, kendisi de yalnız olduğu için birlikte yemeği teklif etmişti.

Kurban ve dolandırıcı, antilop ve aslan, aynı masada, bu takım elbiseli ve sarıklı acayip tipin hikâyelerine kahkahalarla gülüyorlardı. Eğer Kishanyogoor'dan biri bu sahneyi görseydi kesinlikle gözlerine inanamazdı. İffet andı içmiş ve tercihini organik çivi ile sair hırdavat temelli dengeli bir beslenme rejiminden yana kullanmış

1. Var. Var. (Y.N.)
2. (İng.) Teşekkür ederim. Çok naziksiniz. (Ç.N.)

olan Ajatashatru, çekici bir Avrupalıyla masaya kurulmuş, patates kızartmaları ve somon fümeleri mideye indiriyor olsun ha! Onun memleketinde böylesi bir fotoğrafın bedeli Hint fakirliği lisansının derhal iptali ve hatta belki de bıyığının kesilmesi olurdu. Al sana, bok yoluna gitmek böyle olurdu.

"Aslında, her işte bir hayır var," dedi kadın kızararak. "Gözlüğünüzü kırmasam karşılaşmayacak. Ve de üstelik güzel gözlerinizi ben görmeyecek."[1]

Bunları söylemek bir kadına düşmezdi belki de. Belki de, ilk adımı atacak olan o olmamalıydı. Ama gerçekten de Ajatashatru'nun Coca-Cola renginde, irisinde şu meşhur Amerikan meşrubatının pırıltılı kabarcıklarını, yani tam da şu anda bardakta eksik olan şeyi acımasızca hatırlatan sarı lekeleriyle, çok güzel gözleri olduğunu düşünüyordu kadın. Güzel kabarcıklar, yoksa onlar yıldızlar mıydı? Üstelik, artık bir şey istediğinde onu hemen alacak yaştaydı. Hayat çılgın bir hızla akıyordu artık. Öyle ki mesela, Ikea kuyruğunda yaşanan küçük bir itiş kakış bazen Meetic'e üç yıllık üyelikten çok daha verimli olabilirdi.

Adam huzursuzca gülümsedi. Bıyığı Hercule Poirot' nunki gibi yanaklarına doğru yükselirken, dudaklarından sarkan *piercing* zincirini de yukarı taşıdı. Bu halkalar, Marie bunların ona vahşi, erkeksi bir kötü çocuk havası, yani onun bir erkekte çekici bulduğu her şeyi kattığını düşünüyordu. Gömleğiyse kusursuzdu. Güzel bir kombindi bu. Onu fantezilerden fantezilere sürükleyen, tam bir *temiz yüzlü serseri* tarzı.

"Paris'te kalacak mısınız?" diye sordu, kendine hâkim olmaya çalışarak.

"Öyle de denebilir," diye yanıtladı Racastan'lı geceyi

1. Anlaşılır olabilmek adına, bundan sonra Marie'nin kırık İngilizcesinin çok sadık bir çevirisini vermekten kaçınacağız. (Yazarın notu)

Ikea'da geçireceğini belirtmeden. "Ama yarın dönüyorum. Bir şey almaya gelmiştim."

"Satın almak için yedi bin kilometrelik yolu kat etmeye değen bir şey..." diye tespit etti güzel burjuva manidar bir sesle.

Bunun üzerine adam, Fransa'ya piyasaya yeni çıkan son model çivili yatağı satın almak niyetiyle geldiğini açıkladı. Çivili yatak da yaylı yatak gibiydi biraz. Bir zaman sonra tıkızlaşıyordu. Çivilerin uçları köreliyordu neticede ve değiştirmek gerekiyordu. Tabii ki tek kuruşu olmadığını ve kendisinin sihirli güçlerinden etkilenmiş olan köylülerinin, zavallı adamcağızın yeni bir yatak satın alarak romatizmasına derman bulması için yolculuğunun masraflarını üstlendiğini (bir internet arama motorundan en ucuz güzergâhı araştırdıklarını ve bunun da Paris olduğunu) söylemekten imtina etti. Bir nevi hac yolculuğuydu bu. Ikea da, bir nevi Lourdes mağarasıydı onun için.

Ajatashatru tüm bunları anlatırken, hayatında ilk kez yalan söylemekten rahatsızlık duydu. Gerçeği gizlemek ikinci doğası gibi olmuştu onun. Ama Marie'deki bir şey, bunu çok daha zorlaştırıyordu. Bu Fransız'ı öyle saf, öyle şefkatli, öyle dost canlısı bulmuştu ki, sanki kadını biraz kirletiyormuş gibi hissediyordu. Dolayısıyla, kendisini de kirletiyormuş gibi. Bu yeni duygu, bu suçluluk gölgesi, hafiften yoldan çıkarıcıydı onun için. Marie'nin saflığı ve nezaketi yansıtan sevimli bir yüzü vardı. Vahşi bir ormanın ortasında hayatta kalabilmek için biraz kaybettiği o insanlığı arzulayan bir porselen bebek yüzü.

Üstelik ilk defa birisi ona sorular soruyor, kronik kabızlığına ya da ereksiyon sorununa çare bulmaktan farklı bir amaçla onunla ilgileniyordu. Hatta, kendisine bayağı bir kumanya alabilmek için Marie'yi böylesine aşağılıkça dolandırdığına neredeyse pişman bile olacaktı.

Ayrıca bakışları, gülümsemesi. Onu ayartmaya çalışıyor olmasındı? Bunun bir kadından gelmesi biraz ga-

ripti, onun ülkesinde erkekler hamle yapardı ama her halükârda insanın gönlünü okşuyordu bu.

Ajatashatru, cebindeki hileli güneş gözlüğünün çerçevesini okşuyordu. Gizli bir mekanizma beş parça camın üst üste binmesini sağlıyor ve onları gergin bir şekilde tutuyordu. En ufak bir darbede, parçalar yerlerinden fırlayarak gözlüğün paramparça olduğu izlenimini yaratıyordu.

Bu numarayı kullanmaya başladığından beri, insanların büyük çoğunluğunun, suçluluk duygusuna kapılarak, talihsiz hareketlerini tazmin etmek amacıyla para verdiklerini gözlemleyebilmişti.

Aslında hiç de özgün bir numara değildi bu; Ajatashatru'nun tüm yaptığı, eski bir hokkabazlık numaraları kitabında gördüğü kırılmış vazo dümenini geliştirmek olmuştu.

KIRIK VAZO NUMARASI

Malzeme: bir paket, kırık bir vazo, hediye ambalajı.

Büyük bir mağazada, hediye kâğıdına sarılmış büyükçe bir paketle dolaşılır. Paketin içine, önceden paramparça edilmiş bir vazo yerleştirilir. Reyonların arasında dolaşırken kurbana yaklaşılır ve ona yapışılır. Kurban, beklenmedik bir anda sizin ona yapışan varlığınızdan şaşkınlığa kapılıp sıçradığında, paket elden bırakılır. Cam parçalarının yere düşerken çıkarttığı ses, sevgili teyzeciğinize hediye edeceğiz güzel vazonun oracıkta kırılıverdiği izlenimi yaratır. Suçluluk duygusuna kapılan kurban, sizi hemen tazmin edecektir.

"Kadınları nasıl baştan çıkarttığınızı biliyorum," dedi Marie ağzının kenarında küçük bir gülümsemeyle, "ama yılanları nasıl etkilediğinizi gerçekten bilmek isterdim. Bunu hep merak etmişimdir."

Aslında Hintlinin Fransız'ı baştan çıkarmaya hiç de niyeti yoktu ama eğer bu bir iltifatsa, kabul etti. Ayrıca, böylesine aşağılık bir biçimde 29 eurosuna konduğu için kendisini borçlu hissettiğinden, ona küçük bir fakir numarasının gizemini açarak karizmayı çizdirmiş olmayacağına kanaat getirdi.

"Sizi kelimenin tam anlamıyla sevimli bulduğum için, bu Hint fakiri sırrını açacağım size," dedi tumturaklı bir havayla. "Ama bunu kimseye söylemeyeceğinize söz vermelisiniz."

"Söz," diye atıldı Marie onun elini okşayarak.

Gerçek dünyada, onları birbirinden iki İsveç yemeği tabağı ayırıyordu ama kadının kendi dünyasında adam, onu kollarına alıyor ve sırlarını kulağına fısıldıyordu.

Allak bullak olan Ajatashatru elini çekti.

"Benim köyümde," diye kekeledi, "bizi küçüklüğümüzden itibaren yılanların varlığına alıştırırlar. Benim de daha bir yaşında bebekken, siz daha belki de bebeklerinizle oynarken, oyuncağım ve evcil hayvanım bir kobraydı. Tabii ki büyükler, bu sürüngeni düzenli olarak boş bir şeker kavanozunun üzerine gerdikleri kumaş parçasını ısırmaya zorlayarak guddelerinde zehir kalmamasını sağlarlardı. Bu değerli sıvı bir antidot yapımında kullanılırdı. Ama sizi temin ederim ki, zehirsiz de olsa bu hayvancıkların ısırıkları ve kafa darbeleri hiç de hoş değildi. Evet, bana bir kobranın nasıl oynatıldığını sormuştunuz. İşte şöyle; bilir misiniz bilmem ama yılanlar sağırdır. Dolayısıyla bu sürüngen, içinden içi oyuk, uzun bir tahta parçası geçen bir sukabağına benzeyen bir tür kaval olan *pungi*'nin hareketlerini ve enstrümanın çıkarttığı hava titreşimlerini takip eder. Dans ediyormuş gibi görünür, halbuki tek yaptığı kavalın salınımını başıyla takip etmektir. Büyüleyici, değil mi?"

Evet, Marie büyülenmişti. Bu sohbet, son yıllarda dı-

şarı çıktığı gecelerde eve getirdiği genç adamlarla yapabildiklerinin tümünü katbekat aşıyordu. İnsanın yalnızlığa dayanamadığı halde tek başına yaşaması nasıl da zordu. İnsanı, pişman olacağı pek çok şeye maruz kalmaya sürükleyebiliyordu bu. Kötü bir eşliği yalnız kalmaya yeğ tutan onun için de, ertesi sabahlar çoğunlukla pişmanlığın acı tadını taşıyordu.

"Ama bir kadını etkilemek yılanı etkilemekten çok daha zor," diye ekledi adam finali mizahi bir dokunuşla yapmak için.

Ve gülümsedi.

"Kadınına bağlı..."

Güzel Fransız kâh bir porselen bebek kadar narin gözüküyor kâh bir panter kadar efsun saçıyordu.

"Ve de yılanına..."

Sohbet acayip bir hal alıyordu. Hindistan'da işler kolaydı; Hint fakirlerine askıntı olunmazdı. En azından, böyle olduğunu düşünmek Ajatashatru'nun işine geliyordu zira ona kimse askıntı olmamıştı. Bu Fransız ise hoşuna gidiyordu, gerçekten hoşuna gidiyordu, sorun şu ki sadece bir gece için oradaydı, kalacağı bir oteli bile yoktu ve Fransa'ya da kadın tavlamaya gelmemişti. Bir görevi vardı onun, üstelik, tek gecelik ilişkiler de tarzı değildi. Yok, gerçekten, en iyisi bu işi hemen unutmaktı. Haydi, yallah!

"Ya siz, siz ne almaya gelmiştiniz?" diye kekeledi tüm bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmak için.

Ama Fransız'ın güzel dekoltesine bakmamak ve hayallerinin ipini bırakmamak çok zordu.

"Bir lamba ve mutfak aletlerimi evyenin üzerine asmak için metal borular, atla deve sayılmaz."

Bu fırsatı kaçırmayan Ajatashatru, elini dik konumda, ayası kendine bakar şekilde açtı ve çatalı arasına yerleştirdi. Çatal sanki büyüyle yapılmış gibi, parmaklarının arkasında, yatay konumda havada asılı kaldı.

"Bu askılığa ne dersiniz? Böylesini Ikea'da bile bulamazsınız!"

"Vay! Bunu nasıl yapıyorsunuz?" diye bağırdı kadın etkilenmiş olarak.

Hintli gözlerini indirdi ve gizemli havasına büründü. Çatalın orada, kuvvetli ve karşı konulamaz bir güç tarafından tutulduğunu iyice vurgulamak için elini salladı.

"Haydi, söyleyin bana!" diye üstüne vardı Marie kaprisli bir kız edasıyla. Adamın elinin arkasında ne sakladığını görmek için ona doğru her eğilişinde, Ajatashatru biraz daha geri çekiliyordu.

Sihirbaz, bu koşullarda sessizliğin, seyircisinin merakını yükseltmek ve kızıştırmak gibi bir marifeti olduğunu biliyordu. Zaten ona kaval numarasını anlatmıştı. Bu yeni numarayı da açıklaması, tüm yaptıklarının göz boyama ve şarlatanlıktan ibaret olduğunu itiraf etmesi demekti. Zevahiri kurtarmak için işe daha çok kıymete bindiren ve kendi vatandaşlarına karşı da kullandığı seçeneği tercih etti: Yalan.

"Çok çalışma ve meditasyonla."

Aslında, eğer Marie, Ajatashatru'nun tarafında olsaydı, çatalın elinin ayasına dikey konumda manşetinden içeri kaydırdığı bıçağının arasında sıkıştırılmış olduğunu görebilirdi. Herhalde kabul edersiniz ki, bunun da ne çok çalışmayla ne de çok meditasyonla ilgisi vardı.

"Tatlınızı bitirmediniz," diye uyardı Ajatashatru dikkatini dağıtmak gayretiyle.

Marie'nin *cheesecake*'ine bakması için gereken sürede, adam bıçağı manşetinden çıkartmış ve kaşla göz arasında tabağının sağına koymuştu bile.

"Artık sizi sevmiyorum, nasıl yaptığınızı söylemediniz..." dedi kadın somurtarak

"Size bir gün, insanın bir telle nasıl dilinin bir ucundan girip diğerinden çıkabileceğini göstermeliyim, hem de hiç delmeden!"

Marie artık gözünün karardığını hissediyordu. A, o kadar da değil, artık dayanamıyordu.

"Eyfel Kulesi'ni gördünüz mü?" diye sordu, adam çatalıyla dilini delmeyi akıl etmeden konuyu değiştirmek için.

"Hayır. Yeni Delhi'den bu sabah geldim ve havaalanından doğru buraya geldim."

"O kadar ilginç hikâyeler vardır ki bu anıt hakkında. Maupassant'ın Eyfel Kulesi'nden nefret ettiğini biliyor muydunuz? Her gün orada yemek yerdi; çünkü Paris'te bu kulenin gözükmediği tek yer orasıydı..."

"Tabii öncelikle Maupassant'ın kim olduğunu bilmem gerekir. Yine de bu küçük hikâye hoşuma gitti!"

"Kendisi XIX. yüzyılda yaşamış bir Fransız yazardır. Ama durun," diye ekledi pastasının son lokmasını dişleri arasında ezerken, "daha ağız sulandıranları da var, pastamdan bahsetmiyorum, o bayağı salmış kendini. Victor Lustig adında bir madrabaz Eyfel Kulesi'ni satmayı başarmış. İnanabiliyor musunuz? Kulenin, inşasına vesile olan 1889' daki uluslararası sergiden sonra, sökülmesi ve imha edilmesi gerekiyordu. Bakımının Fransız hükümeti için devasa bir mali delik anlamına geleceği açıktı. Bu latif, pardon Lustig Efendi de kendisini bir devlet memuru olarak tanıtmış ve bir kamu satış sözleşmesi üzerinde tahrifat yaparak anıtın parçalarını büyük bir metal toplama şirketine beş bin frank gibi komik bir fiyata satmayı başarmış."

Kadın ceptelefonunun bir tuşuna basarak bu meblağı Hint rupisine çevirdiğinde, Ajatashatru kendisini şu Lustig'in yanında tıfıl bir dolandırıcı gibi hissetti. Altta kalmış olmamak için, o da bu güzel burjuvaya kendi ülkesinden hikâyeler, masallar anlatmak zorunda hissetti kendini. Bir tanecik bile çivisi kalmamış olan fakirin hikâyesi, kendisinden bahsettiğini bir an bile aklından geçirmeyen kadını çok güldürdü.

"Her halükârda," diye lafı bağladı kadın, "Eyfel Kulesi'ni görmeye gitmemeniz çok yazık. Pek çok hemşeriniz çalışıyor orada. Belki de bir akrabanızla karşılaşırdınız? Hepsi de Eyfel Kulesi satıyorlar."

Ajatashatru, Fransız'ın imasını pek anlayamadı. Çeviriden kaynaklanan bir sorundu kuşkusuz. Paris'te yaşayan Hintlilerin hepsinin emlakçılık yaptığını mı söylemeye çalışıyordu? Eğer bu bilgiyi doğrulamak için Champde-Mars'ta bir gezintiye çıksaydı, hepsi iki zabıta baskını arasında ulusal anıtın anahtarlıklarını ve diğer minyatür replikalarını satmaya çalışan Hintliden çok, Pakistanlı ve Bangladeşliyle karşılaşırdı.

"Biliyor musunuz, ne zamandır böyle gülmemiştim ya da bir adamla böyle... böyle değişik şeylerden bahsetmemiştim bile," diye itiraf etti Marie. "Sizin gibi samimi, sahici insanlarla karşılaşmak insana iyi geliyor. İyilik yapan ve bunu çevresine yayan insanlarla. Sizinle kendimi öyle iyi hissediyorum ki. Bunu söylemek belki de aptalca ama daha yeni tanışmış olmamıza rağmen sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi geliyor bana. İtiraf etmeliyim ki, gözlüğünüzü kırmış olmaktan bir şekilde memnunum."

Bu itiraf sırasında güzel Fransız yine uzun, kıvrık kirpikli bir küçük porselen bebeğe dönüşmüştü.

"Ben mi, iyilik yapan ve bunu tüm çevresine yayan samimi biri mi?" diye sordu kendine Hintli, kadının kendisinden bahsettiğinden emin olmak için dört bir yanını kolaçan ederek. Ve gerçekten de kendisinden bahsettiğini anladı. Bazen insanların sizi kendilerince bir şekilde görmeleri, hele ki bu imge değerliyse, sizi bu iyi insana dönüştürmek için yeterli olur. Bu, bu maceranın başından beri Fakir'in tam kalbine aldığı ilk elektroşok akımıydı.

Üstelik sonuncusu da olmayacaktı.

Yatağın altında geçen birkaç dakikadan sonra, kimse gelip onu tedirgin etmemiş olduğundan, Ajatashatru sonunda uyuklamaya başladı. Yatay konum, karanlık, bir anda çöküveren sessizlik ve uzun yolculuk iradesini ve yüksek fiziksel formunu alt etti. Kendisini asla acı hissetmiyormuş gibi gösterebilse de, yorgunluk karşısında bu kadarını başaramazdı. Üstelik, bu yatağın altında seyirci yoktu, dolayısıyla kendisine zayıf olma lüksünü bağışlayabilirdi.

İki saat sonra gözlerini yeniden açtığında, bazen kısa bir uykudan sonra insanın başına geldiği gibi, nerede olduğunu unutmuştu ve kör olduğunu sandı. Sıçradı ve başını yine tahta latalara çarpınca bir anda Fransa'da, Ikea mağazasındaki bir yatağın altında olduğunun ve Fransız ya da İsveç yataklarının da gerçekten çok alçak olduklarının farkına vardı.

Birkaç saat önce, banyo reyonunda, Fransa'ya bir dahaki gelişinde ona Eyfel Kulesi'ni gezdirebilmesi ve emlakçılık yapan kuzenleriyle karşılaşabilmesi için, en kısa sürede onu arayacağına söz vermeyi de ihmal etmeden ayrıldığı Marie'yi hatırladı.

Kadın böyle ayrıldıkları, akşam, başkentin canlı semtlerinden birinde birlikte bir kadeh atma teklifini bile

kabul etmediği için üzgün gibiydi. Bu geceyi, bu biricik Paris gecesini onunla geçirmek istedi Ajatashatru. Ama bu, onu altüst ederdi. Onu görevinden uzaklaştırırdı. Sadece bir gidiş ve bir geliş. Hindistan-Fransa. Tekrar yola çıkamazdı. Zaten, artık onun numarasını da biliyordu. Kafasının içinde her şey öyle karmakarışıktı ki. Belki bir gün...

Ajatashatru etrafına şöyle bir bakındı ama önünde uzanan manzara; mavi muşamba, toz bulutçukları ve yatak ayaklarından ibaretti. En azından, hiç insan ayağı yoktu görünürde.

Hiç ses çıkarmadan, güvenlik kameraları bulunabileceği endişesiyle mağazanın tavanına kaçamak bakışlar atarak, saklandığı yerden dışarı süzüldü. Kameraya benzer hiçbir şey görmemişti. Zaten bir güvenlik kamerasının neye benzediğini pek bildiği de söylenemezdi. Onun köyünde pek bol bulunan bir şey değildi bu. Bu Ikea da biraz faza şişirilmişti, canım. Ne dolapların üzerinden sarkan keskin nişancılar vardı, ne kamera ne de bir şey. Sovyetler çok daha bilinçliydi güvenlik konusunda.

Her türlü ihtiyatı elden bırakarak, sakince, sanki kolunda Marie'yle, tüm pencereleri şu Maupassant'ın nefret ettiği halde en aydınlık günlerini geçirdiği Eyfel Kulesi'ne bakan, güzel Paris dairelerini dekore etmek için bir koltuk ya da bir ayna arayışıyla, mobilyaların arasında kayıtsızca dolanıyorlarmış gibi, koridorlarda gezindi. Onun bu saatte evinde, yalnız olduğunu hayal ediyordu. Yine de, biraz yazık olmuştu.

Fransız'ın, üzerine telefon numarasını yazdığı küçük çiklet ambalajını cebinde arandı. Sayı gruplarını, ezberleyene dek defalarca tekrarladı. Aşkı ilham eden sayılardı bunlar. Sonra vazgeçip kâğıt parçasını kaybetmemek için cebinin en dibine, erkeklik organının yakınına tıkıştırdı. Üzerine titrediği her şeyi koyduğu yerdi burası. Haydi,

kafayı buna takmamalıydı artık. Görev. Görev her şeyden önce gelir. Ajatashatru etrafına bakındı. Burada olmakla ne şanslıydı! Kendisini büyük bir oyuncak mağazasına gizlice süzülmüş bir çocuk gibi hissediyordu. Onlarca odası, salonları, mutfakları ve banyolarıyla bin metrekareden geniş bir daire, bir geceliğine, o güne kadar sadece kuzenları Vachasmati (*yaş asma* diye okuyunuz) ve Sihring'in mütevazi konutlarını görmüş olan Ajatashatru'nun emrine amadeydi. İnce bir hesaba girişerek, bu gecenin kendisini ona sunan tüm bu yataklarda yatmasına yetecek kadar saat içermediğini çabucak ortaya koydu.

Karnı guruldadı.

Artık ne açlığa ne de yorgunluğa –ne de başka bir şeye– direnebilen Fakir, ayıların evindeki Goldilocks misali, sağlam bir ziyafet arayışına girişti. Böylece salon reyonunun koltuklardan ve sandalyelerden oluşan labirentine daldı ve çölde bir vaha gibi restoranı işaret eden levhaların gösterdiği yolu izledi.

Büyük, gri renkli bir buzdolabında füme somon, taze kremayla dolu bir Tupperware, maydanoz, domatesler ve marul buldu. Hepsini büyük bir tabağa aktardı, kendisine musluklardan meşrubat almaya gitti ve sonra hepsini plastik bir tepsiye yerleştirerek ters istikamette, teşhir reyonlarının yolunu tuttu. Burada, tercihini siyah ve beyaz lake bir salondan yana kullandı. Duvarlardaki cam çerçeveli, sarı ve bej renklerinde New York binaları fotoğrafları, bu bütüne *kitsch* bir dokunuş katıyordu. Bu gece için asla bu kadar lüks bir otel bulamazdı, hele ki 100 euroya, hele, sadece tek yüzü basılı 100 euroluk bir banknota.

Hintli, tepsisini bir sehpanın üzerine koydu, ceketini ve kravatını çıkarttı ve yeşil renkli, rahat bir kanepeye kuruldu. Karşısında, plastikten, çakma bir televizyon onu hayaller kurmaya davet ediyordu. Bir yandan somon fü-

mesinin, hayatında ikinci kez ve ikisini de aynı gün yediği bu garip ama lezzetli, fosforlu turuncu renkli balık parçasının tadını çıkarırken, bir yandan televizyonu açmış da Bollywood'un en son gişe filmini izliyormuş gibi yaptı.

Lükse çabuk alışır insan.

Yemeği bittiğinde ayağa kalktı ve sehpanın çevresinde dolanarak biraz bacaklarını açtı. Kanepenin arkasına yerleştirilmiş kütüphanedeki kitaplardan birinin diğerlerine benzemediğini de o an fark etti.

Bir gazeteydi bu aslında, herhalde birinin burada unuttuğu gerçek bir gazete. İki yanında, daha bu sabah teşhirdeki diğer kütüphanelerde de gördüğü plastik tuğladan çakma kitaplar diziliydi.

Fransızca bilmediğinden, eğer Amerikan *Herald Tribune*'ün benzersiz ilk sayfasını tanımamış olsaydı, gazeteyi eline almayı bile düşünmeyecekti. Gece eğlenceli geçeceğe benziyor, diye geçirdi içinden, henüz bu eğlencenin, hem de bambaşka sebeplerden, nerelere varabileceğini hayal etmekten uzaktı.

Ajatashatru televizyonu kapatıyormuş gibi bir hareket yaptı ve gazeteyi okumaya koyuldu. Televizyonun izlenmediği halde açık kalmasına dayanamıyordu. Elektrik onun memleketinde nadir bir nimetti. İlk sayfadaki habere göz gezdirdi. Fransız cumhurbaşkanının adı Hollande'dı. Bak sen şu işe! Hollanda cumhurbaşkanının adı da Mösyö Frans olmasındı, mesela? Çok garip insanlardı şu Avrupalılar.

Ya her yıl, Michael Jackson'ın ölüm yıldönümü vesilesiyle, idolünün toprağa verilmiş olduğu, Los Angeles'ın bir kenar mahallesinde bulunan Forest Lawn Memorial Park Mezarlığı'nı ziyaret etmek için altı bin kilometreyi *moonwalk* adımlarıyla kat eden şu emekli artistik patinajcıya ne demeliydi? Ajatashatru bir coğrafya dehası sayılmazdı ama adamı Atlantik Okyanusu'nu geçerken, ister

bir geminin güvertesinde olsun isterse uçakta, bu meşhur dans figürünü yapmayı sürdürür halde hayal etmekte zorlandı.

Sinirli bir gülmeye ve dayanılmaz bir işeme isteğine kapılan Hintli koltuktan kalktı ve ayağında çoraplarla, *moonwalk* yapmadan, tuvaletlerin istikametindeki komşu salonları aştı.

Ama oraya asla varamayacaktı.

Ana merdivenlerden yükselen gürültüler ve ayak sesleri mağazanın sessizliğinde patlayarak Ajatashatru' nun narin göğsünü, bir anda maç akşamı taraftarların doldurduğu tribüne çevirdi. Şaşkınlıkla etrafına bakındı ve yakınındaki ilk dolap olan, yeni *American Teenager* koleksiyonunun başparçası, mavi renkli ve iki kapılı bir cins metal evrak dolabının içine saklandı. İçeri girdikten sonra, birkaç metre ilerideki kanepenin üzerine bıraktığı ceketini bulmamaları için dua etti. Ayrıca, sehpanın üzerinde bıraktığı televizyon tepsisini bulmamaları için de dua etti. Ve bilhassa, kimsenin dolabın kapısını açmaması için dua etti. Gerekirse, ölçü almak için içine daldığını ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğini söyleyecekti. Pantolonun cebinden, her ikisinin de üzerine Ikea logosu basılmış olan tahta bir kurşunkalemle bir metrelik kâğıt bir mezura çıkarttı ve karanlıkta öylece, hareketsiz, her an kendisini basmalarını bekleyerek durdu. Göğsünde, holiganlar her tarafı yakıp yıkmakla meşguldü. Dışarıda, sesler yaklaştı ve hatta onu çevrelediler ama sonuçta kimse onu fark etmedi. Belki de yaşadığı iyi bir şeydi.

Paris Sud Thiais Ikea mağazasının müdürü Julio Sympa ve kendisinin dekorasyon sorumlusu Michou Lapaire, maiyetlerindeki bir dizi sarı tişörtlü ve deniz mavisi kargo pantolonlu kadın ve erkekle beraber, komşu odalara bağlanan merdivenleri çıktılar.

Bu saatte halen işlerse, bu, yeni koleksiyonu yerleştirmek içindi.

Mont Blanc'a dört kez tırmanmış ve zirveye her vardığında inişe geçmeden önce Josette Camus'nün "Neden Bu Kadar Üşüyorum"unu okumuş iki metrelik bir dev olan Julio Sympa, sekiz yüz elli üç sayfa sonra *American Teenager* odasının önünde durdu ve yoluna devam etmeden önce parmağıyla farklı yönleri işaret etti.

Hep bir kadın olarak doğmuş olmayı arzulamış olan Michou Lapaire, patronunun belirttiği mobilyaları, etrafını velveleye vererek pembe defterine not ediyordu.

Bu sırada, muhtemelen çoğu ne Josette Camus'nün "Neden Bu Kadar Üşüyorum"unun adını duymuş ne de başka bir cinsiyette doğmayı hayal etmiş olan teknik ekibin elemanları ellerine eldivenlerini geçiriyor, balonlu naylon rulolarını açıyor ve mobilyaları kırılma riski olmadan taşımaya yarayacak sandıkları getiriyorlardı. Müdür, zamanın kısıtlı olmasından ötürü mobilyaları (Ikea'da bir

dünya!) sökmemeleri, doğrudan büyük tahta sandıklara yerleştirmeleri talimatını vermişti. Böylece, zihin için bir işkence olduğu kadar beden için de bir eziyet olan sökme ve yeniden birleştirme işinden kurtulmuş olacaklardı.

Teknisyenler mavi renkli metal dolabı kaldırmak ve kendisinden daha büyük bir tahta sandığa yerleştirmekle uğraşırken, sanki bir musluktan kaçak yapan ince bir su sızıntısı gibi, hafif, şıkırtı gibi bir ses duyuldu. Eğer o anda içlerinden biri dolabı açmış olsaydı, son derece sıkıntılı bir pozisyonda, bir köşeye büzüşmüş ve onu zeminden birkaç santim yukarıda beşik gibi sallarlarken sidik torbasının taşkın hayal gücünü serbest bırakmış bir Ajatashatru ile karşılaşacaktı. Bir dolabın içinde işemek uçakta işemek kadar zahmetli, diye düşündü Hintli, bir gün böyle bir tespitte bulunmak durumunda kalacağı aklının köşesinden geçmemişti.

Her halükârda, kimse dolabın kapağını açmadı.

"Bunlardan kurtulduktan sonra," dedi kulakları hayli keskin olan Julio Sympa, şu su kaçağını da tamir edin."

Sonra yine soruşturmacı parmağıyla, birkaç metre ilerideki bir kızaklı ofis masasını, sanki onu idama mahkûm ediyormuş gibi, işaret etti. Nitekim, olan biraz da buydu.

O esnada, yani tam da Julio Sympa'nın yine soruşturmacı parmağıyla, birkaç metre ilerideki bir kızaklı ofis masasını, sanki onu idama mahkûm ediyormuş gibi, işaret ettiği sırada, saat tam yirmi üçü vurduğunda, Gustave Palourde taksisini yolun kenarına çekiyor, camlarının ve kapılarının iyice kapalı olduğuna emin olduktan sonra, ellerini ovuşturarak günün hasılatını saymaya koyuluyordu.

Küçük bir mesai sonu ayiniydi bu, layığıyla bitirilmiş bir işin ufak tatmini. Karısı Mercedes-Shayana bir gün onu evlerinde (karavanlarına verdikleri isim buydu), mesai sonunda paracıklarını sayarken basıp zulasının yerini öğrendikten sonra, kendisine dana derisinden timsah baskılı çantalar almak için parasının bir kısmını çaldığından beri, Gustave böyle bir âdet edinmişti. Şeytanı tahrik etmemek gerekir, deyip duruyordu bu kazadan beri meslektaşlarına, ille de Prada giymese bile.

Yaşlı Çingene hasılatı saydıktan sonra not defterine bir göz attı ve gün boyunca yaptığı işlerin toplamının elindeki, artık keyfi kaçmış ve ovuşturmayı bırakmış olduğu elindeki meblağla çakışmadığını fark etti. Tekrar hesapladı, defalarca, kafasından ve sonra ceptelefonunun hesap makinesiyle ama sonuç hep aynıydı. Yüz euroluk bir açık vardı. Karısından –al gülüm ver gülüm– "ödünç

aldığı" ve tüm bozuklukları içine aktardığı makyaj çantasını karıştırdı, cüzdanını didik didik etti, gitgide daha çok sinirlenerek elini koltuğunun altında gezdirdi, sonra yolcu koltuğunun altında, sonra pencerelerin altlarındaki bölmelerde ve hatta umutsuzlukla, vites kolunun kutusunda. Hiçbir yerde tozdan başka bir şey bulamadı.

100 euro. Gustave, Ikea'ya bıraktığı Hintlinin yeşil banknotunu hatırladı. Günün en yüksek meblağlı işi bu olmuştu, yani bu banknotu başka bir müşteriye para üstü olarak vermiş olamazdı.

"Eğer bu siktiğimin parası burada değilse, o zaman..." Çingene'nin, kendisinden daha usta bir hırsızın kurbanı olduğunu anlaması uzun sürmedi. Sahneyi hafızasında canlandırdı. Hintli parayı ona uzatıyor. O, parayı eline alıyor. Cüzdanını açıyor ve parayı yerleştiriyor. Hintli ona bir şey göstermek için kollarını oynatıyor. O bakıyor. İlginç bir şey göremiyor. Hintlinin az biraz çatlak olduğunu düşünüyor. Cüzdanını yerine yerleştiriyor. Bir kartvizit almak için torpido gözüne eğiliyor.

"Vay bok soyu!" diye haykırdı Gustave, "O büyük büyük hareketler parasını geri alırken benim bakışlarımı başka yere çekmek içindi. *Cabron!*[1]"

Parisli taksicinin tahammül edemeyeceği bir şey varsa, o da ava giderken avlanmak, cinin şeytanı çarpması, şahın şahbaz olması ve de yavuz hırsızın ev sahibini bastırmasıydı. Hintliyi derhal bulmaya ve ona sarığını yedirmeye ant içti, Çingene sözü.

Bunları dedikten sonra, Çingenelerin Azizesi Sara'nın dikiz aynasına asılı heykelciğini okşadı. Ve motora hırsla gazı verdiğinde, Sara da hemen yanında asılı olan taksilerin piri Aziz Fiacre'a çarptı.

1. (İsp.) "Kötü çocuk"tan bir nebze daha sert İspanyolca bir hakaret. (Yazarın notu)

Eve (karavana) giden yol boyunca Hintliye dişlerinin arasından sövüp saydı. Hatta o kadar sinirliydi ki, daima CD çalarında duran Gipsy Kings'ini bile dinlemedi. Ve bir kırmızı ışığın tüm hırsını boşaltmasına vesile olmasını beklerken kafasında bir şimşek çaktı. Şu Hintli, mağazadaki alışverişini bitirdikten sonra, belki de ona verdiği Taxis Gitans kartını kullanmıştı. Eğer öyleyse mutlaka arkadaşlarından biri bu işi almış olmalıydı. Artık tek yapması gereken onu nereye bıraktığını sormak olacaktı ve hemen oraya gidip adama gününü gösterecekti. Gustave bir saniye tereddüt etmeden telsize yapıştı.

"Tüm birimlere (*Starsky&Hutch*'tan kapmıştı bu cümleyi): Acaba içinizden biri bugün bir Hintli yolcu aldı mı; gri, kırışık elbiseli, kırmızı kravatı gömleğine iğnelenmiş, başında beyaz sarık, dudağının üstü bir bıyıkla çizilmiş, uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi boğumlu, Paris Sud Thiais Ikea mağazasından bir Hintli? Bu bir HAŞ kodudur (*Hırsız*'ın H'si), tekrar ediyorum; HAŞ kodu (*Haşarat*'ın H'si), anlaşıldı mı, HAŞ kodu (*Hele bir bulayım, el mi yaman bey mi yaman, seni gidi Hırsız Haşarat*'ın H'si!)"

"Bir *payo*'ya[1], hele ki bir Hintliye, bir daha Roissy-Ikea yolu için güvenmek mi, bir daha gelmem bu tufaya," diye söylendi taksici, bir yandan da böylesi bir olayın ancak Halley Kuyrukluyıldızı'nın geçişi kadar sık gerçekleşebileceğini (ki, bir sonraki için öngörülen tarih 28 Temmuz 2061'di) ve belki de, her halükârda bunu akşam yemeğinde karısına söylemesinin ve kendini zaten bu haliyle de gayet aptal bulan kızının karşısında enayi konumuna düşmesinin pek iyi olmayacağını düşünerek.

Birkaç dakika geçtiği halde, o öğleden sonra çalışmış

1. (İsp.) Çingene olmayan. (Ç.N.)

olan arkadaşlarından hiçbiri bu gizemli yolcuyu aldığını duyurmamıştı. Gustave bu durumdan, ya başka bir taksi şirketini aramış ya yükü için bir kamyonet kiralamış ya da halen sanayi bölgesinde olmalı sonucuna vardı. İlk iki seçenek için yarından önce yapabileceğim bir şey yok. Buna karşılık son seçenekle ilgili olarak, halen gidip mağazanın yakınlarında bir otel olup olmadığına bakabilirim. Hemen köşedeyim, ancak bir çeyrek saatimi alacaktır bu.

Bunları derken, sert bir patinajla U dönüşü yaptı ve bu sırada Çingenelerin Azizesi Sara, birkaç saniye için mütebessim Aziz Fiacre'ın esirgeyen kollarına sığındı.

Gustave, Ikea'nın önüne vardığında, büyük bir yük kamyonu oradan ayrılmaktaydı. Kenara çekerek yol verdi; kasasında kocaman bir tahta sandık bulunduğunu ve matruşka bebekler gibi, onun içinde de daha küçük bir karton koli, kolinin içinde metal bir dolap ve dolabın içinde de aradığı Hintlinin bulunduğu aklının ucundan bile geçmedi.

Tekrar yola koyuldu, binanın çevresini dolandı ama şüphe uyandıracak hiçbir şey göremedi. Kapalı devasa bir alışveriş merkezi, açık ama boş bir Starbucks Coffee, her şey vardı. Bir otel dışında her şey. Uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi boğumlu, takım elbiseli, kravatlı, sarıklı, ve de Fransa'nın şerefli Çingene taksicilerini dolandıran bir Hintliden başka her şey.

Caddenin diğer tarafında konut parselleri de vardı ama oralarda oturan birilerini tanımadığı takdirde hırsız buralarda olamazdı.

Yine de... dedi kendine, *Pekin Express*'in ve *Size Yatıya Geleceğim*'in hiçbir bölümünü kaçırmayan Gustave, bu tip insanlar söz konusu olduğunda, hiçbir şeyden emin olamazsın. Belki de ağız kalabalığı ve hokkabazlık numaraları sayesinde, gece için buranın sakinlerinden birine sığınmayı başarmıştır.

Bu işler belli olmayacağı için, Mercedes'iyle güzel evlerin sıralandığı sokaklara daldı ve gayrimenkul labirentinde beş koca dakika harcadı ve yine geldiği anacaddeye çıktı.

Bu işi bir an önce halletmesi gerekiyordu, ertesi gün ailesiyle İspanya'ya tatile gideceklerdi zira. Bu durumda tek bir çözüm kalıyordu: profesyonelleri aramak.

Ulusal polis kuvvetlerinin yeni kamu hizmetleri yönetmeliği, bundan böyle her namuslu Fransız vatandaşının, ne kadar beyhude olursa olsun, her türlü ihlal hakkında ve tercih ettiği herhangi bir karakola şikâyette bulunma hakkı olduğunu hükme bağlıyordu. Kendisinin herhangi bir hakkı olmayan polis memurunun ise, şikâyeti, ne kadar beyhude olduğunu düşünürse düşünsün, kabul etme ve bilhassa şikâyetçiyi başından savmak için, o zamana kadarki yaygın uygulama doğrultusunda, başka bir karakola yönlendirmeme sorumluluğu vardı. Dolayısıyla son birkaç aydır, sıranın postanedekinden ya da köşe başındaki şarküteridekinden daha hızlı ilerlememesinden bitap düşmüş, burnundan soluyan kurbanlarla, sadece insan oldukları, en azından birkaç kollarıyla aynı anda birden fazla tutanağı kayda geçirebilecek ahtapotlar olmadıkları için tatları kaçmış olan polis memurları arasında sağlıksız bir iklim hüküm sürüyordu. Üstelik, gece bastırıp da kamuya açık kurumların sayısı Kim Bassinger'ın göbeğindeki buz parçası kadar hızlı erimek suretiyle Parisli kurbanların tamamını, tam da meşhur yeni kamu hizmetleri yönetmeliğinin önüne geçmeye çalıştığı gibi, tek ve aynı noktada topladığında, bu duygu iyice şiddetleniyordu.

Dolayısıyla Gustave'ın polisi haberdar etmek kararına vardığı anla, nöbetçi memurun önünde, muzaffer bir edayla dilekçesini imzalaması arasında geçen süre üç saatten az olmadı.

Polis, sektöre aşina polislerle, bu aşinalığın diğer tarafında bulunan Çingene topluluğu arasında varılmış olan ahenkli mutabakata halel getirmemek kaygısıyla, gececi memuru ve Ikea'da çalışan bir arkadaşını, güvenlik kameralarının gün boyunca yaptığı kayıtları izlerken kurbana eşlik etmek üzere *illico presto*[1] göreve koştu. Azınlık cemaatleri arasına nifak tohumu eken bu kahrolası Hint Fakiri'ni bulacaklar ve taksiciden çaldığını son kuruşuna kadar iade etmesini sağlayacaklardı.

İşte Gustave Palourde, kadın polis amiri Alexandra Lafève ve güvenlik bekçisi Stephane Demarbre'ın, gecenin bir yarısında, kendilerini mağazanın daracık güvenlik odasında, ülkesinden yeni gelmiş ve mağazanın ana girişine açılan otomatik kapıları, içeri girmeye karar vermeden önce koskoca yirmi dakika boyunca seyre dalan bir Hintliyi izlerken bulmaları böyle oldu.

"Her kapıda böyle yapıyorsa yarın akşama kadar buradayız demektir," dedi gece bekçisi kayıt cihazının tuşlarına doğru.

"Bundan sonra başka hiç kapı yok," diye düzeltti mağaza müdürü Julio Sympa, Harry Potter modeli yuvarlak gözlüklerini kalın bir mendille silerken.

"Bandı hızlı da oynatabiliriz tabii," diye ekledi amir Lafève, böylesi bir öneri sayesinde, dehşete kapıldığı bir durum olan ve isminin de belirtmediği gibi, aptal yerine konmaktan kurtulacağından emindi.

"Korkarım bu iş Benny Hill'e benzeyecek," diye pat-

1. (Fr.) Hemen hızla. (Y.N.)

lattı kültürel referansları sadece televizyon dünyasıyla sınırlı taksici.

"Susun, bırakın da çalışalım!" diye soğuk bir sesle kesip attı daima mermer gibi kalmakta biraz zorlanan Demarbre.[1]

Hintli, kendisi hakkında alevlenen bu tartışmadan bihaber, koridorlarda geziniyordu. Bir kameranın alanından çıkar çıkmaz, bir diğerine giriyordu. Halbuki, o bir tanesini bile tespit edememişti! Kuyrukta iteklediği ve güneş gözlüklerini kıran güzel sarışının eşliğinde restoranda yemek yerken görüldü.

"Kadın mercimeği fırına verecek," diye belirtti kendini karavanında *Secret Story*'nin bir bölümünü izliyormuş havasına kaptıran Gustave.

Yemek sahnesini ve sonra artık yalnız kalan adamın koridorlarda dolanmalarını hızlı geçtiler. Gerçekten de, bir Benny Hill skeçine benziyordu bu. Hintli hiç beklenmedik bir şekilde bir yatağın altında süzüldüğünde, kaydı tekrar normal hızda akıtmaya başladılar.

"Birkeland. Harika bir seçim, en beğenilen yatağımız," dedi Julio Sympa üç çift kara göz üzerine dikilmeden hemen önce.

Sonra hırsızın saklandığı yerden çıktığı, kendisine mutfakta küçük bir tabak hazırladığı ve komşu bir salonda, maalesef bomboş olan plastikten bir televizyona bakarak yemeğini yediği görüldü. Sonra çoraplarıyla bir divana kurularak gazete okudu. Evinde olsa bu kadar rahat edemezdi.

"İşte yakaladık!" diye bağırdı aniden gece bekçisi işaretparmağıyla televizyon ekranını tıklatarak.

Sonra da yaylı bir bebek gibi fırlayarak yerinden

1. Yazar bir sözcük oyunu yapmış. Fransızca *marbre*, mermer anlamına gelir. (Y.N.)

kalktı, kapıya koşturdu ve kimse neden tabanları kıçına vura vura koşturduğunu anlamadan dışarı çıktı.

Yalnız kalan diğerleri kaydı izlemeyi sürdürdüler. Saat yirmi iki on beşe doğru mağaza müdürü, daima bir kadın olmayı arzu etmişe benzeyen şişman ve kısa boylu bir tip ve tam teçhizatlı bir teknik ekip eşliğinde ekranda beliriyordu. Julio Sympa kendisini çok fotojenik buldu ve sinemada kariyer yapmamış olmasına yandı.

"Harry Potter rolü kapılmıştı zaten," diye mırıldandı tevekkülle, gözlüklerini düzelterek.

Sonra da Hintlinin tek ayağı üzerinde zıpladığı ve mavi renkli bir metal dolaba, teknisyenler onu önce balonlu naylona sarıp sonra bir koliye, sonra da büyük ahşap bir sandığa koymadan önce, saklandığı görüldü. Ardından, ekip hepsini uzun kolanlarla istifleyip sevkıyat bölümüne doğru ilerleyen devasa bir elektrikli taşıyıcıya yükledi.

Tam da o anda, Amerikan polisiye dizilerine tutkun olan gece bekçisi güvenlik odasına girdi. Yerli yerinde, siyah beyaz lake salonun sehpasının üzerinde bulduğu, Hintlinin televizyon tepsisi elindeydi. Adam üzerine de, gri bir ceket, kırmızı bir kravat ve bir çift siyah ayakkabı koymuştu.

"Bu tabağın ve bardağın üzeri parmak izi dolu," diye duyurdu gururla, "ve bu birkaç parça giyside de kesinlikle saç telleri ya da kıl bulursunuz."

Kadın polis amiri kirli ayakkabıları görünce, inceden iğrendiğini belirten bir ifade takındı. Gece bekçisini görmezden gelerek mağaza müdürüne döndü.

"Bu dolabı ne yaptınız?"

"Bu sahnede görülen dolabı mı?" diye geveledi gözle görülür biçimde dağılan adam.

"Evet, tam da artık bu sahnede görülmeyen dolabı."

"Sevk ettik..."

"Sevk mi ettiniz?"

"Evet, gönderdik, transfer ettik."

"Sevk etmenin ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum," diye sözünü kesti aptal yerine konulmaya başlandığını hisseden Lafève, "peki nereye gönderdiniz?"

Adam üstdudağını ısırdı. Keşke şu an Harry Potter olsaydı, tek bir sihirli değnek darbesiyle yok olabilirdi.

"Birleşik Krallık'a..."

Ve herkes aynı anda yutkundu.

GB
Büyük Britanya

Sesler Ajatashatru'yu uyandırdı.

Gür erkek sesleri.

Uyuyakaldığını bile fark etmemişti. Dolaba girdiğinden beri, bir beşik gibi her yöne sallamışlardı onu. Yerden yukarı kaldırıldığını hissetmişti, yuvarlandığını hissetmişti. Ve bilhassa onu duvarlara, merdivenlere ve diğer UFO'lara yani Tanımlayamayan Engellere[1] çarpmışlardı.

Defalarca, çıkmaya ve her şeyi itiraf etmeye niyetlenmişti. Belki de bu, tartaklanmaktan ve bilinmeze doğru taşınmaktan iyi olacaktı. Ayrıca karanlığın ve dışarıdan gelen anlaşılmaz Fransızca seslerin boğucu bir tarafı vardı.

Yine de, Ajatashatru iyi dayanmıştı.

Kısa bir süre sonra da bunun karşılığını almıştı. Artık ne bir şey duyar ne de hisseder olmuştu. Hatta öldüğünü sanmıştı. Ama elinin üzerini çimdiklemesinin yarattığı acı hissi, en azından şimdilik ölmemiş olduğunu ve onu sadece sessizlik ve karanlıkta zavallı kaderiyle baş başa bıraktıklarını teyit etmişti. Bunun üzerine dolaptan

1. Yazarın sözcük oyunu. Metnin orijinalinde, Türkçe karşılığı "tanımlanamayan uçan nesne"olan UFO'ya gönderme yaparak, İngilizce ve Fransızcada "*object*" gibi, "o" harfi ile başlayan ve engel anlamına gelen "*obstacle*" kelimesi kullanılmış. Aynı kelime oyununu Türkçe'de yapmak mümkün olmadığından, yukarıdaki biçimiyle çevrilmesi uygun görüldü. (Y.N.)

çıkmaya yeltenmiş ama başaramamıştı. Gücü tükenmiş ve kaderine boyun eğmiş halde, kendini uykunun güçlü kollarına bırakmış olmalıydı.

Şimdiyse gür sesler durmaksızın konuşuyordu. Hintli beş farklı ses ayırt ettiğini düşündü. Bu da kesin değildi, zira hepsi de sanki bir mezardan yükseliyormuşçasına aynı pes ve boğuk tondaydılar. Ama bir şey kesindi; mağazadayken etrafında duyduğu sesler değildi artık bunlar. Ona çok da yabancı olmayan, kaba, sert seslerle ve yansımalarla dolu bir dilde ve öylesine hızlı konuşuyorlardı. Bir Arap dili, ama konuşanlar siyah, diye düşündü Hintli.

Adamlardan biri bir kahkaha patlattı. Adamdan çıkan ses, iki sevgilinin ateşi altında gıcırdayan yaylı yatak sesi gibiydi.

Bu seslerin dostlara mı yoksa düşmanlara mı ait olduğunu bilmeyen Hintli, nefesini tutuyordu. Dosttan kastı, onu bu dolabın içinde bulmaktan rahatsız olmayacak herkesti. Düşman ise tüm diğerleri; Ikea çalışanları, polisler, dolabın muhtemel alıcısı, muhtemel alıcının işten dönen ve yeni dolabının içinde ayağı çoraplı bir Hintli bulan muhtemel kocası.

Büyük bir güçlükle yutkundu ve ağzını ıslatmaya çalıştı. Dudakları, sanki tutkal sürülmüş gibi yapış yapıştı. Bunun üzerine, canlı bulunmaktan daha da korkunç olan, bu ucuz sac dolabın içinde ölü bulunmak düşüncesiyle, dehşet verici bir panik duygusu kapladı içini.

Ajatashatru, bozkırın ortasındaki mezrada gerçekleştirdiği performanslar sırasında, iki bin beş yüz yıl önce Budizmin kurucusu Siddharta Gautama'nın yaptığı gibi, bir Hint incirinin kovuğunda lotus pozisyonunda oturur, haftalarca bir şey yemeden dururdu. Kendine ancak günde bir kez, öğlenleri, köylülerin bağış olarak gönülden sundukları vidalar, cıvatalar ve diğer paslı çivilerden yeme lüksü tanırdı. 2005 Mayıs'ında, hayranları tarafından

altı aydır yemeden, içmeden meditasyon yapıyormuş gibi takdim edilen Ram Bahadur Bomjam adında, on beş yaşındaki bir yeniyetme, sahnesini çalmıştı. Dünyanın dört bir yanından televizyon kanalları kameralarını bu sahtekâra çevirmişler, Ajatashatru'yu ağaççığının kovuğunda unutuvermişlerdi.

Aslında gayet boğazına düşkün olan Fakir'imiz, bir şey yemeden bir günden fazla duramazdı. Her akşam, güneş batar batmaz, gelip incir ağacının önüne gerili çadır bezini kapatırlar ve numaralarının pek çoğunda suç ortağı olan kuzeni Rhibbasmati'nin (*riskli basmati*, diye okuyunuz) ona getirdiği kayıntılarla karnını doyururdu. Vida ve cıvatalara gelince, onlar da kömürdendi, tabii yine de yemesi hiç keyifli değildi ama en azından ne kadar paslı olurlarsa olsunlar, gerçek çelik çivilere göre yutması çok daha kolaydı.

Ama Ajatashatru daha önce hiç zulaladığı kayıntıları olmaksızın, bir dolaba kapanmış halde oruç tutmamıştı. Belki mecbur kalsa bunu da başarabilirdi. Sonuçta adı Aja'ydı onun (*aç*, diye okuyunuz). Kishanyogoor'un hekimi, Hint fakiri olsun ya da olmasın, bir insanın ortalama elli günden fazla yemeksiz ve en fazla yetmiş iki saat de susuz yaşayabileceğini söylemişti bir gün ona. Yetmiş iki saat, yani üç gün.

Son kez bir şeyler yiyip içmesinin üzerinden sadece beş saat geçmişti elbette ama Hintli bunun farkında değildi. Dolabın karanlığında her türlü zaman kavramını yitirmişti. Ve o an da susadığını hissettiği için, fakirlik mesleğine pek uygun olmayan hastalık hastası tabiatı onu, burada kapalı kaldığı sürenin o ölümcül yetmiş iki saati belki de zaten aştığına inanmaya itiyordu ve yaşama ümidi, uzun süredir yanmakta olan bir mum gibi eriyip bitmek üzereydi.

Eğer hekimin dediği doğru idiyse Hintlinin hemen

bir şeyler içmesi gerekiyordu. Kapalı kaldığı bu yerin dışındaki sesler ister dost olsun isterse düşman, adamımız dışarı çıkmak için dolabın kapısını yeniden itti. Bir ölüm kalım meselesiydi bu. Ama bir kez daha çabaları boşa çıktı. Narin ve boğumlu kolları, Bollywood kahramanlarının aksine, Ikea markalı olsun ya da olmasın, dolap kapılarını kırmayı beceremiyordu.

Yine de biraz gürültü çıkartmış olmalıydı, zira sesler bir anda kesildi.

Ajatashatru tekrar nefesini tuttu ve etrafı zifirî karanlık olsa da, fal taşı gibi açılmış gözlerle bekledi. Ama şu anda sahnede, suyla dolu ve perde iner inmez nefes alabilmesini sağlayacak kadar kalın bir kapağı olan cam bir kabinin içinde değildi. Dolayısıyla ancak birkaç saniye nefesini tutabildi ve sonra gürültülü bir kişnemeyle tekrar nefes aldı.

Kutunun dışından, önce küçük şaşkınlık çığlıkları sonra da hareketlenme sesleri duydu: Metal bir zemine düşen bir konserve kutusu, itişip kakışan insanlar.

"Gitmeyin!" diye seslendi en iyi İngilizce aksanıyla.

Kısa bir sessizlikten sonra, bir ses ona, aynı dilden, kim olduğunu sordu. Aksanı gayet kötüydü. Tabii ki bir siyahtı bu. Yani sonuçta bir dolabın içinde karanlığa gömülmüş haldeyken, herkes insanın gözüne öyle gözükebilirdi.

Hintli uyanık olması gerektiğini biliyordu. Afrikalıların çoğu animizme inanırdı ve *Alice Harikalar Diyarında*'da olduğu gibi, her şeye kolayca hayatiyet atfedebilirlerdi. Eğer onlara gerçeği söylemezse, kesinlikle karşılarında konuşan bir dolap olduğuna inanacaklar ve lanetli mekândan koşa koşa uzaklaşırken, onun buradan canlı çıkmak için tek şansını da beraberlerinde götüreceklerdi. Henüz bu adamların animist değil Müslüman olduklarını ve bir kamyonda olduklarından, buna can

atsalar bile tabanları yağlayıp çok uzağa kaçamayacaklarını bilmiyordu.

"İyi bari, madem ki sordunuz, adım Ajatashatru Lavash," diye söze başladı Hintli, en Oxford İngilizcesi aksanını kullanarak (bir dolabın bu kadar iyi bir aksanı olamazdı). "Racastan'lıyım. Belki bana inanmayacaksınız ama büyük bir Fransız, yani İsveç mağazasında ölçü alırken kendimi bu dolapta mahsur kalmış buldum. Ne suyum ne de ekmeğim var. Bana nerede olduğumuzu söyleyebilir misiniz, lütfen?"

"Bir yük kamyonundayız," dedi bir ses.

"Yük kamyonu mu? Şu işe bak! Yolda mıyız peki?"

"Evet," dedi bir başka ses.

"Garip, hiçbir şey hissetmiyorum ama yine de inanıyorum dediğinize, başka seçeneğim de pek yok zaten. Bir sakıncası yoksa, nereye gittiğimiz de öğrenebilir miyim acaba?"

"İngiltere'ye."

"Yani, umarım," dedi yine bir başka ses.

"Umar mısınız? Acaba, bu istikametini tam bilmediğiniz yük kamyonunda, sizin ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?"

Sesler bir süre anadillerinde birbirlerine danıştılar. Birkaç saniye sonra daha kalın, daha güçlü, kuşkusuz liderlerine ait olan bir ses sohbeti üstlendi ve cevap verdi.

Adam adının Wiraj olduğunu (*viraj* diye okuyunuz,) kamyonda altı kişi olduklarını ve hepsinin de Sudanlı olduklarını söyledi. Kougri, Basel, Muhammed, Nijam ve Amsalu (hepsini hoşunuza gittiği gibi okuyunuz). İtalyan polisinin enselediği Hasan yoklamada eksikti. Yedi adam, bundan yaklaşık bir yıl önce ülkelerinden, daha doğrusu, şimdiki Güney Sudan'da bulunan Cuba şehrinden yola çıkmışlardı. O günden beri Jules Verne'nin en büyük romanlarına taş çıkartacak bir seyahati sürdürmekteydiler.

Yedi arkadaş, Sudan'ın Selima şehrinden Sudan, Libya ve Mısır'ın ortak sınırını aşmışlardı. Orada Mısırlı kaçakçılar onları Libya'ya, önce güneydoğudaki El Kufra'ya, sonra da ülkenin kuzeyindeki Bingazi'ye taşımışlardı. Oradan da, sekiz ay boyunca yaşayıp çalıştıkları Trablus'a geçmişlerdi. Bir gece, küçük bir İtalyan adası olan Lapedusa'nın kıyılarına varmak için, altmış başka insanla birlikte bir mülteci gemisine doluşmuşlardı. Gemi İtalyan jandarması tarafından durdurulmuş, mülteciler Caltanissetta Kampı'na yerleştirilmişlerdi. İnsan kaçakçıları, sonrasında onları daha kolay kafesleyebilmek ve ailelerinden fidye isteyebilmek için, buradan çıkışlarını kolaylaştırmıştı. Bin euro, bu onlar için astronomik bir meb-

lağdı. Toplulukları imece yapmış ve para ödenmişti. Sadece Hasan, parası toplanamadığı için hiç çıkamamıştı. Rehineler serbest bırakılmış ve İtalya'dan İspanya'ya giden bir trene bindirilmişlerdi. Kendilerini Barselona'da bulduklarında, buranın Fransa'nın kuzeyinde bir yer olduğunu sanmışlar, yanıldıklarını anlamaları ve Fransa'ya, yani tam olarak Paris'e giden yeni bir trene binmeleri birkaç gün sürmüştü. Kısacası kaçaklar, yasal bir yolcunun en fazla on bir saatlik bir uçuşla alacağı yolu kat etmek için, yaklaşık bir yıl harcamışlardı. Bir uçağa rahatça kurulmuş halde geçirilen on bir saate karşılık, bir yıllık eziyet ve belirsizlik.

Sonrasında Wiraj ve tayfası, Birleşik Krallık'tan önceki son menzil olan Calais'ye giden trene binmeden evvel başkentte üç gün dolanmışlardı. Calais'de on gün kalmış, büyük ölçüde onlara yiyecek veren ve yatacak yer gösteren Kızılhaç gönüllülerinden yardım görmüşlerdi, Tanrı onlardan razı olsun. Zaten polis de, bölgede beklemede olan kaçak mültecilerin yaklaşık sayısını bu yolla öğreniyordu. Kızılhaç iki yüz elli kumanya mı dağıtmış? Eh, demek ki kıyıda köşede en az iki yüz elli kaçak var demekti.

Polise göre kaçak mülteci, Kızılhaç'a göre muhtaç insanlardı onlar. Böylesi bir çelişkiyle, yürekte böyle bir korkuyla yaşamak sarsıcıydı.

O gece, saat ikiye doğru, Manche'ın altından geçen tünele girmek üzere ilerleyen, sıradaki bir ağır vasıtaya atlamışlardı.

"Hareket halindeki bir kamyona atladığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye haykırdı Ajatashatru, sanki hikâyenin gerçekten tek can alıcı noktası buymuş gibi.

"Evet," diye yanıtladı Wiraj gür sesiyle, "kaçakçı demir bir çubukla kapıyı açtı ve içeri atladık. Şoför farkına bile varmamış olmalı."

"Ama bu çok tehlikeli!"

"Asıl tehlikeli olan memlekette kalmaktı. Kaybedecek bir şeyimiz yoktu. Sanırım senin için de aynısı geçerlidir."

"Yo, yanılıyorsunuz ama, ben bir kaçak değilim ve asla İngiltere'ye gitmek gibi bir niyetim yok," diye kedini savundu Hintli. "Size söyledim, ben gayet şerefli bir Hint fakiriyim, büyük bir mağazada ölçü alırken kendimi bu dolaba sıkışmış buldum. Fransa'ya yeni bir çivili yatak satın almaya gelmiştim ve de..."

"Kes tıraşı!" diye sözünü kesti, Hintlinin alengirli hikâyesine bir an ile inanmamış olan Afrikalı, "Hepimiz aynı gemideyiz."

"Aynı kamyonda..." diye düzeltti diğeri kısık sesle.

Bunun üzerine, bir dolap kapısından başlayarak, her şeyin ayırıyormuş gözüktüğü ama son tahlilde kaderin birleştirdiği bu iki adam arasında, ruhu canlandıran bir sohbet gelişti. Belki de bir mülteci için bir kapının, küçük, doğaçlama bir günah çıkarma kabinin karşısında, sarhoş bir kamyonun sarsıntıları arasında, içini dökmek, bunu, kendisini bir kaş çatılışıyla, bir göz seğirmesiyle yargılayabilecek bir başkasının bakışları eşliğinde yapmaktan çok daha kolaydı. Her ne ise, Wiraj, günün birinde bu uzun ve belirsiz yolculuğa girişmeye karar verdiğinden beri içine oturan ne varsa, hepsini Hintliye anlatmaya koyuldu.

Ajatashatru o zaman öğrendi ki, eğer Wiraj memleketini terk ettiyse, ünlü bir mobilyacıdan yatak almaya gitmek gibi süfli bir gerekçeyle olmamıştı bu. Sudanlı şansını, kendi tabiriyle "güzel ülkelerde" aramak için ailesini ardında bırakmıştı. Zira tek kusuru, Akdeniz'in kötü tarafında, günlerden bir gün açlık ve sefaletin ikiz hastalıklar gibi kök saldığı ve yolları üzerindeki her şeyi yıkarak ve çürüterek ilerlediği tarafta doğmuş olmaktı.

Sudan'ın siyasi durumu ülkeyi ekonomik çöküntüye sürüklemiş ve bu da çok sayıda insanı, en sağlamlarını, taşlı göç yollarına koymuştu. Ama en güçlüleri bile,

yuvalarından ayrı düşünce savunmasız insanlara, vurulmuş, ölü bakışlı, gözleri sönmüş yıldızlarla dolu hayvanlara dönüşüyordu. Evlerinden uzakta hepsi, girişimlerinin başarısından başka hiçbir şeyin teselli edemeyeceği, ürkmüş çocuklara dönmüştü yine.

Yüreğin ağzında, diye özetlemişti Wiraj, göğsünü hızla döverek. Ve o güçlü ses Ajatashatru'nun dolabının içine kadar tınlamıştı. Yüreğin ağza gelmesi, kamyon her yavaşladığında, her durduğunda. Polise yakalanma korkusu, bir kolinin arkasına büzüşmüş, onlarca zerzevat kasasının ortasında, kıçın toza bulanmış. Aşağılanma. Zira, mültecilerin bile bir onuru vardı. Mallarından, mülklerinden, pasaportlarından, kimliklerinden olmuş halleriyle, onlara kalan son şey de zaten buydu. Onur. Ve işte bunun için yalnız çıkıyorlardı yola, karılarını, çocuklarını almadan. Onları asla böyle görmesinler diye. Onları daima büyük ve güçlü olarak hatırlasınlar diye. Daima.

Üstelik bağırsakları haşat eden darbelerden duyulan korku değildi söz konusu olan, zira Akdeniz'in bu kıyısında adam dövülmezdi; geldikleri ülkeye ya da daha da kötüsü, bilmedikleri bir ülkeye geri gönderilme korkusuydu bu; çünkü onları nereye fırlatıp attıkları hiç de umurlarında değildi beyazların, mühim olan onları ülkelerinden def etmekti. Bir Siyah düzeni bozuverirdi. Ve bu ret, neticede ruhu değil, ancak bedeni kırıp geçiren cop darbelerinden çok daha acı vericiydi. Görünmeyen ama asla yok olmayan ve birlikte yaşamayı, yine yaşamayı, hayatta kalmayı öğrenmek gereken bir yara iziydi bu.

Zira sarsılmaz bir iradeleri vardı.

Günün birinde o "güzel ülkelere" kavuşmak için her yol mubahtı. Avrupa'da pastayı onlarla paylaşmak istemeseler de. Wiraj, Kougri, Basel, Muhammed, Nijam, Amsalu onlardan önce şanslarını denemiş ya da onlardan sonra deneyeceklerden altısı. Hep aynı insanlardı, o aç

göğüslerde atan hep aynı yürekti ama yine de evlerin, arabaların, sebzelerin, etin, suyun her şeyin bol bereket bulunduğu bu ülkelerde kimileri onları muhtaç insanlar, kimileri de suçlular olarak kabul ediyordu. Bir yanda dernekler, diğerinde polis. Bir yanda onları hesap sormadan kabul edenler, diğerinde ihtar etmeden evlerine gönderenler. Her zevke uygun muamele vardı bu dünyada. Ve Wiraj bu ikilemle ve hangisine çatacağını bilmemenin korkusuyla yaşamanın dayanılmaz olduğunu tekrarladı.

Ama bunca eziyete değerdi.

Bunun için elleriyle bok toplamaları gerekse de, çalışmalarına ve para kazanmalarına izin verileceğini düşündükleri bir ülkeye varabilmek için her şeylerini terk etmişti onlar. Bir kabul edilseler, tek istedikleri buydu; elleriyle bok toplamak. Ailelerine, insanlarına para gönderebilmek için onurlu bir iş bulmak yani, çocuklarının karnı basketbol topları gibi kocaman ve ağır ve aynı zamanda da bomboş olmasın diye, hepsi güneşin altında, ineklerin kıçlarından kalkıp onların dudaklarına konan sinekler olmadan hayatta kalabilsinler diye. Hayır, Aznavour kusura bakmasındı, sefalet güneşin altında daha az acı verici değildi.

Neden kimileri şurada, kimileri ise burada doğuyordu ki? Neden kimileri hayatlarını yaşarken diğerlerinin ve daima aynı kişilerin, ancak susmaya ve ölmeye hakkı vardı?

"Artık hayli mesafe kat etmiş durumdayız," diye devam etti boğuk ses. "Ailelerimiz bizlere güvendiler, bu yolculuğu karşılamamıza destek oldular ve karşılık olarak da, artık bizim onlara yardım etmemizi bekliyorlar. Bir dolabın içinde yolculuk yapmakta utanılacak bir şey yok, Ajatashatru. Zira, çocuklarına bir parça ekmek bile veremeyen bir babanın çaresizliğini anlarsın sen. İşte bu yüzden, hepimiz burada, bu kamyondayız."

Sessizlik çöktü.

Bu, Fakir'in bu maceranın başından beri tam kalbine isabet eden ikinci elektroşok akımı oldu. Hiçbir şey demedi. Çünkü söylenecek bir şey yoktu. Kendi aşağılık gerekçelerinin utancı içinde, Buddha'ya, kapının öbür tarafında olduğu ve adamın gözlerinin içine bakması gerekmediği için şükretti.

Yine de, "Anlıyorum," diye gevelemeyi başardı Hintli, sarsılmıştı.

"Sıra sende Aja. Ama önce seni şuradan çıkartalım da iki yudum su iç, iki lokma bir şey ye. Sesinin ne kadar boğuk geldiğine bakılırsa, sandık bayağı kalın olmalı."

"Sandıktan değil..." diye mırıldandı Hintli kendi kendine hıçkırığını tutarak.

Fakir ağlamaktan bitap düşmemişti ama yine de narin omuzlarına ağır bir yük binmiş gibi çökmüştü. Sanki o dolabın içinde değil de altında kalmış gibi, itirafların, pişmanlıkların, bazen gerçekten de çok zor ve adaletsiz olabilen şu dünyanın altında ezilmişti. Ve onu demirden hapishanesinden çıkartırlarken, Ajatashatru bu zamana kadar gözlerinin bayağı kör olduğunu ve kendisinin içine doğduğundan çok daha karanlık ve sinsi bir dünyanın var olduğunu idrak etti.

Onun için de hayat Ganj Nehri gibi uzun uzun ve ağır ağır akmamıştı. Açık söylemek gerekirse, yerkürenin bize ait olan tarafında mutlu bir çocukluk ya da örnek bir çocukluk diye adlandırılan şeye sahip olamamıştı. Önce annesinin ölümü ve babasının onu terk etmesi, sonra da hatları güzel ve az biraz da şamatacı bir çocuğun, güçlü olanın kanunlarının hüküm sürdüğü ortamlarda, istemeden de olsa kendine çektiği mükerrer cinsel saldırılar ve zorbalıklar. Bir çocukluk döneminden geçmeden yetişkin hayatına, onun da en çirkin, en zor taraflarına fırlatılıp atılmıştı. Ama her şeye rağmen, bir yuvası ve onu seven insanlar, kuzenleri, onu kendi oğlu gibi eğiten bir komşusu olmuştu. Cemaatini de hesaba katmalı mıydı, bilemedi. Esasen onu sevmekten ziyade ondan çekiniyordu bu

insanlar. Tüm bunlardan ötürü hiç çekip gitme, ülkesini terk etme arzusu duymamıştı. Aç kaldığı olmuştu, evet, ve bunun bedelini de bedeniyle, yani daha doğrusu bıyığıyla ödemişti, zira her seferinde ellerini kesilmekten kurtarmayı başarmıştı. Ama neticede, Hint fakiri diye hayatın kahrını çekene denirdi, değil mi? Öyleyse neden yakınıyordu ki?

Sandığın tahta levhaları demir çubukların darbeleri altında çatırdadığı sırada Ajatashatru, Afrikalıları gecede kediler gibi sıçrarken ve yollarını buraya kadar getiren tüm o hareket halindeki kamyonlara atlarlarken hayal etti. Wiraj, şoförler otobanlardaki mola yerlerinde dinlenirlerken, geceleri ve yağmurun sesi hareketlerinin sesini gizlesin diye mümkünse yağmur yağarken, römorklara da sızdıklarını itiraf etmişti. Konteynerlerin arkasına gizlenmiş, soğuktan donmuş halde, nefes nefese, aç biilaç hayal etti onları. Ama her yolculuğun bir sonu vardır, en zorlularının, en dayanılmazlarının bile; ve onlar da sonunda hedefe varmak üzereydiler, kıtaların arasına kurulmuş Londra bunun farkında olmasa da. Görevlerini başarıyla tamamlamışlardı. İş arayabilecek ve ailelerine para gönderebileceklerdi. O da, varış çizgisinde onlarla birlikte olmaktan, cesur girişimlerinin başarısına tanıklık etmekten memnundu.

"Çok iyi anlamışsınız Wiraj, hakkınız olan size verilmediğinde sizin onu almanız gerekir. Bu, daima benim hayatıma yön vermiş bir ilkedir," diye ekledi hırsızlığın da bu güzel tanıma dahil olduğunu belirtmeden.

Hintli karşısındakilerin XXI. yüzyılın gerçek maceracıları olduğunu anlamıştı. Yüz bin euroluk teknelerinin yelkenlerini şişirerek, reklam sponsorlarından başka kimsenin sallamadığı tek kişilik dünya turlarına çıkan beyaz gezginler değildi o maceracılar. Onların keşfedeceği bir şey kalmamıştı.

Ajatashatru gecede gülümsedi. O da, en azından hayatında bir kez olsun, sadece kendisi için değil, bir başkası için de bir şey yapmak istemişti.

Sudanlıların en küçüğü olan Muhammed, yerde, kaçakçının ağır vasıtaların kapılarını açmak için kullandığı demir çubuğu bulmuştu. Adam o telaş içinde, çubuğu buraya düşürmüş ve kamyondan inmeden önce almayı da unutmuş olmalıydı.

En güçlü kuvvetlileri olan Nijam ve Basel de, zoraki mülteci Hintlinin içinde mahsur kaldığı büyük tahta sandığın menteşelerini kanırtmak için bunu kullanmışlardı. Bir çeyrek saat sonra, fenerlerinin ışığında, havaalanlarındaki emanet dolaplarına ya da futbol kulüplerinin soyuma dolaplarına benzeyen mavi, metal bir dolabı örten koliyi açmışlardı.

"Nasıl hâlâ nefes alabiliyorsun, anlamadım," dedi Wiraj, dolabı saran balonlu naylonu koluyla hızlıca sıyırarak.

Sonunda kapı açıldı ve Ajatashatru, sidik sızıntılarının ortasında tüm ihtişamıyla belirdi.

"Tam da hayal ettiğim gibisiniz!" diye haykırdı yol arkadaşlarını ilk kez gören Hintli.

"Ama sen pek öyle değilsin!" diye dürüstçe karşılık verdi, herhalde sârileri içinde, kemerinde büyük bir hançerle ve küçük kulaklı bir filin tasmasından tutmakta olan bir Racastan'lı bekleyen liderleri.

Karşısında ayakta durmakta olan Fakir'i bir an süzdü; uzun boylu, sıska bir ağaç gibi boğumlu bir adam. Kafasında biraz kirlenmiş beyaz bir sarık, üzerinde kırışık beyaz bir gömlek ile parlak ipekten gri bir takım elbise pantolonu vardı. Ayaklarında da beyaz spor çorapları. Üzerindekilerle birlikte çamaşır makinesinde bir tur dönse, bir bakan olduğu bile söylenebilirdi. Bir gün Racastan'lı bir mültecinin neye benzediğini hayal etmeye vakit ayırmış olsa, Racastan'lı bir mülteciyle ilgili hayal edebileceği hiçbir şey yoktu onda.

Yine de, ona yarısı içilmiş büyük bir şişe Evian marka su ve Lidl de Calais adlı süpermarketten on ikilik paketlerde alınmış çikolatalı barlardan ikram etmeden önce, onu kollarına aldı ve sıkı sıkı sardı.

Susuzluktan öleceği düşüncesiyle paniğe kapılmış olan Ajatashatru, şişeyi kaptı ve Afrikalıların yabani bakışları eşliğinde bir dikişte boşalttı.

"Uzun süredir kapalı kalmış olmalısın orada," dedi Kougri başını sallayarak.

"Bilmiyorum. Günlerden ne?"

"Salı," diye yanıtladı hangi günde olduklarını bilen tek kişi olan şefleri.

"Peki ya saat kaç?"

"Sabahın iki buçuğu," diye yanıtladı bir saate sahip tek kişi olan Basel.

"Bu durumda, galiba biraz gereksiz yere heyecanlanmışım," diye ekledi Ajatashatru boş şişeyi Wiraj'a uzatarak.

Ve bir çikolatalı barı da adamın elinden kaptı. Neme lazımdı...

"İyi," dedi liderleri, "artık burada bizimle birlikte olduğuna, suyunu içip yemeğini yediğine ve bu kamyon da muhtemelen Londra'ya doğru yol aldığına ve önümüzde de daha iki uzun saat olduğuna göre, şimdi sen bize hikâ-

yeni anlatacaksın, Aja. En başından. Sebeplerin bizimkilerden pek farklı olmasa gerek ama yine de, seni bu yolculuğa çıkmaya itenin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Sesi, sanki ona yüreğini açmış olmakla aralarında görünmez bir bağ oluşturmuş, artık hiçbir şeyin sarsamayacağı bir dostluğun temelini atmış gibi yumuşamıştı. Sadece gerçeği söylemek, diye düşündü Hintli, üstdudağını ısırarak. Yeni dostuna ne anlatabilirdi ki bu durumda? Eğer halkı gerçekten de yolculuk giderlerini karşılamak için dayanışma gösterdiyse, bu, yıllardır onları kandırdığı ve onların paralarını çaldığı içindi. Son numarasının, bu yolculuğun ve daha sonra bozkırda iyi bir fiyata elden çıkartacağı çivili yatağın parasını karşılamaları için romatizma ve bel fıtığı ağrısı çekiyormuş taklidi yapmak olduğunu ona nasıl itiraf edecekti? Korkunç ve tekinsiz yolculuğunun her saniyesinde acı çekmiş bir adama, bu nasıl itiraf edilirdi?

Ajatashatru kendisini dua ederken yakaladı. Koca Zenci beklerken, "Buddha, yardım et bana!" diye yalvarıyordu, içinden. Hemen hemen aynı anda kamyon sert bir fren yaptı ve kapılar açıldı.

Ajatashatru'nun İngiltere'de gördüğü ilk şey, karanlık geceyi örten beyaz, kardan bir yorgan oldu. Gerçekdışı bir şey vardı bu manzarada, özellikle de yaz mevsiminde. Ona yalan söylememişlerdi; bu ülke gerçekten de soğuktu. Buz denizi ancak birkaç enlem ilerideydi sonuçta.

Bununla birlikte, Hintli açık kapılara yaklaştığında, sıcaklığın Kuzey Kutbu'ndaki bir yaz gecesi için gayet iyi olduğunu ve ilk başta kar tanesi sandıklarının, dolabının ambalajından kopmuş ve rüzgârla sürüklenmiş polistiren köpükleri olduğunu fark etti.

Adamımız güneşten korunmaya çalışıyormuş gibi, ellerini gözlerine siper etti. Kendisine doğrultulmuş olan kör edici yıldızlar, araba farlarına dönüşmekte gecikmediler.

Arkasına döndüğünde, artık yalnız olduğunun ve Sudanlıların hepsinin, ışığa karşı ondan daha hassas olduklarından, tahta sandıkların arkalarına üşüşerek tamamen gözden kaybolduğunun, sadece kendisinin açıkta kaldığının farkına vardı.

"Araçtan yavaşça inin!" diye bağırdı otoriter bir ses, kendisininkinden ya da Afrikalılarınkinden çok daha iyi bir İngilizceyle, "Ve ellerinizi başınızın üstüne koyun!"

Kendisine konduracak bir kusur görmeyen Hintli, hiç ses etmeden denileni yaptı ve kamyonun kasasından atladı. Ve orada, başına aynı kendisininki gibi büyük, beyaz bir sarık geçirmiş bir adamla burun buruna geldi. Bir an için, kendisine ayna tuttuklarını sandı ama gerçeğin bununla hiç alakası olmadığını fark etmek için "yedi farkı bul" oyununun ustası olmaya gerek yoktu. Ajatashatru'nun gür, burma bıyığına ve üç günlük sakalına karşılık, adamın tıraşı özenliydi. Hem sonra üzerinde büyük, beyaz harflerle UKBA yazılı, siyah ve kalın bir kurşun geçirmez yelek vardı üzerinde. Fakir bu UKBA'nın ne anlama geldiğini bilmiyordu ama adamın kemerinden sarkan tabanca bunun cevabını yeterince veriyordu zaten. Dolayısıyla, önceki gün dolaba saklanırken böylesi durumlar için hazırladığı mazereti öne sürmenin uygun olacağını düşündü. Ceplerini karıştırdı ve tümü de Pencap dilindeki sözlerini şekille desteklemek için, Ikea kalemini ve kâğıt mezurayı çıkarttı.

"Biliyorum, biliyorum," diye aynı dilde yanıtladı görüşüne göre her gün Ikea dolaplarında, ellerinde kalem ve kâğıt mezurayla kaçak yolcular bulmaya alışkın polis memuru.

Sonra onu kenara itti ve karanlıkta beliren mesai arkadaşlarından dördü çevik adımlarla kamyonun kasasına atlarken, o Ajatashatru'sunun bileklerine kelepçeyi geçirmeden önce, kıyafetlerinin üzerinden her bir uzvunu titizlikle ve ciddiyetle yokladı.

Adamlar az sonra altı Sudanlıyla birlikte kamyondan indiler, Sudanlıların elleri de Serflex'lerle, hani bahçıvanların fidanları dik durmaları için kazıklara bağlamakta kullandıkları şu plastik kayışlarla, bağlanmıştı.

"Senin Afrikalılarla ne işin var?" diye sordu sersemlemiş polis memuru Pencap dilinde.

Fakir ne diyeceğini bilemedi. Korkusu midesine vur-

muş halde, arkadaşlarının, üzerinde United Kingdom Border Agency'nin[1] kısaltması UKBA yazılı olan polis minibüsüne binişlerini izlemekle yetindi ve sonra kendisi de zorla içeri itildi. Kamyon yavaşlayıp durduğunda, arkadaşının "yüreği ağzına gelmek" tabir ettiği sendromu yaşamıştı. "Güzel ülkeler" kendi tarzlarında hoş geldin, demiş bulunuyordu onlara. Wiraj haklıydı; hangisine çatacağını asla bilemiyordun, ancak bu kez, Kızılhaç partiye katılmamış gibiydi.

1. (İng.) İngiliz sınır polisi. (Yazarın notu)

Ajatashatru tıklım tıkış hücrede, eşofmanlı ve sandaletli bir Arnavut'tan, İngiltere Folkestone'da, Eurotunnel'in çıkışından yaya olarak birkaç dakikalık mesafede (ya da girişinden, hangi yöne doğru ilerlediğine bağlıydı bu) olduğunu ve hayır, yakında Ikea bulunmadığını ve de evet, başının belada olduğunu öğrendi.

Hintli çevresine bakındı. Hepsi buradaydı; o hiçbir yerde istenmeyen adamlar. Wiraj ve arkadaşları için yolculuk bal gibi sona ermişti ama hiç de umulduğu gibi bir son değildi bu. Fakir kendisine söz verdiği gibi, varış çizgisinde onların yanında olmuştu ama yeni kader arkadaşları onu dolabın içinde sıkışıp kaldığı metal ve balonlu naylondan hapishanesinden dayanışma duygusuyla kurtardıklarında ve ona içecek ve yiyecek verdiklerinde gerçekleşeceğine inandığı gibi, bu cesur girişimlerinin başarısına tanıklık edememişti. Birisi Buddha'nın kartlarını karıştırmış olmalıydı. Bu yürekli adamların kaderi bu olmamalıydı! Onlara doğru karşılama heyetini göndermeyen Tanrı yanılmış olmalıydı!

Ajatashatru'nun bakışları, beton bir bankta, iki heybetli Kuzey Afrikalının arasında büzüşüp ufacık kalmış gibi gözüken Wiraj'ın üzgün bakışlarıyla kesişti. "Bizi dert etme, Aja," der gibiydi gözleri.

Fakir, sevimli bir renk, aksan ve eşofmanları ve sandaletleriyle koku mozaiği oluşturan tutukluların arasından kendisine yol açarak teselli edeci bir şeyler söylemek için yol arkadaşına doğru yaklaşırken, onu bir saat önce yakalamış olan ve kendisine memur Simpson dedirten Hintli polis, arkasında, tüm tutukluların susuz bir akvaryumdaki balıklar gibi yığılmış olduğu pleksiglas kapıyı açtı ve onu ofisine götürdü.

"Boktan bir on beş dakika geçireceksin!" diye laf attı şimdiden Büyük Brintanya'ya onuncu kez geçmeye teşebbüs etmiş olan Arnavut.

Ama iyi niyetinin ve sonuçta kendisiyle aynı kandan olan polis memurunun anlayışının bu korkunç yanlış anlaşılmayı tamamen gidereceğine güvenen Ajatashatru, hemşerisine sevinçle ayak uydurdu.

"Açıkça belirteyim ki, ben senin hemşerin değilim," dedi Simpson bu kez İngilizce olarak ve sanki Fakir'in aklından geçenleri okumuş gibi.

Sonra da oturmasını rica etti.

"Ben Britanya vatandaşıyım ve kamu otoritesini temsil eden bir devlet memuruyum. Senin arkadaşın olmadığım gibi," diye ekledi hiçbir tereddüte yer bırakmamak için, "kardeşin ya da yeğenin hiç değilim."

Kendisini kraldan çok kralcı sanıyor bu, diye kendi kendine söylendi Ajatashatru, iyi niyetinin ve polis memurunun anlayışının muhtemelen bu korkunç yanlış anlaşılmayı gidermeye yetmeyeceğinin farkına vararak. Eğer sen bugün buradaysan, bu anne ve babanın günün birinde bir ağır vasıtanın kasasında, İspanyol çilekleri ve Belçika karnabaharları taşıyan sandıkların arasında yolculuk etmek durumunda kalması sayesinde, diye düşündü Hintli, duygusunu muhatabıyla paylaşmaktan sakınarak. Anne baban, kamyonun her yavaşlayışında ve duruşunda mideye vuran o korkuyu yaşadılar kesinlikle.

Bu düşüncelerden bihaber olan polis, klavyesinde birkaç sözcük yazdı ve başını kaldırdı:

"Evet, en başından alacağız ve sen bana her şeyi anlatacaksın."

Adını, anne ve babasının adlarını, doğum tarihini, yerini ve mesleğini sordu. Son cevaba şaşkınlığını gizlemedi:

"Bak sen, fakir ha, halen var mı bu işler?" dedi kuşku ve aşağılama izleri taşıyan küçük bir gülümsemeyle ve sonra da sorgulayan bir parmakla masanın üzerinde duran kilitli şeffaf poşeti gösterdi.

Hintli kişisel eşyasını hemen tanıdı.

"Üstünden çıkanlar. Oku ve imzala." Polis memuru bunu derken, üzerinden çıkarılan her bir nesnenin yazılmış olduğu bir kâğıdı gözaltındaki şahsa uzattı:

- 1 adet Paris'teki Taxis Gitans'a ait kartvizit.
- 1 adet üzerine Marie ve Fransız bir ceptelefonu numarası yazılmış çiklet ambalajı.
- 1 adet Yeni Delhi'deki Fransız Konsolosluğu tarafından verilmiş orijinal, kısa süreli bir Schengen vizesi taşıyan, orijinal Hindistan pasaportu. Fransa, Roissy-Charles-de-Gaulle Havaalanı'nın 4 Ağustos tarihli giriş damgası.
- 1 adet Kisifrötsipik çivili yatak modelinin tanıtıldığı Ikea kataloğu sayfası.
- 1 adet suni deriden kemer.
- 1 adet Police marka ve 6 parçaya ayrılmış güneş gözlüğü.
- 1 adet tek yüzü kötü kalite baskılı ve ucuna 20 cm'lik şeffaf iplik bağlanmış, 100 euroluk sahte banknot.
- 4.11 euro bozuk para.
- 1 adet tahta kurşunkalem ve 1 adet Ikea markalı kâğıt mezura.
- 1 adet her iki yüzü de aynı baskılı 0.5 dolarlık bozuk para.

"Kemerimi neden çıkarttınız?" diye sordu Hintli düşünceli bir edayla.

"Onunla kendini asmayasın diye," diye yanıtladı memur Simpson soğuk bir sesle. "Ayrıca rutin olarak ayakkabı bağcıkları da çıkartılıyor ama senin yoktu. Bu arada, neden ayakkabılarının olmadığını da sorabilir miyim?"

Fakir, ayaklarına baktı. Spor çorapları artık bembeyaz değildi.

"Çünkü o gece, işçiler beni görmesin diye dolaba saklanmam gerektiği sırada Ikea salonunda kaldılar..."

Dokuz yıldır kaçak yolcuları en beklenmedik zulalardan çekip çıkartmaya ve günler, geceler boyunca saçmalıklarını dinlemeye alışmış olan memur Simpson, tıpkı az önce Sudanlı kaçakların liderininkine olduğu gibi, zaten gerçek ismini söylediğinden şüphe ettiği bu Ajatashatru "La Vache" Patel'in hikâyesinin tek kelimesine bile inanmadı.

"Peki, madem yardımcı olmuyorsun kısa keseceğim ben de. Küçük dostlarınla, şu Jackson Five'la birlikte yakalandın. Pek çok unsur, İspanya, Barselona'da bulunmuş olduğunuzu kanıtlıyor. İnsan oranın havasını düşündüğünde, neden İngiltere'ye kıçınızı dondurmaya geldiğinizi sormadan edemiyor doğrusu. Burada sürekli yağmur yağdığını biliyorsun, değil mi? Muson hikâye kalır yanında."

"Bakın, cesaretimi kırmaya çalıştığınızın farkındayım ve bir gün daha turistik ve bu kadar talihsiz olmayan koşullarda tekrar ziyaret etmenin benim için bir zevk olacağı sevimli ülkenizin iklimi hakkında verdiğiniz faydalı bilgiler için size teşekkür ederim ama sizi temin ederim ki, benim İngiltere'ye gelmek gibi bir niyetim yoktu ve bu Sudanlıları da tanımıyorum."

"Sudanlılar mı? Bak sen!" diye haykırdı polis suçluyu yalanının bariz deliliyle yakalamanın gururuyla. "Öyleyse, sen benden daha fazla bilgiye sahipsin. Küçük dost-

ların sorguda hiçbir şey söylemediler. Bana uyruklarını söylemeyi bile reddettiler. Her halükârda, bu alışkın olduğumuz bir durum. Kaçakların çoğu, uyrukları belirlenemesin ve asıl ülkelerine gönderilemesinler diye pasaportlarını imha eder ya da saklarlar."

"Ben size nereden geldiğimi söylüyorum. Bu da kaçak olmadığımı kanıtlar."

"Vizen ancak Schengen ülkelerinde geçerli ve de İngiltere'nin bir Schengen ülkesi olmadığını sana hatırlatırım. Dolayısıyla tanım itibarıyla bir kaçaksın. Sen istediğin gibi adlandır."

Hintli irkildi ve bir kez daha Fransa'ya gitme sebebini, ertesi gün mekânda olabilmek ve Kisifrötsipik isimli özel fakir modeli, gerçek İsveç çam fidanından, çivilerinin (paslanmaz) yüksekliği ayarlanabilen, puma kırmızısı renkli çivili yatağını satın alabilmek için aklına Ikea'da uyumak fikrinin geldiğini (evet, pek de parlak bir fikir sayılmazdı, keşke bilseydi) anlattı. Siparişi önceki gün verdiğini, bunun mutlaka bir yerlerde izinin bulunabileceğini ve bunu Paris Ikea nezdinde teyit ettirmelerinin iyi olacağını da belirtti.

Bunları söylerken üzerinden çıkanların bulunduğu şeffaf poşeti gösterdi ama hemen aynı anda o kel, gözlüklü bodurun verdiği sipariş fişinin, mağazada bıraktığı ceketinin cebinde kaldığını hatırladı.

Memur Simpson iç geçirdi.

"Tamam, bak, seni yeterince dinledim. Sana tekrar hücreye kadar eşlik edeceğim ve sabaha karşı sınır dışı ekibi seni alıp havaalanına götürecek."

"Havaalanı mı? Beni nereye gönderiyorsunuz ki?" diye sordu korkusu gözlerinden okunan Ajatashatru.

"Nereden geldiysen oraya tabii," dedi polis sanki bu çok açıkmış gibi, "sen ve küçük dostların Barselona'ya yollanıyorsunuz."

Sudanlıların ceplerinde, Galeries Lafayette tarzı büyük bir İspanyol mağazası olan ve mültecilerin altı şişe bira, bir paket yerfıstığı ve iki kutu da çikolatalı *donut* satın aldığı Corte Ingles'in kasa fişleri bulunmuştu. İngiliz UKBA memurlarının bu suçluları, uluslararası iade antlaşmaları gereğince, kaçak yolcuların bulundukları doğrulanabilen en son ülkeye, yani bu durumda İspanya'ya, geri göndermek için daha fazlasına ihtiyaçları yoktu.

Böylece bazıları, Chicago Konvansiyonu uyarınca geldikleri ülkeye, çok daha nadir olmak üzere bazıları da, anavatanlarına doğru yola çıkarılmışlardı. Adrese iade.

Bu somut vakada, polisler durdukları kamyonun Fransa'dan geldiğini kesin olarak biliyorlardı, zira Eurotunnel'in çıkışında avlamışlardı onu. Sırf bu sebepten bile göçmenleri, fıstıklarını ve çöreklerini orada atıştırsınlar diye, sınırları tam anlamıyla bir yolgeçen hanı olan kurbağa yiyenlerin memleketine gönderebilirlerdi. Bu en fazla bir saat sürer ve neredeyse hiç masraf gerektirmezdi.

Bununla birlikte, İspanya'ya yapılacak bir iade, devlete daha pahalıya gelse de, bir zamandır mültecileri, becerebildikleri her seferinde sınırlarından mümkün olan en uzak noktaya göndermeye çalışan İngiliz mercileri açısından önemli bir avantaja sahipti. Zira bunların, özgür kalır

kalmaz hemen Birleşik Krallık'a yönelik yeni bir girişimde bulunacağını biliyorlardı. Eğer binlerce kilometrelik bir mancınık imal edebilecek olsalardı, hepsini bir saniye tereddüt etmeden içine doldururlardı.

"Krallık Hava Polisi tarafından bu işe tahsis edilmiş bir uçak, seni Barselona'ya iade edecek," diye kestirip attı polis sorguyu bitirmeden önce.

İşte böylece, birkaç saat sonra, güneş henüz ufuktan yükselirken, Fakir kendini İngiltere'nin güney kesiminde, Brighton yakınlarındaki küçük Shoreham-by-Sea Havaalanı'nın rüzgârlı pistinde buldu.

İyice bakıldığında, Manş'ın öte yakasında, Galyalılarının topraklarının maviye çalan ve belli belirsiz silueti seçilebiliyordu.

Maviye çalan su.

Maviye çalan gök.

Maviye çalan martılar.

Kaçakların maviye çalan kafaları.

En azından, Ajatashatru'nun güneş gözlüğünün tekrar monte ettiği mavi füme camlarının ardından gördüğü buydu. Diğer kişisel eşyalarıyla birlikte onu da iade etmişlerdi, hem ne kendisi ne de başkaları için artık bir tehdit oluşturduğundan hem de kısa süre sonra özgür olacağından. Hatta, o sadece bir yüzü basılmış ve çok başarısız taklidin kimseyi aldatamayacağına kanaat getirerek, 100 euroluk sahte banknotunu bile vermişlerdi.

Fakir, astımlı bir Faslıyla ikide bir gaz çıkartan bir Pakistanlının arasına, kelepçesiz halde oturmuştu. Hintli, birazdan nasıl bir yeni arı kovanına düşeceği merakının dürtmesiyle ve vakit öldürmek için, sevgili komşularına Barselona hakkında bir dünya soru sordu. Görülecek nereler vardı? Orada neler yapılabilirdi? Bu mevsimde denize girilebilir miydi? Muson yağmurları var mıydı orada da? *Donut* da neydi? Ah, evet, Ikea var mıydı?

Ama tüm soruları yanıtsız kaldı. Bu iki kaçağın sohbete niyeti olmadığından değil, tam tersi, ama hiçbirinin ne Barselona'ya ve hatta ne de İspanya'ya şimdiye kadar değil ayaklarını, ayak serçeparmaklarının ucunu bile basmamış olmasından.

Pakistanlı, bir kamyonda iki lahana kasası istifinin arasına saklanmış halde İngiltere'ye varmadan önce Avrupa'ya, sahte bir Belçika pasaportuyla, Brüksel Havalimanı'nda ayak basmıştı. Ama üzerinde bir yelpaze bulmuşlardı (lahana kokusuna dayanamıyordu) ve UKBA'lı çocukların bu kaçağın İspanya'dan geldiğine kanaat getirmek için daha fazlasına ihtiyaçları olmamıştı; bu kol gücüyle çalışan arkaik vantilatörü, günümüzde sadece İspanyolların kullanmaya devam ettiği dünyanın malumuydu zira.

Faslı ise, Akdeniz havzasında büyük bir tur yaptıktan sonra Schengen alanına Yunanistan'dan girmiş, devamında bir Yunanlı turist otobüsünün asma tavanında saklanarak Balkanlar'ı, Avusturya'yı ve son olarak da Fransa'yı aşmıştı. Ve fakat talihsizliğe bakınız ki, İngilizler cebinde, sapı bu uzun yolculuk sırasında kırılmış bir tahta kaşık bulmuşlardı. Sevilla tatilinden yeni dönmüş olan bir İngiliz memur da, onu bir kastanyet parçası olarak teşhis etmiş ve Mağriplinin kaderi de böylece tayin olunmuştu. Haydi, doğru İspanya'ya!

"Ya sen," diye sordu Pakistanlı, "senin üzerinde ne buldular?"

"Hiç," diye yanıtladı Ajatashatru omuzlarını silkerek. "Beni Sudanlılarla birlikte bir yük kamyonunda yakaladılar, Sudanlılar Barselona'dan geliyordu."

Arkasına döndü ve dördüncü sıradaki altı Zenci'yi işaret etti.

"Eğer doğru anladıysam, üçümüz de Barselona'dan gelmiyoruz," diye ekledi Faslı.

"Sanırım bu uçakta yalnız da sayılmayız," diye sözünü tamamladı Pakistanlı.

"Eğer İngilizlerin bizim İspanya'dan gelmiş olduğumuzdan şüphelenmeleri için bıyıklı olmak ya da elinde bir gitarla yakalanmak yeterli oluyorsa evet, sanırım bu durumda olan sadece bizler değiliz..."

Çaktırmadan, kendileriyle aynı sırada oturan ve kalın, kara bıyığı, siyah bez şapkasıyla etrafa hava basan bir adamı işaret etti.

"Dostlarım, masraflarını Kraliçe'nin karşıladığı beleş bir turistik seyahat olarak kabul edin bunu!" diye atıldı arkalarından bir ses ağır bir Rus aksanıyla. "Beni de r'leri yuvarlayarak söylediğim için bu uçağa tıktılar!"

Civarında Palourde ailesinin yerleşik bulunduğu belediye çöplüğünün atık dağlarının ortasında bir yerlerde, paslı bir saat sekizi çaldı.

"Bu saatte İngiltere'de olmalı..." dedi kamp masasına kurulmuş olan Gustave kendi kendine, düşüncelerinin öznesinin o anda başından bin fit yukarıda, güneye doğru hızla yol alan bir uçakta, astımlı bir Faslıyla, gazlı bir Pakistanlı arasında oturduğu aklının köşesinden geçmezdi.

Bunu derken, Opinel marka çakısının bileyli bıçağını okşadı. Tek tesellisi, o *payo*'nun bir ağır vasıtanın kasasında, tahta bir sandığa hapsolmuş halde, aç ve susuz yolculuk ediyor olmasıydı. Biraz şansın, kısmetin ve bilhassa susuzluğun da yardımıyla, kapana kısılmış bir fare gibi nalları dikecekti. Yazık, ona ağır ağır, acı çektire çektire, hesabını bizzat görmeyi ne çok isterdi.

Karavanın içinde bir şeyler hareketlendi.

Karısı Mercedes-Shayana çiçekli bir sabahlıkla, kapının eşiğinde belirdi. Ardından, burnunu dışarıya uzatma sırası, papaz modeli kuş yuvası sarı saçları ve paskalya yumurtası makyajıyla kızı Miranda-Jessica'ya geldi.

"Dün gece yine dışarı çıkmışsın sen!" dedi Gustave kızına, azarla ağırlaşmış işaretparmağıyla onu tehdit ederek, "Dinlenmek için evde kalmanı söylemiştim. Şu haline bak."

"Kevin-Jésus beni bu halde görmedikçe önemli değil. Zaten uçakta da uyuyacağım."

"Ah, yakışıklı Kevin-Jésus," dedi baba alaycı bir sesle, "o tiple işinin bittiğini sanıyordum."

Kızın tek cevabı esnemek oldu.

"Kendini tekrar edip duruyorsun Gus, biraz rahat bırak şu kızı."

Anne küçük kamp masasına geçmiş, kendisine, kocasının kalkar kalkmaz hazırladığı kahveden koyuyordu. Termosu yerine bıraktı ve yanına ilişen Miranda-Jessica için bir dilim ekmeğe yağ sürdü.

"Peki ama bitmedi, eğer uçağı kaçırmak istemiyorsanız biraz canlanın!" diye seslendi taksici masadan kalkıp arabanın motorunu ısıtmaya giderken.

Gustave Palourde, karısı ve kızı, sarsılmaz bir ayin gibi, yılda iki kez tatile çıkmak için aile yuvalarından (karavan) ayrılırlardı. Bunların ilki, Sainte-Maries-de-la-Mer Çingeneler Bayramı vesilesiyle olurdu. Ortaçağ'dan beri her mayıs ayının yirmi dördünde, alçı heykelini kiliseden sahile kadar gözyaşları içinde taşıdıkları, pirleri Azize Sara'yı anmak için Çingeneler Camargue'da toplanırdı. Bu buluşma bir hac ziyaretinden ziyade, yeryüzünün dört bir yanına dağılmış diasporadaki dostlarıyla görüşme fırsatıydı onlar için. Bu etkinliğe katılmak için üç bin kilometreden uzun yolları tepenleri vardı. Palourde ailesi ise, bu vesileye uygun şekilde düzenlenmiş taksileriyle yedi saatlik bir yolculuk yaparlardı. Birkaç yıldır oraya karavanı (evi) almadan gidiyorlar, çocuklukta kaybedip yıllar sonra buldukları kuzenlerinin evinde kalıyorlardı.

Çiftimiz için kaçırılmaz bir etkinlikti bu. Tüm yıl boyunca iple çekerlerdi. Genç kız içinse tam aksine, ömür törpüsüydü çünkü öncelikle o sıradaki sevgilisinden ayrılması gerekir ve onun da, yokluğunda daha güzelini bulacağından korkardı, hiçbir Çingene ondan güzel olmasa

bile. Ayrıca, yüzlerce kiloluk bir heykelin ağırlığı altında ağlayan ve feryat eden binlerce Çingene'nin geçit alayı, onun yaşındaki bir genç kızın pek de hayalini kurduğu bir etkinlik tarzı sayılmazdı. Üstelik uzun, siyah elbiseler ve peçeler hiç de yakışmıyordu ona, Madonna'nın tarzını oldum olası sevmemişti, çok daha frapan ve havalı olan Lady Gaga'yı defalarca tercih ederdi. Tek tesellisi akşamları arenaya gitmek, Toro Piscine'e ya da boynuzları törpülenmiş boğalarla yapılan güreşlere katılan delikanlılara yazılmaktı.

Yılın ikinci etkinliği ise, yaz tatili sırasında, ağustos başında yani şimdi gerçekleşirdi. Gustave bir hafta izin alır ve hep birlikte uçakla Barselona'ya, yıl boyunca alınteriyle kazanılmış parayı harcamaya gidilirdi. Orada, bir zamanlar, ömrünün son demlerinde artık karavanların rutubetine dayanamamış bir büyük amcalarına ait olan tuğladan, gerçek bir evi vardı.

İşte oraya, Miranda-Jessica mızıldanarak gitmezdi. Katalan yaşam tarzında, diskoteklerin ve çocukların eksikliği hissedilmezdi hiç. Maremagnum, Barrio Gótico ve favori şarkıcılarının nağmeleri eşliğinde kalça kıvırarak sabahları ettiği, şahane ötesi Port Olimpic gibi tarz mekânları ezbere bilirdi.

İşte bu nedenle, bu sabah uçağı kaçırması imkânsızdı. Dolayısıyla, genç kız çikolatalı sütünü iki dikişte yuvarladı ve üzerini değiştirmek için karavana yollandı. On santimetrekare civarındaki, ağartılmış kottan bir şortun içine sığıştı, üzerine sarı bir bikini üstü ve on beş santimlik topukları parıltılarla süslü ayakkabılarını geçirdi ve böylece giyinmiş olarak, dirseğinin iç çukurunda koca bir çantayla dışarı çıktı.

Annesi de ondan geri kalmayacaktı. Ancak, onun için makyajsız çıkmak düşünülemezdi. Dolayısıyla Mercedes-Shayana yüzüne fondöteni buladı, kirpiklerine rimel sü-

rüp sürüştürdü, dudaklarını da fuşya pembesi bir ruja buladı. Çiçekli sabahlığını, yaz ve İspanyol ruhuna, yani duruma pek uygun bularak çıkarmadı ve sadece pembe bir eşofman altıyla plaj sandaletlerini giymekle yetindi.

"Ne hoş bir kadın buketi!" diye seslendi Gustave bagajları arabanın arkasına tıkıştırırken.

Sonra da, minderinin küçük tahta boncuklarını ağırlığıyla çatırdatarak direksiyona kuruldu.

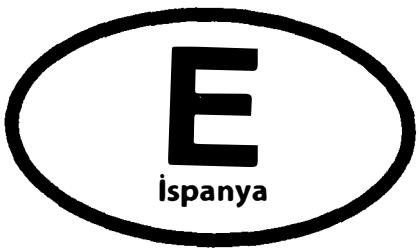
Karakolun karşısındaki kilisenin çanı saat sekizi çaldı. İnsan Paris'in göbeğinde olduğuna inanamazdı.

"Bu saatte İngiltere'de olmalı..." dedi kendi kendine ofisinde oturmakta olan polis amiri Alexandra Lafève.

Yüz euroluk bir üçkâğıtçılık işi için, hakimden uluslararası tutuklama emri çıkartmasını isteyecek değildi. Kendini enayi yerine koydurmak olurdu bu. Üstelik bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorsunuz. Yüz euroyu ona kendi cebinden verip saygınlığını korumayı tercih ederdi.

Dolayısıyla polis memuresi, Gustave Pelourde, Taxis Gitans dosyasını kapattı ve onu dosyalanmış işler mezarlığına, yani içinde yeryüzünden silinmeyi hak eden yüz elli başka dosyanın da ölüme terk edilmiş olduğu, eczanelerdekine benzeyen, büyük bir sürgülü evrak dolabına fırlattı. Sonra kalktı ve kahve makinesinin çevresindeki diğer memurlara katılmaya gitti.

Sanıkların teşhisi için kullandıkları sırsız aynanın önünden geçerken (dokumacılık işi derlerdi buna) bir anda, yaşlanıvermiş olduğunu düşündü. Gri, şişkin torbalar, sanki artık ayakta durmaya takatı kalmamış iki parantez işareti gibi gözlerinin altını çiziyordu. Bu iş beni içten içe yiyip bitiriyor, dedi kendi kendine. Tatile ihtiyacım var.

E
İspanya

Ajatashatru, Barselona Havaalanı geliş terminalinin büyük, camekânlı bölmelerinin önünden geçerken, bir anda yaşlanıvermiş olduğunu düşündü. Gri, şişkin torbalar, sanki artık ayakta durmaya takatı kalmamış iki parantez işareti gibi gözlerinin altını çiziyordu. Bu yolculuk beni içten içe yiyip bitiriyor, dedi kendi kendine. Rahat bir yatağa ihtiyacım var.

Zengin bir Hintli fabrikatöre benzeyen bir tarafı kalmamıştı. Kaçak bir yolcunun solgun görüntüsüne bürünmüştü daha ziyade, onu sorgulayan polisin Ikea hikâyesine neden inanmadığını tam da o zaman anladı. Onun yerinde olsaydı, o da aynı şekilde davranırdı.

Yolcu salonunun büyük dijital saati tam on ikiyi gösteriyordu. Hatta bilhassa özgürlüğü gösteriyordu, zira İspanyol Göçmen Servisi, mültecilerin İngiliz eşlikçiler tarafından teslimi sırasında onun evraklarına şöyle bir göz atıvermiş ve kendisine istinat edilecek hiçbir suç bulamayarak, onu diğer üç şanslı yolcuyla birlikte en yakın çıkışa zorla yönlendirmişti.

Saat ayrıca, Ajatashatru'nun bu saatte, buradan birkaç bin kilometre uzakta, Roissy-Charles-de-Gaulle Havaalanı'nda, kolunun altında yeni bir çivili yatakla birlikte kendisini Hindistan'a taşıyacak uçuşu bekliyor olması gerektiğini de belirtiyordu.

Ama tüm bunlar onun eski hayatına dairdi.

Hintli yepyeni, gıcır gıcır 1 numaralı terminalde, bavulu olmayanların da çıkabilmek için geçmek zorunda olduğu bagaj teslim bölgesine doğru yürürken, bir daha yasadışı hiçbir şey yapmayacağına dair kendine söz verdi. Marie'nin ona söylediklerini hatırladı. Sizin gibi samimi, sahici insanlarla karşılaşmak insana iyi geliyor. İyilik yapan ve bunu çevresine yayan insanlarla. Kougri, Basel, Muhammed, Nijam ve Amsalu ile birlikte kontrol bölgesinde bıraktığı (kimlik belgeleri yoktu ve uzunca bir süre daha orada kalacaklardı) Sudanlı Jackson Five'ın elebaşı Wiraj'ın itiraflarını hatırladı. Birbirlerine yollarının açık olmasını dileyerek ve sıkı sıkı sarılarak ayrılmışlardı. Öyle yazılmış, demişti Wiraj, karşılaşacakmışız.

Yeniden Birleşik Krallık'a geçmeyi deneyeceklerdi. Tıpkı, ilk sömürgecilerin ufukta Amerika kıyılarını gördüklerinde inandıkları gibi inanıyorlardı vaat edilmiş topraklarına. Yine İspanya'dan yukarı basacaklar, Fransa'yı geçecekler ve rozbif ya da lahana kasaları arasına saklanarak karşı tarafa geçmeyi beklemek üzere Calais'de hazır olacaklardı.

"Sen ne yapacaksın," diye sormuştu ona.

"Ben mi? Henüz bilmiyorum. Burada olduğuma göre, Barselona'yı gezerim. Cebimde bir kuruş olmasa da."

Arkadaşına, iyi biri olmaya çaba sarf edeceğini, hikâyesinin kendisini değiştirdiğini, onun da hayatında yardım edebileceği, kendisine bir şeyler verebileceği birisinin olmasını arzuladığını söylememeye özellikle özen göstermişti.

Marie ve zihninde canlanmakta olan şu projeler hakkındaki düşüncelerini de kendisine saklamıştı.

Bu çok imkânsız gözükse de, Fakir'imiz tam da aşka, fedakârlığa ve kardeşliğe dair bu güzel düşüncelerle haşır

neşirken, bir gün önce, oradan binlerce kilometre uzakta tokatladığı Parisli taksi şoförüyle burun buruna geldi. Adam, fahişe kılıklı iki kadını koluna takmış ve çılgınca bir öldürme arzusuyla gözlerini ona dikmişti.

Gustave Foulard'ın Hintliyle karşılaşınca ilk yaptığı, çılgınca bir öldürme arzusuyla gözlerini ona dikmek oldu.

"*Payo*, bir gün seninle tekrar karşılaşacağımdan emindim!"

Taksici, Hintliyi daha üç saat önce İngiltere'de, yeryüzünün en yukarıdaki enlemlerine doğru yol alan bir kamyonun kasasında bir fare gibi mahsur kalmış halde hayal etmiş olmasına rağmen, şimdi burada, Barselona'da gördüğüne bir an için bile şaşırmadı. Dürtüsel hareket ettiğinden, çoğunlukla öfkesi mantığına ve olayları tahlil yeteneğine üstün gelirdi.

Fakir'imizin orada çakılıp kalmaması gerektiğini anlamak için, spiritüalistlerin piri olmaya –her ne kadar Ajatashatru bu disiplinde ilerliyor olsa da– ya da Fransızca bilmeye ihtiyacı yoktu. Ne var ki, en ufak bir hareket yapmaya fırsat bulamadı.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdı onu öldürmeyi arzulayan Gustave.

Ve bunu derken, yürüyen bantta eline geçirdiği buzluğu suratının ortasına doğru savurdu.

"Adamın *piercing*'lerine bayıldım!" diye haykırdı, bunun için kendisine asla izin verilmemiş olan kızı.

"Bu da kim?" diye sordu sadece, bu başı sarıklı, esmer yüzlü, dudağının üstü bıyıkla çizilmiş, uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi boğumlu adamı ilk kez gören karısı.

Ama bir aile dostu olmadığını hemencecik anlayarak cesaret dolu bir hamleyle kocasına katıldı ve tıka basa dolu, timsah derisinden çantasını bu yabancının böğrüne indirdi.

Bu pazar günü Gipsy Kings'lerinin şimşek hızındaki saldırısı karşısında şaşkınlığa uğrayan Ajatashatru, yanağına inen yedi kiloluk plaj buzluğu darbesine ve böğrünü kapan timsah ısırığına engel olamamıştı. İncecik ve narin yapısıyla, rüzgârın havalandırdığı bir tüy gibi, Mayorka'dan gelen bagajları taşıyan yürüyen banda savruldu. Bir bebek arabasıyla *ensaïmadas*[1] kutularının oluşturduğu dağ arasında (ne olduğunu bilmiyorsunuz değil mi? O da öyle). Bir an, acıdan çok (her ne kadar acımış olsa da...) strateji icabı (ölü taklidi yapmak) yere yapışıp kalakaldı. Ama, Çingene'nin, suratına yeni bir buzluk darbesi indirmek için bunu bekliyor olması ihtimaline karşı çaktırmadan gözünü açtığında, ölü taklidi yapma işini biraz abartmış olduğunu fark etti.

Tıpkı *Alice Harikalar Diyarında*'da olduğu gibi aynanın öte tarafına, yani valiz antreposuna geçmişti Hint Fakiri. Çantaları kusan makine onu, tüm bandın çevresini dolaşmış ve kimse tarafından istenmemiş alelade bir bavul gibi yutmuştu.

Şiddetli bir acı yüzünü yalayıp geçti.

İtinayla yanağını okşadı. Herhalde darbe sırasında buzluktan fırlamış olan binlerce miniminnacık buz kristali, ergenliği sırasında yüzünü haşat etmiş olan virüslü akne yaralarının izlerine dolmuştu.

1. (İsp.) Bir tür tatlı çörek. (Y.N.)

Yüzünün sol yanı, kafasına sanki bir buzluk darbesi almış gibi buz tutmuştu, ki durum biraz da buydu; ya da uzunca süre soğuk bir odada unutulmuş bir ütünün darbesi gibi, ki bunun da gayet garip bir karşılaştırma olduğunu kabul ediyorum.

Dehşet ve de lanet! diye düşündü bir anda. Zira şu hasta herifin ve kaplanlarının elinden kurtulmayı başarmış olsa da, belki de bunlar daha iyi zamanlarıydı.

Gerçekten de, büyük bir Avrupa havaalanının güvenlikli, yani yasak bölgesinde bulunuyordu ve bu da, doğru yola gireceğine dair verdiği sözü tutmanın pek iyi bir yolu gibi gözükmüyordu.

Eğer o anda polisler oradan geçecek olsaydı, sihirli uçan halısını yürüyen bagaj bandıyla takas etmiş, kelepir bir Alaaddin'le karşılaşacaklardı. Ve eğer İngiliz meslektaşları kadar işlerinin ehli ve kurdu iseler, şaşkınlıklarını atar atmaz ve bizim Alaaddin daha "ah" etmeye fırsat bulamadan, onu buraya gönderenle aynı uluslararası iade antlaşmaları gereği ve yanaklarına kakılmış halde küçük buz kristallerinin bulunmuş olması gibi gayet makul ve mantıklı bir sebeple, bu kez de kendini Kuzey Kutbu'yla İzlanda arasında bir yerlerde bulacaktı.

Bunun üzerine Fakir de, valiz bandı onu kayıtsızca antreponun mendereslerinde götürürken, tıpkı çok bariz delilleri ortadan kaldırmaya çalışan bir suçlu gibi, gömleğinin manşetini sertçe yanağına sürttü.

Tom Cruise-Jésus Cortés Santamaria beş uzun dakikadır, üzerine İbeira Havayolları'nın kırmızı ve sarı renkleri basılı olan küçük golf arabasının dikiz aynasından kendini seyrediyordu.

Yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen, bir anda yaşlanıvermiş olduğunu düşündü. Gri, şişkin torbalar, sanki artık ayakta durmaya takatı kalmamış iki parantez işareti gibi gözlerinin altını çiziyordu. Bu geçici iş beni içten içe yiyip bitiriyor, dedi kendi kendine. Süresiz bir sözleşmeye ihtiyacım var.

Bagajların bulunduğu antrepoya döneceği sırada, elinde buzluk taşıyan bir adam büyük adımlarla ona yaklaştı. Adam, banyodan çıkmışa benzeyen, çiçekli sabahlıklı bir kadın ve işe gelirken yol kenarlarında görmeye alışkın olduğu profesyonellerin tavrını sergileyen genç bir kız eşlik ediyordu.

"Senyor, makine bavulumu yuttu," dedi adam hafif Fransız aksanı soslu iyi bir İspanyolcayla.

Bu kez Hintliyi elinden kaçırmamaya son derece kararlı olan Gustave'ın, antreponun güvenlikli bölgesine geçebilmek için bulup bulabildiği bahane bu olmuştu. Birayla dolu koca göbeği ve fiziksel formunun düşüklüğü, yürüyen bandın üzerine uzanıp düşmanıyla aynı yolu takip etmesine engel oluyordu.

"Biraz bekleyin, tekrar çıkacaktır," diye yanıtladı terminalin bu yanına geçme talihsizliğinde bulunduğu her sefer, yolcuların aptalca isteklerine karşılık vermekten yorgun düşmüş bagaj memuru, "bant tur atıyor."

"Biliyorum, biliyorum..."

"Eh, biliyorsanız..."

"Ama sorun şu ki, ufaklık hipo!" diye uydurdu A planının işlemediğini gören Parisli taksici.

"Hipo mu? Bu güzel genç hanımın bir hipopotama benzediğini söylemek hiç de hoş değil!"

Gururu okşanan Miranda-Jessica, alevlenen yanaklarıyla belli belirsiz gülümsedi ve başını eğdi. Genç İspanyol iş kıyafetleri içinde gayet çekiciydi. Neredeyse Kevin-Jeésus'den bile çok.

"Hipoglisemi!" diye düzeltti Çingene bir felaket havasına bürünerek. "Kızım şeker hastası! Kan şekeri seviyesini yükseltmek için hemen bir GlucaGen enjeksiyonu yapması gerek! Ve GlucaGen de bavulun içinde."

Favori Amerikan dizisi olan *Acil Servis*'ten bir repliği kullanmayı hep istemişti. İşte o kadar beklediği gün, sonunda gelmişti.

"Pek de kötü gözüktüğü söylenemez," diye karşılık verdi durumun aciliyetine rağmen kayıtsızlığından hiçbir şey yitirmeyen bagaj memuru.

Gustave, Miranda-Jessica'ya bir dirsek atınca, kız aniden başını kaldırıp bildiği en acı çeker havaya büründü.

"Peki, gidiyorum," diye pes etti orada durup tartışmaktansa, bir turistin arzusunu yerine getirmenin daha kısa süreceğini anlayan bagaj memuru.

Üstelik, kız da pek sevimliydi.

Arabasını çalıştırdı.

"Size eşlik edeceğim. Hangi valiz olduğunu bilmiyorsunuz," diye ekledi pek de haksız sayılmayan Gustave, buzluğu yere, koca kalçalarını da koltuğuna koyarak.

Tom Cruise-Jésus Cortés Santamaria, yanındaki adamı bir an süzdü. Ufak tefek, ellili yaşlarda, ucuz bir siyah pilili pantolonla aynı renkte bir gömlek giyinmiş bir adamdı bu. Gömleğinin yakasından dışarı, kalın bir altın zincirle (tekneleri bağlamak için kullanılanlardan) kır renkli uzun tüylerle süslü bir halı taşıyordu. Buzluk ve kendisine eşlik eden iki kadının tavırları olmasa, bu Fransız'ın bir cenazeye gittiğine bahse girebilirdi genç adam.

Tabii, elbette!

"*Gitano, hermano*?"[1] diye sordu hamlesinden neredeyse emin olarak.

"İlla ki!" diye yanıtladı Gustave sanki bu bir kanıtmış gibi, altın yüzüklerle süslü şişko parmaklarını oynatarak, "Çingene'yim, evet."

"He yahu! Daha önce söyleseydin ya!" dedi, Tom Cruise-Jésus Cortés Santamaria, keyfi yerine gelmiş olarak ve sanki bu aralarındaki gizli bir birbirini tanıma işaretiymiş gibi, altın şövalye yüzükleriyle süslü uzun parmaklarını oynatarak.

Sonra da servis arabasıyla terminalde yol almaya başladı. Mesele güzel bir Çingene'yi kurtarmaksa, ağırdan alacak değildi.

1. (İsp.) Çingene misin, birader? (Y.N.)

Merakın kışkırttığı Ajatashatru, bantta önünde duran ve üzerlerinde güzel kırmızı harflerle *ensaïmada mallorquina* yazılı, gizemli karton kutulardan birini açmıştı.

Bunların yaklaşık otuz üç devirlik bir plak çapında, salyangozla, Prenses Leyla'nın saç modeli arasında bir şekle sahip, bir tür büyük çörek olduğunu görünce çok şaşırdı.

Bir köşesinden ısırdı ve hayvan (kutsal inek) gibi lezzetli buldu. Yemesi pek hoştu. Çörek azıcık unlu ve yapış yapıştı ama biraz su içmek meseleyi hallederdi. Sorun şuydu ki, maalesef su yoktu.

Kendi kendine, insanların bu çörek dağlarını nasıl basit çantalarmış gibi bagaja kaydettirebildiklerini ve bagaj memurlarının da arada birkaçını mideye indirmeden nasıl uçağa yükleyebildiklerini sorarken, yaklaşan bir arabanın homurtusunu duydu.

Ani bir hareketle banttan atladı. Zaten bunu yapmasının vakti gelmişti zira bant yeniden, kuşkusuz Parislinin ve ölümcül buzluğunun beklemekte olduğu terminalin içine doğru yol almak üzereydi.

Bir sağ gözlüyle, bir sol gözüyle etrafı kolaçan etti. Bir şey yoktu. Birkaç metre ötesinden, diğer yöne doğru ilerleyen bir bandın üzerinden geçmekte olan, buzdolabı

büyüklüğündeki şu kahverengi deri sandık dışında bir şey yoktu. Bir an düşünmeden üzerine atıldı. Kısmetine, üzerinde asma kilit yoktu. Yan gözle etrafı yoklarken fermuarı açtı. Sarı ve kırmızı renklerdeki küçük bir araba ona doğru ilerliyordu. Sürücü ve yüzünü tam seçemediği yolcu, onu görmemiş gibiydiler.

Sandığın içi, tıka basa giysilerle dolu portatif bir gardıroptu. Bir giysi dolabı! dedi kendi kendine Ajatashatru gözlerinde hayret parıltısıyla. Kollarıyla büyük daireler çizerek askılardaki giysileri yerlerinden çıkarttı ve kollarıyla büyük daireler çizerek, bandın ardında bir yığın oluşturacak şekilde fırlatıp attı. Şık elbiseler vardı aralarında, zarif iç çamaşırları, özenle düzenlenmiş, tıka basa dolu makyaj çantaları. Kuşkusuz önemli bir kişiydi sahibi, ya da zengin ya da her ikisi de.

Fakir, her ihtimale karşı elinde yarım bir *ensaïmada*'yla bavulun içine süzüldü ve kapağını içeriden kapattı. Hayatında hiç bu kadar büyük bir sandığa girmemişti ve bir defacık olsun, sihirli kutusunun içine süzülürken yapmaya alışkın olduğu gibi, omuz eklemini yerinden çıkarması gerekmemişti. Derin bir soluk aldı. En azından kimse onu bu sandıkta ince, bilenmiş kılıçlarla delip geçmeyecekti. Yani, tabii eğer şu Fransız kendisini bulmazsa...

Halk tabakası, bermudalı ve sandaletli kırkayaklar misali koltukların arasında ilerler ve uçaktaki yerlerini alırlarken, uçağa ilk binen Sophie Morceaux, ikinci sıradaki koltuğunda ucuz bir kadeh şampanyayı yudumlamaya başlamıştı bile.

Yüksek sesle konuşarak ve çevresindeki havayı dalgalandırarak tepesinden geçen bir İtalyan, güzel aktrisin yeşil gözüne ufacık bir toz parçasının kaçmasına neden oldu. Bunun yarattığı tahrişten dolayı, kadının gözündeki lensi çıkartması gerekti ve lens de zemini kaplayan halının mavi ormanında ânında gözden kayboldu.

Genç kadın, birkaç dakika boyunca dizlerinin üzerinde, iki koltuğun arasında, ince parmaklarıyla yün liflerini eşeledikten sonra bir hostes yardımcı olmak için kendisine yaklaştı. O da aramadan daha iyi bir sonuç alamadı ve Sophie Morceaux'nun korkunç gerçekle yüzleşmesi gerekti: Sokur olmuştu. Takdir edersiniz ki bu, *Karayip Korsanları*'nda bile rol almamış olan bir aktris için dayanılmaz bir durumdu.

Yolcular yerlerine doğru ilerlemeyi sürdürürken, hostes somonbalığı gibi akıntının üzerinden aştı ve giriş köprüsünün üzerinde, sırtında fosforlu sarı bir yelek, başında kulaklarına kadar inen büyük bir kask ve elinde telsiz bulunan üniformalı bir kadınla kısa bir görüşme yaptı.

Sophie Morceaux'nun Vuitton marka valizinin kesinlikle bulunması ve dış cebindeki tuvalet çantasının kendisine ulaştırılması gerekiyordu.

Şans eseri, valiz henüz uçağa yüklenmemişti. Pistin köşesinde, bagaj şefi telsizli kıza, sandığın, sahibi itibarı' yla özel muameleye tabi tutulduğunu (meşhur ve güzel aktris Sophie Morceaux'yu her gün uçaklarında ağırlıyor değillerdi ya) dolayısıyla diğer valizlerle birlikte büyük, metal AKH konteynerlerinde taşınmadığını anlattı. Sonra da, ona tekerlekli bir arabanın üzerine yerleştirilmiş olan, küçük bir buzdolabı boyutlarındaki (55x128x55 cm) kahverengi, güzel bir Vuitton valizi gösterdi.

İspanyol dış cebi karıştırdı ve sandığın desenleriyle uyumlu bir tuvalet çantası çıkartarak cebi tekrar kapattı. Bu kadar lüks bir valiz ilk kez görüyordu. Sefil maaşıyla, üstelik de bu kriz zamanı, ineklerin (kutsal) bile açlıktan kemikleri sayılırken, kendine asla bunun gibi bir şey alamazdı. Belki ancak tuvalet çantasını, daha da neler!

"OK, tamamdır," yaptı kendisine eşlik eden iki diğer adamla birlikte sandığı uçağın tek havalandırmalı, ısıtmalı ve basıncı ayarlanmış bagaj bölmesine yükleyen bagaj şefine.

Eğer bu karanlık sandığın derinliklerinde, bir parça *ensaïmada*'yla küçük bir külodun arasında kaybolmuş haldeki Ajatashatru, iyi yürekli bir cini imdada çağırmış olsaydı, gelecek olan cin ona gür Barry White sesiyle şöyle derdi herhalde: "Ey Fakir, bir iyi, bir de kötü haberim var sana. İyi haber, seni bu uçağın tek havalandırmalı, ısıtmalı ve basıncı ayarlanmış bagaj bölmesine koydular ve bu seni, varış noktasına bir İtalyan dondurması kıvamında ulaşmaktan koruyacak. Kötü haber ise, Barselona' yı asla gezemeyecek olman çünkü seni birkaç saniye içinde, bilinmeyen bir yöne havalanacak olan bir uçağın bagaj bölmesine koydular. Bu kerelik o fırsat kaçtı!"

Bütün sahne ancak birkaç dakika sürmüştü ama Gustave Palourde ve Tom Cruise-Jésus Cortés vesaire, valizlerin bulunduğu antrepoya girdiğinde Hintli çoktan ortadan kaybolmuştu.

Bir Çingene'ye yalan söylediği için kendine çok içerleyen Gustave, küçük arabaya biner binmez bagaj memuruna gerçeği itiraf etmişti. Gerçek de, yüz eurosunu yürüten bu yabancının ağzını burnunu dağıtmak istemesiydi. Kan bağlarından daha kutsal bir şey tanımayan ve birilerinin ağzını burnunu dağıtma fırsatını da asla kaçırmayacak olan genç İspanyol da, daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymadan soydaşının davasına vaziyet etmişti. Üstelik şeker hastası olmayan güzel genç kızın, tehlikede olmadığını da öğrenmek içini rahatlatmıştı.

Böylece, bu kendiliğinden gelişen insan avının ateşlediği iki Çingene, günlerden bir gün içlerinden birine zarar vermeye cesaret edebilmiş olan Hintlinin izinde, dolambaçlı koridorları arşınlamışlar.

Gustave'ın buzluğu artık elinin altında değildi ama uçaktan iner inmez bavulundan bulup çıkarttığı, fildişi saplı, sadık Opinel marka çakısı cebindeydi. Eğer hırsız ona olan borcunu faiziyle birlikte ödemeyecek olursa, onu kevgire çevirmekte bir an olsun tereddüt etmeyecekti.

Bir süre sonra, iki adam bagaj bandının sonuna vardılar ama halen ortada hayduttan bir iz yoktu. Bir bagaj memuru oradan geçmekte olduğundan, genç İspanyol uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi kuru boğumlu, bıyıklı ve beyaz sarıklı bir Hintli görüp görmediğini sordu ona. Bildiğin Hintli yani.

"Burada gördüğüm tek Hintli o!" diye yanıtladı adam tehditkâr bir parmakla Gustave'ı işaret ederek. "Bunun ne işi var burada? Bu bölgede bulunma izni yok."

"Biliyorum, biliyorum ama içinde Gluco olan... yani, kriz geçirmekte olan kızına gereken şekerin bulunduğu bavulu arıyoruz," diye attı genç Çingene.

"Ha..." diye karşılık verdi memur.

"Peki, bir Hintlinin tüm bunlarla ilgisi ne?"

Tom Cruise-Jésus Cortés Santamaria ne diyeceğini bilemedi. Ama kendisini böyle hikâyelere kaptırırsa, o süresiz iş sözleşmesine asla sahip olamayacağını gayet iyi anladı. Dolayısıyla geri vitese taktı.

Tam Fransız'a tekrar yolcuların bulunduğu alana kadar eşlik edip bu talihsiz olayı unutacaktı ki, bantlardan birinin yakınında, yere atılmış bir yığın giysi dikkatini çekti.

Şüpheden ziyade, mesleki bir sorumluluk duygusuyla arabasını durdurup giysileri toplamaya gitti. Otuz altı beden, yani sahiplerinin hiç de çirkin bir tip olmadığını düşündüren güzel gala elbiseleri ve gayet ağız sulandırıcı, seksi iç çamaşırı takımlarıydı bunlar.

"Bunlar da nesi?" diye sordu yanına gelen taksici.

"Bilmiyorum, sanki birisi pek de ne olduğuna bakmadan buraya atıvermiş gibi. Pek de afili parçalar. Herhalde zengin birine ya da bir ünlüye ya da her ikisine aitler. Her halükârda, bir kadına ait oldukları kesin ve fikrimi sorarsanız hiç de çirkin bir tip olmamalı."

"Bu bagajlar nereye gidiyor?" diye sözünü kesti yaşlı

bir Siyu edasıyla, bir çift külotun dikkatini dağıtmasına izin vermeyen Gustave.

Bandın üzerinde ilerlemeyi sürdüren çantaları ve bavulları kastediyordu.

Bagaj memuru oradan geçmekte olan bir çocuk arabasına yaklaştı ve üzerine takılı olan yeşil ve beyaz renklerdeki etiketi okudu.

"FCO."

"FCO mu?" diye tekrarladı Gustave pek bir şey anlamadan.

"Roma Fiumicino Havaalanı yolcusu bu bagajlar."

Jet motorları tam güç çalışmaya başlayıp uçak havalandığı anda, Ajatashatru da anlayıverdi: 1. Bir uçaktaydı. 2. İçine saklandığı bavul sandığı gibi geliş değil, gidiş yönündeydi.

Öncesinde hiç yolculuk yapmamış biri olarak, kısmetinin dünden beri bunu gayet iyi telafi etmekte olduğunu düşündü. Yolculuk insanı gençleştirir, derdi meşhur atasözü ve bu hızla yolculuğa devam ederse, yakında yeni doğmuş bir bebeğe dönüşmesi işten değildi, tabii bir dolap ve bir bavul bu gençliği korumak için bilhassa tavsiye edilen ulaşım araçlarından sayılıyorsa. Ki bu durumun yol açtığı tüm şu tutulmalara ve sırt ağrılarına bakılırsa, pek de öyleymiş gibi gözükmüyordu.

Avrupa'ya geleli henüz yirmi dört saat olmasına rağmen, bu ona sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Daha şimdiden Fransa'ya, İngiltere'ye ve İspanya'ya ayak basmıştı. Üstelik, akşam da başka bir yerde olacaktı. Buddha yakasını bırakmıyordu. Yoksa onu, hayatının geri kalanında, arzusu hilafına bir mülteci hayatına mı mahkûm ediyordu?

Bu kez nereye inecekti? Bilmiyordu.

Bu uçağın Yeni Kaledonya'ya gitmiyor olmasını umuyordu. Kendisini önündeki otuz iki saat boyunca, tek yiyecek olarak yarım bir *ensaïmada*'yla, bir metre

yirmi santimlik bir bavulun içinde iki büklüm halde hayal edemiyordu.

En azından baş aşağı değildi. Dayanılmaz olurdu bu. Onu yan yatırmışlardı ki bu da, dizleri ağzına girse bile uyumaya yeterince elverişli bir konumdu. Bu sandığın tabutuna dönüşmemesini ümit etti. Havalı bir Vuitton tabut.

Zira, bin yıllık yakılma geleneğini sürdüren diğer Hint fakirlerinin aksine gömülmek istiyor olsa da, tercihen, sonunun mümkün olan en geç vakitte gelmesini arzuluyordu. Yemek sırasında Marie'ye de bahsetmişti bu gömülme isteğinden. Belli olmazdı bu işler. Eğer o anda Ikea'nın kafeteryasında üzerine patlayıcılar bağlamış bir terörist kendini parçalara ayıracak olur da, kadın hayatta kalırsa, zavallı Hintlinin son arzusunu yerine getirebilirdi.

"Oysa ben yakılmayı tercih ederim," demişti Fransız ona. "Bir tabutun içinde uyanmaktan çok korkuyorum."

"Bir vazonun içinde uyanmak sizi korkutmuyor mu peki?" diye karşılık vermişti Fakir.

Marie'yi bir daha görmeden ölmemesi gerektiği fikri Ajatashatru'nun zihnine musallat oldu. Gülümseyişi, güzel elleri, porselen bebek yüzü geldi gözlerinin önüne. Neresi olursa olsun, varış noktasına ulaşır ulaşmaz onu arayacağına dair kendine söz verdi.

Yeter ki buradan sağ çıkmamı sağla, diye yakardı, iyi bir insan olacağım, tam da niyet ettiğim gibi dürüst bir insan olacağım.

Tam o anda, Buddha, yanıtını bitkin bir havlama şeklinde bildirdi.

Bavul bölmesinde bir köpek vardı. Yakınma dolu iniltilerine bakılırsa, müdavim bir müşteri, bir *frequent flyer*[1] değildi söz konusu olan.

Ajatashatru becerikli parmaklarıyla, bagajı üzerine kapatırken kilitlediği küçük mekanizmayı el yordamıyla aradı. Eğer içeriden kapatılabildiyse, aynı şekilde açılabilirdi de.

Birkaç saniye sonra bedenini, kabuğundan sıyrılan fazla olgunlaşmış bir muz gibi, bavuldan kurtarmaktaydı. Şansına, bölmede çıkışını engelleyecek kadar yük yoktu. Sonunda özgür kalınca bir süre bacaklarını uzattı, beline ve baldırlarına masaj yaptı. Yolculuk insanı gençleştirir, diye düşündü, tabii eğer façanızı dağıtmazsa. Tıklım tıkış bir nezarethanede geçirilen uykusuz bir geceden sonra, kendini bir sandığın içinde iki büklüm bulmak, sağlığını korumanın en iyi yolu sayılmazdı açıkçası.

Hintli ayağa kalktı ama bavul bölmesinin gayet alçak ve uzun boyuna hiç de uygun olmayan tavanı, onu yine iki kat olmaya zorladı. O da, iniltilerin geldiği yere doğru ördek adımlarıyla ilerlemeye karar verdi. Bir kö-

1. (İng.) Sık uçan. (Y.N.)

peğe ördek adımlarıyla yaklaşmak da başlı başına ilginç bir durumdu.

Bavul bölmesi zifirî karanlık olduğundan, Ajatashatru el yordamıyla ilerliyordu. Bir engelle, şu ONI yani Tanımlanamayan Engel Cisimleri'nden biriyle her karşılaştığında, ağırlığına göre onu ya kenara itiyor ya da çevresinden dolanıyordu.

Az sonra, karanlığın içinde gözünü kırpmadan kendisine bakan ışıltılı iki gözle karı karşıya geldi. Hayvanları severdi. Korkmazdı onlardan. Çocukluğunun en güzel günlerini birlikte geçirdiği hayvan dostu, bir kobra olunca, insan hiçbir havyandan korkmaz oluyordu, insanoğlunun en iyi dostu köpekten korkar mıydı.

Ajatashatru kalan *ensaïmada* parçasını kafese doğru uzattı.

"Sakin, sakin," dedi yine de, hayvanın insan etini çöreğe tercih etme ihtimaline karşı.

Bunun üzerine, dokusu dana (kutsal) bifteğine benzer, büyük, ıslak ve soğuk bir dilin parmaklarını oburca yaladığını hissetti.

Hayvanın ıstırap dolu iniltileri kesilmişti. Çörek parçası kadar, bu beklenmeyen yârenlik de sakinleştirmiş gibiydi onu.

"Sen nereye gittiğimizi biliyor musun? Benim hiçbir fikrim yok da. Güneye mi, kuzeye mi, doğuya mı yoksa batıya mı ilerlediğimizi bile bilmiyorum, denizin mi üzerindeyiz, yoksa dağların mı... Üstelik, biraz da kaçak sayılırım burada. Bu sefer uçağın yavaşlaması ya da durması halinde korku sendromuna kapılmam, sanırım. Avrupa polisi seyir halindeki uçakları da durdurmuyor, değil mi?"

Bu konuda hiçbir fikri olmayan köpek, cevap vermedi.

Bagaj bölmesinin karanlığında Hintlinin duyuları,

dolabın içine kapalı halde kamyonla Birleşik Krallık'a yaptığı yolculuk sırasında olduğu gibi, misliyle keskinleşmişti. Ve maalesef koku duyusu da. Pis bir havyan kokusu burun deliklerini kımıl kımıl oynatmasına neden oldu ama bu kokunun karşısındaki kafesten gelmediğini hemen fark etti. Böyle kokan kendisiydi. Fakir'imizin yorgunluğa, açlığa, susuzluğa karşı olmasa da, bilakis duşa karşı direnci gayet yüksekti. Bazen haftalarca duş almadığı olurdu. Bu son iki günde koşullar yıkanmasını imkânsız kılmış olsa da, yolculuktan önceki beş gün boyunca bunu yapabilmesi mümkündü. Ama neredeyse fî tarihinden beri, yüzü kese görmemişti. Başını son kez ıslatan yağmur olmuştu. Ve sizi temin ederim, Tar Çölü'ne pek de sık yağmur düşmezdi!

Siddharta Gautama, Buddha, Bodhi ağacının altında pekâlâ yedi hafta boyunca meditasyon yapabilmişti. O duş almış mıydı sanki?

Vakti müsait olduğundan ve kimse onu burada rahatsız edemeyeceğinden, Ajatashatru bagaj bölmesinin metal zeminine, köpeğin ışıltılı gözlerinin karşısına lotus pozisyonunda çöktü ve o yeni hayat, onu dışarıda bekleyen o iyiliksever ve namuslu adam hayatı hakkında meditasyona koyuldu. Az önce, bir köpeğe yemesi için bir çörek vermiş bulunuyordu ama tamamen değişmek için yeterli değildi bu. Kime yardım edebilirdi öyleyse? Ve nasıl?

Fakir sık sık yazmaya heves ederdi.

Fikirden yana eksiği yoktu. Hayal gücü çok genişti. Belki hareketli yaşamının da buna katkısı olmuştu. Şöyle ya da böyle, bu taşkın hayal gücü, gerçek olmayanı gerçeğe dönüştürmek, mümkün olmayanı mümkün kılmak üzere yanılsama numaraları icat etmek gerektiğinde çok işine yarıyordu.

Yine de hikâyelerini hiç kâğıda dökmemişti. Belki de fiiliyata geçirmek sandığından karmaşıktı ve bu denemeye girişeceği zamanı hep ertelemişti.

Ya o gün gelmiş iseydi? Ya yeni hayatını yola koymak için aradığı namuslu ve gelir getiren etkinlik yazarlık idiyse? Arzuhalcilik değil tabii, hayır. Boynuna çaprazlama astığı daktilosuyla bir kaldırıma çökmüş, gelip geçenlerden birinin keyfe gelip de kendisine bir aşk mektubu ısmarlamasını beklerken hayal edemiyordu kendini. Hayır, tutkuluydu o, çoksatar yazarı olacaktı. Hem bu, fokstrot dansçısı ya da jokey olmaktan daha makuldü. O da olmazsa, zaten Paris'te Eyfel Kulesi satıcılığı bir kenarda duruyordu.

"Ne dersin dostum? Yazarlık uyar mı?"

Köpek üç kez havladı.

Ajatashatru bunu, "Bence bu çok iyi bir fikir kanka, bastır!" olarak algıladı.

Öyleyse buyurun; kapakta, sarı renkli, yanları TAKSİ yazılı emektar bir klasik araba, Yeni Delhi sokaklarında son sürat ilerlerken arz-ı endam edecekti. İki karakter olacaktı. Biri, şişman, sakallı ve saçı başı dağılmış bir şoför. Diğeri de, sakatlığına rağmen arabanın önünde son sürat koşturan koltuk değnekli bir genç adam.

Ajatashatru karanlıkta gülümsedi.

Arabayı süren çılgın taksici, Parisli buzluklu şoförün romana uyarlanmış imgesinden başka bir şey değildi ve karşıdan karşıya geçen hasta adam da kendisiydi.

Kitabın başlığı *Tanrı Taksiyle Gezer* gibi bir şey olacaktı. Artık ortada bir başlık ve bir kapak olduğuna göre de, Fakir nihayet romanına başlamaya hazır sayılırdı. Böyle olmuyor muydu bu işler?

Bunun üzerine adam gömleğini çıkarttı, Ikea marka tahta gövdeli kurşunkalemini eline aldı ve orada, karanlıklar içinde, zihninde hayat bulan öyküyü yazmaya koyuldu.

* * *

BİRİNCİ BÖLÜM

Birini tükenmezkalemle de öldürmek mümkünken, neden uçakta çatalla seyahat etmenin yasak olduğunu pek anlayamıyordu. Business Class yolcularına, tepside sunulan yemeklerini seçkin bir şekilde yiyebilsinler diye hem de metal bıçaklar verilirken, uçak kabinine bıçak sokmanın neden yasak olduğunu pek anlayamıyordu. Aslında, birini parmaklarıyla öldürmek o kadar kolayken, tüm bu güvenlik önlemlerini anlayamıyordu. Bu mantıkla, bizleri uçağa almadan önce ellerimizi, bu tehlikeli silahları da kesmeleri gerekmez miydi? Ya da bizleri, bunca göz dikilen pilot kabininden yeterince uzakta, hayvanlarla birlikte uçağın bagaj bölümünde yolculuk ettirmeleri?

(Tıpkı, şu anda bu hikâyeyi dinleyen ve ışıltılı gözleri karanlıkta tek rehberim olan bu köpek gibi? Tanrı Taksiyle Gezer; genç, kör bir kamikaze teröristinin, Walid Nadjib ismiyle çağırıldığında yanıt veren bir Afganlının, Birleşik Krallık'taki varış noktasına ulaşmadan birkaç dakika önce başına gelenleri anlatıcak. Niye kör? Çünkü şu anda, bu karanlığın ortasında ben de öyleyim. Nihayetinde, insan ancak bildiğini yazabilir. Olay, teröristin şüphe uyandırmamak için yola çıkış noktası olarak seçtiği Sri Lanka'da, Colombo Havaalanı'nda geçecek. Neyse, işte devam ediyorum.)

Adam, tekrar tekrar gidip tuvaletlere kapanarak, kendisini güvenlikli bölgeden ayıran metal detektöründen geçişini erteledikçe sinirleri daha da geriliyordu. Beyaz bastonunun gövdesindeki kanalın içine, uçağı gökyüzünün ortasında paramparça etmeye yetecek kadar patlayıcı saklamıştı aslında. Kimse körlerden şüphelenmezdi.

Planını kusursuzca kurgulamıştı ama şimdi engel olamadığı bir korku adamın üstüne üstüne geliyordu. Ölüm korkusu değildi bu, zira davasına tamamen inanmıştı ve onu savunmak üzere ölmek, onun için bir onur olacaktı. Onu endişeye sürükleyen, planını uygulamaya koyamadan önce yetkililer tara-

fından yakalanma korkusuydu (yavaşlayan ve duran kamyon sendromu?).

Ama her şeyi düşünmüştü. Son yolculuğunun her bir ayrıntısını ince eleyip sık dokumakla geçmişti altı ayı. Kaliteli bir sahte Sri Lanka pasaportuyla gerçek bir kısa süreli İngiliz sahte iş vizesi elde etmeyi başarmıştı. Ismarlama dikilmiş gri bir elbise içinde, Opel'in İngiliz versiyonu olan Vauxhall'e sunumunu yapacağı, araba boyasında uzmanlaşmış bir müessese olan sahte şirketinin belgelerinin bulunduğu küçük bir evrak çantası vardı üzerinde. Tabii yanında ayrıca, şirketinin pazara sunduğu son renkler olan puma kırmızısı ve kaplumbağa mavisinin eşantiyonlarını da götürüyordu. Envai çeşit renk cümbüşü. Kör biri için bir umman! Ama ona sorular yöneltmeleri ihtimaline karşı senaryosu ince ince çalışılmış, Braille alfabesi gibi parmak uçlarına kadar bellenmişti. Elinden gelen her şeyi yapmıştı. Gerisi de artık Allah'ın takdirine kalmıştı.

Adam siyah gözlüklerini çıkarmadan yüzüne biraz su çarptı. Kör olmasaydı tuvaletin aynasında gayet zarif, sinekkaydı tıraşlı bir adam görecekti. Bir uçağı, havalandıktan az sonra, Umman Denizi'nin üzerinde uçuş halindeyken patlatacağına dair hiçbir emare yoktu üzerinde.

Walid Nadjib duvarı eliyle yokladı ve büyük, metal bir kutudan çekip aldığı birkaç kâğıt havluyla ellerini kuruladı. Sonra da, kendisini kontrol noktasına götüren yolu kararlı adımlarla kat etti. Güzergâhı ezbere biliyordu. Bastonu her bir santimetrekaresini taramıştı. Önce başkalarının eşliğinde, sonra da yalnız olarak onlarca kez çiğnemişti o döşeme taşlarını.

Sonunda, geçiş noktalarının önündeki iki sıradan birine ulaştı ve kendisine çarptığı, geçmek için bekleyen adamdan özür diledi. Kemerini çıkarmakla işe başladı. Bir havaalanı görevlisi imdadına koştu ve geri kalanını çıkarmasına yardım etti: takım elbisesinin ceketi ve evrak çantası.

Nihayet birkaç saniye sonra, metal detektörlü kapının altından geçme sırası ona gelmişti.

(Tamamdır, başlangıcı yaptım. Devam. Köpek de, tek beklediğinin bu olduğunu bana belirtmek için üç kez havladı.)

* * *

İKİNCİ BÖLÜM

Hikâye artık küçük bir Sri Lanka Hapishanesi'nde devam ediyor. Kör teröristimiz yakalanmış ve sorgusuz sualsiz iniş yaptığı yer burası olmuştu. Onu ölüme mahkûm etmemişlerdi ama bu iğrenç izbelikte hapislik neredeyse aynı anlama geliyordu.

Walid Nadjib'e, herhalde bir zamanlar kırmızı olan ama defalarca yıkanmanın etkisiyle artık rengi Guantanamo turuncusuna dönmüş bir peştamal vermişler.

Afgan, bunun bu ülkede Budist keşişlerin giydiği ihram olduğunu ve mahpuslara da bu giysiyi ruhlarını temizlesinler diye verdiklerini öğrenmiş. Her halükârda, kırmızı renginin atmış olmasının onun için hiçbir önemi yoktu zira o bunu hiç göremeyecekti.

Aynı hoş geldin paketinde kaskatı bir banyo havlusu, on küçük sabundan oluşan bir kutu (duşta düşerlerse yerden almaması tavsiye edilmiş) ve plastik bir tarak da bulunuyordu.

Böylece adam kendini aynı gün yedi metrekarelik bir hücrede buldu. Yaşlı ve kör olduğundan, onu sadece tek bir tutukluyla aynı odaya koymuşlardı. Diğer sakinler ise bir odada dört hatta beş kişi kalıyorlardı. Herkese yetecek yer yoktu burada.

Hücre arkadaşının adı Devanampiya'ydı.

"Anuradhapura'nın kurucusu, Seylan Kralı Devanampiya Tissa gibi. Memnun oldum yabancı."

Seylanlı yeni gelene elini dostlukla uzatmıştı. Beriki ise bir tepki vermemişti. Bunun üzerine, koyu renkli gözlüklerini fark eden Devanampiya, adamın kör olduğunu anlamıştı.

Afganlı, Seylancayı damağa sertçe vuran ve kaba şaklama sesleri çıkartan bu dili, biraz konuşabiliyordu. Bu ilk muhabbetleri kolaylaştırmıştı. Sonrasında da, Devanampiya ona dilini öğretmeyi kafasına koymuştu. Vakitleri vardı. Ve kısa süre sonra dünyanın hali, Tanrı ve Tanrı'nın sesini dünyaya duyurmanın gereği hakkında derin muhabbetlere dalabilmişlerdi.

Seylanlı, arkadaşının radikal fikirleriyle uyuşmasa da, insanlara erdemin ve dinin kılavuzluk etmesi gerektiğinde ve Batı dünyasının mustarip olduğu tinsellik noksanlığının Dünya'daki şeylerin dengesini bozabileceği konusunda mutabıktı. Diğer gezegenlerde din yoktu ve bunun sonucu da ortadaydı: Dünya dışında hiçbir yerde hayat yoktu. Daha ne!

Bir gün, duştan dönerlerken, kör adam Devanampiya'ya hücrelerinde bir pencere olup olmadığını sordu. Seylanlı arkadaşının kaçış planını kendisiyle paylaşacağını düşündü.

"Şehrin gürültülerini, arabaların seslerini, bisikletlerin zillerini ve pazardaki biberlerin kokularını duyuyorum sık sık. Sen gören gözlere sahip olma ve dünyayı gerçekten olduğu gibi görebilme şansına sahipsin; bana pencereden gördüklerini tasvir edebilir misin? Bu benim için öyle teskin edici olacaktır ki."

O günden sonra, Devanampiya her sabah dışarıda olup biteni anlatmaya başladı. Pencerenin üç kalın parmaklığı olduğunu ama hapishanenin önünde uzanan pazaryerini seçebilmek için yeterince boşluk bıraktıklarını açıkladı. Ortada, yağmurlu günlerde ya da güneş çok kızgın olduğunda tenteyle örtülen tezgâhlar vardı. Satıcılar büyük, ahşap tezgâhların üzerine rengârenk erzaklarını yaymışlardı. Aylaklar da ortalıkta dolanıp duruyordu. Bu meydana, birkaç metre ileride, heybetli taş duvarların arkasında, yüz kadar mahkûm için günün birinde hayatın durmuş olduğunu unutturan, biteviye bir kaynaşma hali hâkimdi.

Meydanın sol tarafında, kuşkusuz zengin birine ait olan büyük bir ev vardı. Ayaklarının ucunda yükseldiğinde, Avrupa

kökenli bir kadının arada bir gelip göz alıcı beyazlıktaki teniyle anadan doğma yüzdüğü havuzun bir köşesi seçilebiliyordu. Ama herhalde ev sakinlerinin mahremiyetini korumak ve mahkûmların hayal gücünü kızıştırmak için dikilmiş olan büyük ağaçların arkasında hemencecik gözden yitiyordu.

Sağ tarafta bir gar vardı ve sık sık, trenlerin frenlerinin raylar üzerinde çıkarttığı metalik sesler duyuluyordu.

Tam önlerinde, hapishaneyle pazar arasında, envai çeşit aracın geçip gittiği büyük bir cadde vardı: öküzlerin çektiği iki tekerlekli kağnılar, modern arabalar, çekçekler, yük dolu kamyonlar, insanların pencerelerine asıldığı, tavanına yattığı ya da basamaklarında biriktiği tıklım tıkış otobüsler... Bisikletler, üzerlerinde iki hatta üç kişiyle bir sürü bisiklet, İngiltere'nin buraya sattığı beşinci el motosikletler... Ve insanlar, insanlar, her yerde göz alabildiğine insanlar...

Seylanlı, onun koşullarındaki bir insan için gayet zengin bir kelime haznesiyle, parmaklıkların arasından gördüğü her bir santimetrekareyi tasvir ediyordu. Walid kendisinden bir sözcüğü açıklamasını istediğinde, anlatımını kesiyor ve birkaç dakika için bir öğretmene dönüşüyordu.

Afganlı her bir şeyi kavrayıveriyordu.

Her gün Avrupalı kadından haberler soruyordu ona.

"Bugün yüzmüyor mu?"

"Yok. Kaç gündür görmüyorum onu." -

"Ya sağdan üçüncü satıcı, hani koca kulakları buradan bile seçilen şişman adam, gözleme stoğunu eritti mi?"

"Evet. Kapkalın bir saç örgüsü olan karısı, yanında, ocağın üzerine yerleştirilmiş bir sacda yenilerini pişiriyor. Saçlarını yakmasın da!"

"Kokularını buradan alabiliyorum (gözlemelerin, yanık saçın değil). Mmm... İnsanın ucundan bir parça ısırası geliyor."

Sonra da kör adam, önlerine dayanan iğrenç patates lapasının kokusunu, saç örgülü kadının biberli gözlemeleri olduklarını hayal ederek gürültüyle içine çekiyordu.

İki adam için günler böyle geçip gidiyordu. Walid Seylancasını iyice ilerletmeye başlamıştı, Devanampiya da arkadaşının gözlerine ışık ve hayat vermekten memnundu.

Böylece iki adam arasında büyük bir işbirliği doğmuştu.

Mahpus hayatı, Devanampiya'nın büyüleyici ve keskin tasvirlerinin ritminde, tespih taneleri gibi akıp gidiyordu. Ve havanın yağmurlu olup da pazaryerinin genç adamın görüşünü kapatan büyük renkli tentelerle örtüldüğü günlerde, ya da pazarın hiç kurulmadığı gün olan salıları, kör adam yine de hücre arkadaşına manzarayı en ince ayrıntısına kadar betimlemesi için ısrar ediyordu.

Bir gün, parmaklarının ucunda yükselen ve elleriyle parmaklıkları sıkı sıkıya kavramış olan Seylanlı, dışarıda gerçekleşen garip bir olayı aktardı Walid'e:

"Bıyıklı, beyaz bir gömlekle bej rengi bir pantolon giyinmiş ve iki koltuk değneğinden destek alan kırk yaşlarında bir adam caddeden geçmekteyken (trafiğin yoğunluğu düşünüldüğünde bir delilik!) bir tür New York taksisi, büyük, sarı bir klasik araba üzerine doğru geldi. Arabanın duramayacağını anlayan sakat genç, değneklerini bırakıp karşı kaldırıma, hapishane tarafına doğru koşup ezilmekten kurtuldu. İnanılmaz bir şey bu!"

"Tanrı taksiyle gezer!" diye haykırdı kendisine Allah adını ağzına alması yasaklanmış olan Walid, "Bu bir mucize!"

Kör adam, peştamalının sağ köşesini avuçladı ve kumaşı bacağına sürttü.

"Peki, söyle bakalım, şimdi neler oluyor?"

"İnsanların toplaştığını görüyorum ama olay bizim kaldırımda geçtiğinden, neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Nöbetçi görüşü kapatıyor. Her halükârda aşağıda bir kargaşa var. Nöbetçiler bile sokağa çıktı."

"İyi, iyi," diye mırıldandı kör adam.

O gün, ilgiye değer başkaca bir gelişme olmadı.

* * *

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hapishanede hijyen neredeyse yok hükmündeydi. Duşların kafalarından çıkan su bile bulanık ve topraklı gibiydi. Hücrelerde hamamböcekleri vardı ve insanlar gece gündüz, durmadan öksürüyordu. Koridorlara ve ortak mekânlara iğrenç bir koku hâkimdi. Helalar sürekli tıkalıydı ve tıkalı olmadıklarında da litrelerce sarımtırak su kuburlardan taşıyor ve zeminin kırık dökük taş döşemesinin üzerine yayılıyordu. Böyle zamanlarda, mahkûmlar terlikli ya da yalınayak, kafesteki hayvanlar gibi kendi dışkılarına bata çıka yürüyorlardı.

Günlerden bir gün, iki adam, birkaç saatliğine bacaklarının uyuşukluğunu gidermelerine izin verilen havalandırmadan dönerken, haftalardır sürekli öksürmekte olan Devanampiya, Walid'in kollarına ansızın yığılıverdi.

Acilen doktor çağırıldı. Doktor yetiştiğinde, genç Seylanlıyı oracıkta, yerde muayene etti. Sonra da stetoskopunu çıkarttı, üzüntüyle başını salladı ve iki heybetli gardiyan naaşı koridorun sarımtırak suyunda sürükleyerek götürdü.

Durumdan endişelenen Walid, mahkûmlardan birine neler olup bitmekte olduğunu sordu ve arkadaşının öldüğünü öğrendi.

(Acaba körler ağlar mı? Bunu araştırmalıyım. Eğer öyleyse Walid ağlar. Çok ağlar. Bunları düşünürken sabırsız köpek tekrar yazmaya dönmem için üç kez havladı.)

Yani Walid ağladı (kontrol edilecek).

O gece bedenindeki ve kalbindeki tüm yaşları dökmüştü. Hıçkırıkları, ta vatanı Afganistan'dan bile duyulmuştu. Bir arkadaşını, buradaki tek arkadaşını, kaybetmiş ve onunla birlikte görme yetisini bir kez daha yitirmişti. Bu koşullarda, hapishane tekrar bir cehenneme dönmekte gecikmeyecekti.

* * *

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Walid Nadjib'in hücresindeki yanlızlığa alışmaya pek vakti olamadı. Birkaç gün sonra kapısı çalındı ve kalın, ahşap kapı menteşelerinin üzerinde gıcırdadı.

"Seni yalnız bırakmak isterdik," dedi gardiyan. "Ama yerimiz kalmadı. Umarım iyi geçinirsiniz."

Bu son cümleyi sanki yeni gelen hakkında körün bilmediği bir şey biliyormuş gibi ama hiçbir iyi tahmine de ihtimal bırakmayan bir havada söylemişti.

Kapı tekrar kapandığında mekâna bir ölüm sessizliği çöktü. İlk olarak Afgan, uğursuz havayı dağıtmak ister gibi, konuştu. Kendisini yeni gelene tanıtırken kör olduğunu ve dolayısıyla karşısındakinin ona hitap edebilmek için bir çaba sarf etmesi gerektiğini belirtmeyi de unutmadı.

Yeni gelen hiç ses etmedi.

Döşeklerden birinin hasırı, keskin dişlerin arasındaki salata yaprakları gibi çıtırdadı. Adam uzanmış olmalıydı. Az sonra da uykuya daldı, zira ayı homurtusuna benzeyen, güçlü bir horlama sesi Walid'in kulaklarını patlatacak gibi oldu. Kör adam yeni arkadaşının yorgun olabileceğini düşündü ve onu rahatsız etmedi.

Birkaç saat sonra, yemek geldiğinde, adam uyandı ve lapasını yedi. Walid çiğneme sesini ve bitmek bilmez geğirmelerini, sanki adamın midesinin içindeymiş gibi duyabiliyordu. Onunla konuşmak için bu fırsattan yararlandı.

"Az önce sizi rahatsız edecek bir şey söylediysem özür dilerim. Ben körüm, yüzünüzün ifadesini göremiyorum. Eğer bana hiçbir şey demezseniz, korkarım bu hazin duvarları kiminle paylaştığımı asla bilemeyeceğim. Tanış olsak zaman çok daha hızlı geçer. Sonuçta ben derim ki..."

Öteki cevap vermedi.

Walid adamın görünmez dişlerinin, çamurlara batan botlara özgü seslerle lapayı ezdiğini duyuyordu hâlâ. İçine bir kurt düşünce, ağaya kalktı ve hücre arkadaşının nemli cildine dokunana dek el yordamıyla ilerledi. Adam çiğnemeyi kesti.

"Beni okşamayı bırak, sapık moruk!" diye haykırdı adam ciddi telaffuz güçlüklerini ele veren bir Seylancayla. "Bunun çok daha azı için, kaçını haşat ettim ben!"

Walid sanki ateşe değmiş gibi elini çekiverdi.

"Hayır, hayır, yanlış anlamayın! Körüm ben. Sadece dikkatinizi çekmeye çalışmıştım zira geldiğinizden beri tek söz etmed..."

"Konuşmaya zahmet etmeyin," diye sözünü kesti Seylanlı, kekeleyerek. "Küp gibi sağırım ben."

Bu haber ortama giyotin bıçağı gibi düşüverdi.

Yeni gelen, iki metre boyunda, kasları şişkin ve göbeği belirgin, heybetli bir adamdı. İnce bir bıyık, "bu ağızdan tek kelime çıkmaz" der gibi yüzünün üzerini çiziyordu. Ama Targuyn, kendisini muayene eden tüm doktorların kötümser tanılarının aksine, eziyetli heceleme alıştırmaları sayesinde konuşma yetisini kazanmıştı. Dolayısıyla dilsiz değil, sadece sağırdı ve bu engele karşı da elinden bir şey gelmemişti.

Güneş gözlüklü bu adamın garipliği, hücreye girer girmez ilgisini çekmişti. Güneşin neredeyse hiç girmediği bu mekânda böyle bir aksesuarın yeri yoktu.

Kara gözlükleri ve sürekli etrafını yoklayan elleriyle tam bir sapık havası vardı bu mahkûmda. Kuşkusuz bu sefil yere tıkılalı ve cinsel ilişki yaşamayalı yıllar olmuştu, her halükârda muhakemesini bozacak ve iki metrelik, yüz seksen kiloluk, bıyıklı bir ızbandutu, yirmilik, cazip bir bakire yerine koyacak kadar uzun zaman geçirmişti burada.

Ama sonra her şey netlik kazandı. Siyah gözlükler, adamın hücrenin içinde el yordamıyla ilerlemesi ve yatağa dayanmış beyaz baston, hepsi, kavrayışı biraz zayıf olan Targuyn'a hücre arkadaşının kör olduğunu işaret ediyordu.

Bir sağırla bir kör, dedi kendine, ne kıyak dalga!

Gece çökmeye başlayıp koridorlarda günün yemeklerine ahenk veren zil ve tef sesleri duyulduğunda, Targuyn yatağından kalktı ve başı tavana çevrilmiş halde, kıpır kıpır dudaklarıyla kendini ya hezeyana ya da duaya kaptırmış gibi gözüken kör adama yaklaştı.

"Adım Targuyn," dedi sadece.

Bu çam yarması pek de fena bir herif değildi neticede.

(Peki, şimdi ne olabilir? Çabuk bir fikir, köpek, havla!)

İki adam kısa sürede dost oldular, zira her ikisinde de onları diğer mahkûmlardan farklı kılan ve birbirlerine yaklaştıran bir şey vardı. Biri göremiyor, diğeri de hiçbir şey duyamıyordu. Bir biçimde tamamlıyorlardı birbirlerini. Birinin göremediğini diğeri ona tasvir ediyordu. Birinin duyamadığını da diğeri ona yazıyordu.

Zaten Targuyn da bir körün yazı yazdığını ilk kez görüyordu. Adam bir eliyle hiç dışarı taşmamak için kartonun kenarlarına dokunuyor, diğeriyle de mümkün olan en ufak şekilde yazıyordu. Cümleler her bir yöne uçuşuyor ve güzel sözcük demetleri oluşturuyordu.

Devanampiya'nın kaybına her gün biraz daha yanan ve onu özemle anan Walid, bir gün, eski hücre arkadaşına iletmiş olduğu garip ricasını Targuyn'a yeniledi.

"Bu pencredn gördünü anlat bana," diye yazdı.

Dostunu kaybettiğinden beri, Walid'in soracağı bir dünya soru dilinin ucunda duruyordu. Kör adamın hezeyanları sırasında mırıldandıkları Targuyn'un sandığı gibi dualar değil, hapisliğinin ilk ayları sırasında yaşadığı görme illüzyonunu yeniden yakalamak amacıyla zihninde hatırasını tazelediği ve kendi kendine tekrarladığı Devanampiya'nın tasvirleriydi.

Böylece o ilkbahar sabahı, çam yarması, Walid'in tükenmezkalemle bir karton parçasının üzerine çiziktirdiği sözcükleri okudu. Afganlı Seylancayı düzgün konuşsa da, imlayla başı hayli dertteydi.

"Anadili Seylanca olan pek çok insandan iyi yazıyorsun, Walid. Hatalar var ama yazdığın anlaşılıyor. Buna karşılık ne istediğini pek çıkaramadım. Anlat ki, dileğini yerine getireyim."

Targuyn, Doğu masallarında lambadan çıkan cinler gibi konuşuyordu bazen. Kör adam tek cevap olarak, yazdığı üzerinde ısrar etmek ister gibi işaretparmağıyla kartonu tıklattı.

"Pencere duvara bakıyor," dedi çam yarması. "Tuğla bir duvar. Görecek hiçbir şey yok."

Kör bir an sessiz kaldı.

Ne?

Görünmez bir el, onu taştan bir heykele dönüştürmüştü sanki.

Sonra ağır ağır başını eğdi.

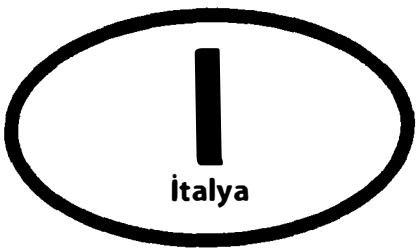
Dünya başına yıkılmıştı.

Eski hücre arkadaşının, hepsini, sırf onun hoşuna gitsin diye uydurduğunu anlamıştı. Çıkar gözetmeyen, diğerkâm bir jest. Bir sevgi, dostluk, kardeşlik jesti.

(İyi, gömleğin önüne ve kollarına yazdım, şimdi de sırtını doldurdum. Eğer doğru hesap ettiysem, başka da yazacak yer kalmadı. Daha da ne yazacağımı bilmiyorum zaten. Tarzımı gözden geçirmeliyim. Ama bir ilk roman için, hiç de fena sayılmaz...)

* * *

Düşüncelerini sözcüklere dökebilmenin verdiği bu gurur, Fakir'in bu maceranın başından beri tam kalbine isabet eden üçüncü elektroşok akımı oldu. Elinde iyi bir hikâye tuttuğunu biliyordu ve bir kitaba dönüşmesi için tek yapması gereken onu kâğıda geçirmek olacaktı. Varır varmaz, vardığı yer neresi olursa olsun, hepsini kâğıda dökeceğine dair söz verdi kendine. Marie'yi aradıktan sonra tabii ki. Arzudan tutuşuyordu.

I
İtalya

"İşte böylece kendimi sizin bavulunuzda buldum madam," diye sözlerini bitirdi Ajatashatru, eğreti bir gülümsemeyle.

Barselona'da bir valizin derinliklerinde kaybolup Roma'da ortaya çıkmak, hayatında becerdiği tüm sihirbazlık numaralarından katbekat üstündü. Houdini bile daha iyisini beceremezdi.

Yeşil gözlü, fındık kabuğu rengi saçlı, güzel genç kız, şaşkınlık, şüphe ve haykırmak arzusu arasında bölünmüş halde, dik dik yüzüne bakıyordu. Bavulunu açıp onunla karşılaştığında, kendisini kuşatan histeri krizinden çok daha iyi sayılırdı bu. Bir silah olarak kapıverdiği başucu lambasını tutan elini indirdi. Saç baş yolduracak cinsten bir hikâyeydi bu kuşkusuz ama adamın sesinin tonunda sahici, samimi bir şeyler vardı. Hem, bu kadar koca bir yalan nasıl uydurulabilirdi ki?

"Şimdi bu odadan çıkacağım ve sizi bir daha hiç rahatsız etmeyeceğim, madam. Sonsuza kadar yok olacağım hayatınızdan. Ama önce, size bir soru sormak isterdim."

"Sizi dinliyorum," diye mırıldanmayı becerebildi kadın kusursuz bir İngilizceyle.

"Neredeyiz? İki gündür, bu soruyu kendime dördüncü soruşum olmalı. Bilseniz ne can sıkıcı bir durum..."

"Roma'da," diye yanıtladı Sophie Morceaux, "Parco dei Principi Oteli'nde."

"Ah, yani İtalya'daki Roma'da mı?"

"Evet, evet. İtalya'daki Roma," diye teyit etti, *Dünya Yetmez*'in James Bond kızı. "Başka Roma biliyor musunuz ki?"

"Yok."

Adam öylesine zararsız, içinde bulundukları durum da öyle tuhaf görünüyordu ki, aktris belli belirsiz gülümsemesine engel olamadı. Başta dengesiz bir hayranla başının dertte olduğunu düşünürken, şimdi kendini rahatlamış hissediyordu.

Bu uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi boğumlu, dudağının üzeri *Kaplan Tugayları* tarzı kalın bir bıyıkla çizilmiş Hintliye baktı. Beyaz ve kırışık gömleğinin üzeri miniminnacık yazılarla doluydu. Üzerine kurşunkalemle yazılmış hiyeroglifler basılı bir kefen gibi.

"Bu da nesi?" diye sordu gömleğini göstererek.

"Bu mu? Kurşunkalem. Ikea'nın kurşunkalemi. Yani daha doğrusu benim son romanım, yani... aslında görmeden yazdığım ilk romanım."

"Kitaplarınızı genelde gömleklerinizin üzerine mi yazarsınız?"

"Sizinkilerin üzerine yazmamı mı tercih ederdiniz?" diye espriye vurdu Ajatashatru.

Sophie Morceaux bir kahkaha patlattı. Sonra da açık ve içi tamtakır bavuluna döndü.

"Benimkilere gelince, Barselona'da kaldıklarını tahmin edebiliyorum. Eğer doğru anladıysam, üzerime giyecek hiçbir şeyim kalmamış durumda."

Ajatashatru suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi boynunu büktü. Minik külotlarından birini pantolonunun cebinde sakladığını ona söylemeye cesaret edemedi.

"Benim de öyle," dedi.

İhtiyar Dhjamal'dan kiraladığı güzel takım elbise, gömlek ve kravattan geriye pek bir şey kalmamıştı. Ceket ve kravat Fransa'da kök salmıştı ve gömlek de bir romanın ilk sayfalarıyla doluydu.

"Zaten sevmiyordum o giysileri," diye uydurdu Sophie Morceaux. "Gucci'nin ve Versace'nin ülkesinde değil miyiz?" diye ekledi gidip mağazaları yağmalamak fikriyle keyiflenmiş olarak. "Bir şeyler bulmak pek de sorun olmamalı, değil mi?"

"Düşünüyorum," dedi, olumsuz cümleleri nasıl yanıtlayacağını hiç öğrenememiş olan Ajatashatru.

"Peki, akşam için bir planınız var mı? Bir sonraki dolabınız kaçta hareket ediyor?"

Hayatında ilk kez birisi Ajatashatru'ya güveniyordu, öylesine, aşağılık bir strateji, adi bir dümen uydurmasına gerek kalmadan, sadece doğruyu söylediğinde. Bu "güzel ülkeler" gerçekten de sürprizlerle dolu bir çikolata kutusuydu. Üstelik, karşılama komitesi de her zaman polislerden oluşmuyordu. Sıla özlemi bir an için uçup gidiverdi.

Fakir'in, maceranın başından beri tam kalbine isabet eden dördüncü elektroşok akımı bu oldu. Ona yine yardım etmişlerdi. Peki, onun birine yardım etme sırası ne zaman gelecekti?

Hintlinin hikâyesinden etkilenmiş olan Sophie Morceaux, ona akşamı birlikte geçirmeyi teklif etmişti. Büyük bütçeli Amerikan yapımlarında rol almaya başladığından beri birlikte zaman geçirdiği *show-business*'ın sığ ve yüzeysel kişiliklerini, bir akşam yemeği süresince de olsa kendisine unutturabilecek, egzotik, özgün ve samimi bir insandı o. Üstelik hikâyesine de tam anlamıyla inanmıyor ve Ajatashatru'nun Avrupa'ya ulaşabilmek ve oradan sığınma isteyebilmek için gizlice seyahat etmek zorunda kalmış, ülkesinde aranan bir siyaset yazarı olduğunu hayal etmeyi tercih ediyordu. Böylesi çok daha heyecan vericiydi.

Aktrisin, takip eden günlerde, Latin Sineması Festivali vesilesiyle konaklayacağı otel, İtalyan başkentinin yüksekliklerinde, şehrin akciğerleri olan Villa Borghese Parkı'nın tam arkasında yer alıyordu.

Sophie Morceaux, Parco dei Principi Grand Hotel &Spa, adını kusursuzca söylemeyi başardığı *Ağaca taş attı yavaş* için hayli pahalı kaçtığından, menajerinin, starımız meraklılarca rahatsız edilmesin diye aynı kattaki diğer on kadar odayla birlikte rezerve ettirdiği yan odasında, 605 numarada kalmasını teklif etti ona.

Eğer sonrasında size, Roma'nın en lüks otellerinden

birinde, dünyanın en güzel kadınından bir duvar uzakta bir gece sunuluyorsa, bir bavulda yolculuk etmenin zahmetine değerdi doğrusu. Yine de Hintli kendini biraz suçlu hissediyordu. Bu saatte, Wiraj ve arkadaşları kendisi kadar kısmetli olmasalar gerekti. Onları, bir kamyonun dibine çömelmiş halde Fransa-İspanya sınırını geçerler ve bir kez daha polis tarafından durdurulmayı beklerken konserve ve kremalı bisküvi yerlerken hayal etti.

Önündeki on dakika içinde başına neler geleceğini bilmiyor olsa da, Hintli burada olmaktan memnundu. Bu saatte, ülkesine dönen uçakta olması gerekirdi. Ve bu ne kadar garip gözükürse gözüksün, bunun hiç eksikliğini çekmiyordu. En azından şimdilik, şu anda, burada, zira gerginlik biraz yatışmıştı. İnanılmaz bir yolculuk yapmakta olduğunu ve harika insanlarla tanışacağını söyledi kendine. Bu mutluluk dalgasının tadını çıkarmalıydı çünkü bir zaman sonra kuşkusuz yatağında pinekliyor olacaktı, tek başına, depresyonların en keskinine, sürgündekilerin, sabit bir yerleri olmayanların, yerlerinden yurtlarından uzaklara fırlatılıp atılmış göçebelerin, sıla özlemi çekenlerin, yoksunluğu damarlarında hissedenlerin ve tutunacak dalı kalmamışların depresyonuna maruz kalmış halde.

Çok uzaklardaki kuzenini düşündü. Tüm bu heyecan dolu anları onunla paylaşmayı ne çok isterdi ama belki de, birlikte olsalar bunların hiçbiri başına gelmeyecekti. Üstelik, Vuitton marka bavula da asla iki kişi sığışamazlardı. Olsun, döndüğünde hepsini anlatacaktı ona, bir gün dönerse. Ailesini gelişmelerden düzenli olarak bilgilendirebilmek isterdi. İki gün içinde Avrupa'da, otuz sekiz yıllık ömründe görmediği ve günün birinde bir büyük mağazanın dolabına saklanmaya karar vermemiş olsaydı asla göremeyeceği kadar çok şey görmüştü. Yaşam sürprizlerle doluydu ve bazen en sıradan mekânlar, heyecan verici maceraların başlangıcı olabiliyordu.

Ajatashatru lüks odasına vardığında, rahatlığını test etmek için büyük yatağın üzerine zıpladı. Bohem ve şarlatan hayatına son, dedi kendine, başka hedeflerim var benim. Birilerine yardım etmek, kitabımı yayımlamak ve Marie'yi tekrar görmek de bu keşmekeşin arasında.

Döşekten hoşnut kalmıştı, kalktı ve banyoya geçti. Ayakları ve muslukları altın yaldızlı, büyük, beyaz bir küvet vardı burada. Hintli sıcak, iyi bir banyonun yeni bir hayata başlamak için gayet isabetli bir adım olacağını düşündü. Sanki biraz da, tüm günahlarından arınmış gibi olacaktı.

Bir saat sonra, kar beyazı, yumuşacık bir havluya sarınmış halde banyodan çıktığında, yatağının üzerinde kusursuzca katlanmış temiz elbiseler buldu. Kahverengi, hoş bir gömlek, bej bir pantolon, ekru ayakkabılar ve krem renginde çoraplar. Detaylı bir Pantone'dekinden çok daha fazla bej tonu vardı burada. Komodinin üzerine bırakılmış antetli bir kâğıdın üzerindeki güzel bir kadın yazısı ona şöyle diyordu: *Sizi bir saat içinde lobide bekliyorum.*

Hepsini denemek için can atıyordu. Hepsi de sanki ısmarlama dikilmiş gibi, üzerine cuk oturmuştu. Bu işlerin pek de ustası sayılmazdı ama kollar ne fazla kısa ne de uzundu ve pantolon da ayakkabıların üzerine münasip biçimde düşüyordu.

Ajatashatru odanın büyük, füme renkli aynasına baktı. Kendini tanıyamadı. Yıkılıyordu. Şimdi gerçekten de Hintli, zengin bir fabrikatöre benzemişti. Ne zarafet. Aynada gördüğünün kendisi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Kendisini yakışıklı buluyordu. Fotoğraf makinesi olsa bir poz çeker ve hemen Marie'ye gönderirdi. Ama ne makinesi vardı ne de kadının adresi. Hem zaten, bu kostüm de bir kabuktan ibaretti. Onu tamamlayacak her şeye sahip değildi. Saat, bilgisayar, ceptelefo-

nu, araba, ev, İsviçre'de banka hesabı. Sophie kendisine neden bu kadar cömertçe davranmıştı? Yabancının biriydi o. Kendisinin birine yardım etme fırsatı pek olmamıştı. Yardımına koşacağı ilk kişinin nasıl bir yüzü olacağını sordu kendine.

Şimdilik sadece kendi yüzü geliyordu gözünün önüne. Aynaya doğru bir adım attı. Dönüşümün tam olması için bu cennet tablosunda bir şey eksikti. Ya da daha doğrusu fazla kaçan bir şey vardı.

Hintli ömründe ilk kez, etli dudaklarından *piercing* zincirini çıkardı ve cezalandırıldığı günkünden çok daha nazikçe bıyıklarını kesti. Son dönüşüm ve yok olma numarası olacaktı bu. Fakir, banyodaki buharın içinde sonsuza dek yok olmuş, ve bir yazar doğmuştu.

Ajatashatru, randevusuna icabet etmeden önce kendisine kalan on beş dakikacıkta, uçağın bagaj kabininde geçirdiği son yolculuğu sırasında, kendi kendine oradan sağ çıkarsa yapacağına söz verdiği gibi, Marie'yi aramaya karar verdi. Kuzini Jamlidanup gibi bir ceptelefonu olmadığına üzülüyordu. Bu konudaki resmî açıklama, telepati gücüne sahip birinin buna ihtiyacı olmadığıydı, yarı resmî açıklama buna parası olmadığı, gerçek ve itiraf edilemez olansa, arayacak kimsesi olmadığıydı. O da, analığının sabit telefonuyla yetiniyordu.

Böylece otelin resepsiyonunu aradı ve çiklet ambalajına karaladığı Fransa telefonunu bağlamalarını istedi.

Telefon çalarken, Hintlinin kalbi göğsünde bir tekno parçası ritminde atmaya başladı. Ne diyecekti ona? Onu hâlâ hatırlıyor muydu? Onu beklemiş miydi?

Bu sorular yanıtsız kaldı, zira telefonu kimse açmadı. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış halde, Coca-Cola gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle ahizeyi yerine koydu. Marie'yi tekrar görmek istiyordu. Emindi artık bundan. Kadının yaklaşımlarını geri çevirirken aklı neredeydi acaba? Görevini tehlikeye sokmamak için bağlanmaktan kaçınmıştı. Görevi de neydi ki sonuçta? Artık, bir roman yazarı olduktan sonra hiçbir işe yaramayacak olan

bir çivili yatak satın almak mı? Belki de, ancak demonte edildikten sonra raf yapmaya yarardı. On beş bin çivi, bayağı matrak saatler vaat ediyordu bu! Her halükârda satın almamıştı bu gereksiz çivili yatağı. Pek güzel.

Amma da aptalmış! Kendisininkinin üzerine usulca kapanan porselen bebek elini düşündü. İtmişti onu. Bir daha asla böyle bir fırsat eline geçmeyecekti.

Ağır adımlarla, küvete girmeden önce özenle bidenin kenarına koyduğu eski gömleğini almaya gitti ve yazı masasına oturdu.

Otelin eşantiyon tükenmezkalemlerinden birini aldı, bavulun içindeyken yazdıklarını titizlikle kopyalamaya başladı. Arada bir, yazdıklarını okumakta güçlük çekiyordu. Karanlıkta yazmak onun için olağan bir iş değildi. Kör roman karakteri gibi, sayfanın dışına taşmamak için bir parmağını kaleminin ucuna kılavuz etmişti. Harfleri ufacıktı ve yer yer bazı karakterler silinmiş olmakla romanını boşluklarla dolu devasa bir metne dönüştürüyordu. Ama yazarı kendisi olduğundan, sözlerini hatırlamakta ve başkalarını da icat etmekte güçlük çekmedi.

İlk dinleyeni olan bagaj bölümdeki köpeğin başına ne gelmiş olabileceğini sordu kendine. Uçak yere inerken gizli bölmesine çekildiğinden, açık söylemek gerekirse Ajatashatru yol arkadaşının yüzünü yani burnunu hiç görmemişti. Hayvan orada, Fakir Ajatashatru'nun son, yazar Ajatashatru'nun ilk saatlerine eşlik ettiğini aklına bile getiremezdi.

En büyük insan dönüşüm numarasına bir uçak bölmesinde, ön locadan tanıklık etmişti.

Racastan'lı bakışlarını pencereye çevirdi. Dışarıda güneş, parkın ağaçlarının ardında gözden yitiyordu. Zaman ne çabuk geçmişti. Tükenmezkalemini elinden bıraktı ve aceleyle kalktı. Daha sonra devam edecekti. İlk afili randevusuna geç kalmayı hiç istemiyordu.

Gustave Palourde'un, aradığı adamın bir valizi boşaltarak içine saklandığını anlaması için, yere, bagaj bantlarının yanına fırlatılmış lüks giysileri görmesi yetti. O saat itibarıyla Hindu apronda bir yerlerde, İtalya yolcusu bir uçağın bagaj bölümüne yüklenmeye hazır halde olmalıydı.

Çingene diğer Çingene'ye, Tom Cruise-Jésus Cortés falan filana yani, onu uçağa kadar götürmesini söyleyebilirdi. Orada bavulları inceleyebilir ve amansız düşmanının uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi boğumlu bedeninin içinde olabileceği tüm valizleri fildişi saplı Opinel çakısıyla delik deşik edebilirdi.

Ama hiçbir şey yapmadı. Çok daha iyi bir fikri vardı.

Tüm bagaj bölmelerinin basınçları ve sıcaklıkları ayarlı değildi, uçağın modeline bağlıydı bu. Dolayısıyla, Hintlinin uçuş sırasında sevimli, küçük bir buz kalıbına dönüşme şansı gayet yüksekti. Bagaj memuru, bir ticari uçuşun seyir yüksekliği olan otuz altı bin fitte (yani yaklaşık on bir kilometrede) -56,5 derecelik bir sıcaklığa erişildiğini teyit etmişti. Ayrıca tasarruf amacıyla tüm bagaj bölmeleri ısıtılmıyordu, ki bu da valizlerin paletlerden alınırken genellikle soğuk olmasını açıklıyordu.

Eğer bölmenin basıncı ayarlanmamışsa endişeye çok

daha az mahal vardı. Uçak yükselir yükselmez, hırsızın kafası sarığının içinde infilak edecek demekti.

Gustave yine de ihtiyatlı bir adamdı. Hırsızının hayatta kalma ihtimaline karşı (bir uçağın iniş takımlarına saklanmış, Afrikalı ya da Güney Amerikalı ve de azimli mültecilerin neredeyse buz tutmuş ama canlı halde bulundukları çok olmuştu) ona Roma'da pek nazik bir küçük karşılama komitesi hazırlıyordu. Mesleği kuaförlük olan kuzini Gino, İtalyan başkentinde yaşamaya başlayalı birkaç yıl olmuştu.

Ama öncelikle Hintlinin kendisine sığınak olarak seçtiği valizin tam olarak nereye gittiğini öğrenmeliydi; çünkü Roma fazlasıyla geniş bir oyun alanıydı. Bunun için, bu araştırmayı seçkin bir müttefike, karısına havale etmenin makul olacağına kanaat getirdi. Aslında, genç İspanyol bagaj memurunun onları bulduğunda gayet parlak bir tespitle altını çizdiği gibi, baştan savılan giysiler zengin ya da önemli ya da her ikisi de olan birine ait gibiydi. Gustave'ın, cemiyet dergilerinin düzenli ve kurt bir okuru karısı da, Dünya gezegenindeki zengin ya da önemli ya da her ikisi de olan herkesi tanırdı. Bunu dilsiz alfabesinde söylemek için gerekenden çok daha kısa sürede, Tryphon Tournesol sarkacının Tintin'i yedi kristal küreye götürmesi gibi, onları giysilerin sahibine götürürdü.

Dolayısıyla taksici, kızıyla birlikte terminalin barının terasına kurulmuş Mercedes-Shayana'ya, buldukları giysi yığınından birkaç numune teslim ettiğinde, parasının karşılığını almış oldu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı kadın parıltılı taşlarla işli siyah bir elbiseyi incelerken. "Sophie Morceaux'nun elbisesi olmasın bu!"

Ünlü aktrisin geçen mayısta, Cannes Film Festivali'nin merakla beklenen kırmızı halı geçişi sırasında giydiği elbiseyi tanımıştı.

Başparmağı ve sonra iki eliyle elbiseyi ölçtü, son işini inceleyen profesyonel bir terzi gibi kumaşı önünde tuttu. Bedeni uygundu, evet. Bunun üstüne kocası bu muhteşem elbiseleri nerede bulduğunu açıklayınca, kendinden emin ve tatmin olmuş bir edayla ona baktı ve çok büyük bir ihtimalle bu giysilerin o stara ait olduğu konusunda, o anda genç bagaj memuruyla kırıştırmakta olan, kızının başı üzerine yemin edebileceğini açıkladı.

"BAGAJ MEMURUYLA KIRIŞTIRAN kızımın üzerine yemin ederim ki, bu giysiler Sophie Morceaux'ya ait! Şışşhhh!.."

Kadın bir yandan ıslık çalarken, bir yandan da, sanki sinekleri ya da annelerinin gözünün önünde kırıştıran genç kızları kaçırmaya çalışır gibi havayı elleriyle dövdü.

"İyi, iyi," dedi Gustave altın yüzüklerle dolu parmaklarını okşayarak. "Tom Cruise-Jésus, şimdi görev sırası sende."

"Pardon?" diye dalgınca seslendi ismini duyan İspanyol.

Havacılık işinde çalıştığına göre, Fransız aktrisin Roma-Fiumicino uçuşunun yolcu listesinde olup olmadığını kontrol etmek genç adam için çok zor olmamalıydı. Ve eğer öyleyse, menajerinin kendisini karşılamak için rezerve etmiş olması gereken VIP taksi servisini araştırmak da onun için çok zor olmayacaktı. O zaman da starın nerede konaklayacağını öğrenmiş olacak ve işi de orada bitecekti.

"Hepsini iyice anladın mı?" diye sordu Gustave yakışıklı *hidalgo*'nun[1] elini kızının elinden ayırırken. "Eğer bana tüm bu bilgileri getirirsen, ödülünü alırsın," diye ekledi başıyla Miranda-Jessica'yı işaret ederek.

"Benim için çok sorun olmamalı," diye yanıtladı genç adam hevesle keyfe gelmiş halde.

1. (İsp.) Asilzade. (Y.N.)

"Güzel, güzel. Biraz bir şeyler öğrendiğinde bize akşam yemeğine gelirsin. Barceloneta'da küçük bir balıkçı dairemiz var."

Çingene bunları söylerken, karısının bira bardağının altlığını aldı ve üzerine adresi yazdı.

"Hasta luego."[1]

Kadınlar ayağa kalktılar, Gustave da buzluğunu kavradı.

"Gus, bunlar bende kalabilir mi?" diye sordu Mercedes-Shayana elbise yığınını kastederek.

"Hediye bunlar, bebeğim," diye yanıtladı taksici, karısını Sophie Morceaux'nun zarif iç çamaşırları içinde hayal etmeye başlamıştı bile.

"Aşkımsın, Gus'üm benim. Ah, bir göreceksin karıcığını..."

Elbiselerden birini, pembe renkli bir tür Roma togasını, çiçekli sabahlığının üzerine geçirdi. Neticede eşofman altının ve sandaletlerinin renkleriyle uyumluydu. Ne klas! diye düşündü.

Mercedes-Shayana kendini şimdiden plajda, yeni elbiseleri ve kumlu ayaklarıyla süzülürken hayal edebiliyordu.

Kızı ise şimdiden, yakışıklı İspanyol bagaj memurunun başını döndürmek için seksi takımları ondan nasıl çalacağını düşünüyordu. Kevin-Jésus'ü unutuvermişti.

Kocası da, Hintliyi, kabarmasın diye üzerinde delikler açılan turta hamuru gibi delik deşik edişini hayal ediyordu.

Tom Cruise-Jésus'e gelince, o da eğer güzel sarışını "kazanmak" istiyorsa, bu *Görevimiz Tehlike* işinde ilk adının hakkını vermesi gerektiğini söylüyordu kendine.

1. (İsp.) Görüşürüz. (Y.N.)

Sophie Morceaux yeni bir gece elbisesi bulmakta zorlanmadı. Otelin lobisindeki randevuda da, gri bir büstiyer elbise ve fındık kabuğu rengi saçlarının arasına saklanmış parlak taşlarla süslü bir taçla arz-ı endam etti.

Büyük otelin lüksüne çabuk alışmış olan ve bir İtalyan gazetesini çözmeye gömülmüş haldeki Ajatashatru, Coca-Cola rengi gözlerini genç kadına doğru kaldırdı. Bardağa boşaltılan meşrubat gibi kıvılcımlar saçtı gözleri.

"Göz kamaştırıcısınız!"

"Mersi. Siz de böyle hiç fena sayılmazsınız. Bıyıksız daha genç gözüküyorsunuz. Ama sarığınızı da yıkamalıydınız. Biraz kirlenmiş."

"Sarığımı asla başımdan çıkarmam, bir kadının önünde bile," dedi Hintli İngiliz züppesi havalarında.

Ama belki, bir gün Marie'yi tekrar görmeden önce yıkaması gerektiğini düşündü yine de. Hiç belli olmazdı, belki de Fransız kadınlarının hepsi aynı şekilde düşünüyordu ve kalbini bir Bollywood filmi müziği gibi çarptırana da kötü bir izlenim vermek istemezdi.

O sırada, hayli semiz, kendisine bir tarikat gurusuyla ambulans görevlisi arasında bir hava veren beyaz ketenden bol giysilere sarınmış bir Avrupalı lobiye girdi ve Sophie Morceaux'ya doğru ilerledi.

"Haydi Sophie, geç kalacağız," diye seslendi Racastan'lının anlamadığı ama yine de Fransızca olarak tespit ettiği bir dilde.

"Hervé, sana arkadaşım Ajatashatru Lavash'ı takdim edeyim. Ajatashatru, *let me introduce you to Hervé, my manager.*[1]"

Hintli öne doğru eğildi, yeni gelenin elini kavradı ve sıktı. Nemli ve gevşek bir fırıncı küreği.

"*Adada-taş-turu?*" diye tekrarladı şişko Fransız, hangi aşağılık ebeveynin çocuklarına böyle bir isim verebileceğini kendisine sorarak. "Memnun oldum!"

Sonra da dişi tayını kolundan tuttu ve pek de bir beyefendiye yakışır nezaket göstermeden, onu çıkışa doğru sürükledi.

"Ajatashatru, bizimle gel!" diye bağırdı aktris, menajerinin onu planlarına dahil etmediğini fark ederek.

"Sophie, önemli bir yemek bu. Beccassini'nin son filmindeki o rolü kapmalıyız."

"*Biz* derken herhalde *beni* kastediyorsun," diye düzeltti Sophie Morceaux.

Eğer insanların gözlerinde lazer ışınları olsaydı, Fransız menajerin kilolarca yağı oracıkta, Weight Watchers rejimiyle olacağından bile daha hızlı eriyiverirdi.

Fransızcayla tek tanışıklığı, Noel bayramı vesilesiyle Hint televizyonundan duyduklarıyla yani *eau de toilette pour l'homme, eau de toilette pour la femme* ya da *le nouveau parfum de Christian Dior*[2] ile sınırlı olan Hintlinin, hamisinin menajeriyle yaşadığı ufak tartışmanın merkezinde kendisinin olduğunu anlaması için sözlük açması gerekmedi. Rahatsız olmuştu, onlara yetişti ve İngilizce konuştu:

1. (İng.) Seni Hervé'yle tanıştırayım, menajerim. (Y.N.)
2. (Fr.) Erkek kokusu. Kadın kokusu. Christian Dior'un yeni kokusu. (Y.N.)

"Beni dert etmeyin, otelde kalırım bu akşam. Zaten dermanım kalmadı. Bavulda yolculuk yapmak canıma okudu. Üstelik, önceki gece de uyumadım."

Shakespeare'in dilini çat pat konuşan Hervé, herhalde İngilizce bir deyim olan, *Adada-taş-turu* isimli bir heriften duyunca kendisine hiç de kayda değer bir şey ifade etmeyen *bavulda yolculuk* lafıyla neyin kastedildiğini pek anlamamıştı. Sophie'yi kenara çekti ve ona bu Hintlinin kim olduğunu, nereden çıktığını sordu. Aktris ilk soruyu, arkadaşının Racastan'lı ve ülkesinde eziyet gören dâhi bir yazar olduğunu söyleyerek yanıtladı. İkinci soruya da, Vuitton marka bavulundan çıktığı şeklinde yanıt verdi; ama boş versindi, nasılsa anlamayacaktı.

Neticede, menajer Sophie'nin yeni arkadaşının kendilerine eşlik etmesine rıza göstermek durumunda kaldı. Ya böyle olacak, ya da Sophie'nin nasıl odasına dönmek suretiyle kendisine teklif edilecek sözleşmeye boş verdiğini görecekti. Kaprisli yıldızlara ısrar etmenin gereksiz olduğu tecrübeyle sabitti.

Böylece saat sekiz otuza doğru taksi onları, üzerindeki beyaz ve kırmızı renklerdeki büyük tabelada *Il Gondoliere* yazan, devasa bir sarmaşığın ve binlerce çiçeğin tırmandığı taşlarıyla etkileyici bir binanın önünde bıraktı. Bir İtalyan restoranıydı burası, gerçi İtalya'da hangisi İtalyan restoranı değildi ki?

Hervé metrdotele Émilie Jolie ismini verdi, beriki sanki sadece sırra ermiş olanların bilebileceği gizli bir şifre söz konusuymuş gibi başını salladı ve onları salonun dibinde, sakin bir köşedeki güzel bir masaya götürdü.

Beş dakika sonra masalarına iki antika adam geldi. Ajatashatru içlerinden birinin, daha iri olan, kolları saatlerle dolu rock'çı tipin adının Mick Jagger-LeCoultre olduğunu anladı. Menajeriymiş gibi gözüken diğeri, nemli ve gevşek elli, kısa boylu bir şişkoydu ve adı da Steve'di. Hintli, bir Hervé'ye bir de bu yeni gelene bakarak, acaba

tüm star menajerleri aynı kalıptan mı çıkıyor, diye sordu kendine.

"Sophie, ne şeref," dedi büyük rock'çı aktrisin elini kavrayıp üzerine zarif bir öpücük kondurarak.

Seçkin tavırlarının görünüşüyle alakası yoktu. Delik deşik bir kot pantolon, *piercing*'ler, kırmızıya boyalı saçlar, rengi atmış yeşil bir ceket. Hint fakiriyle palyaço arası bir şey.

Hintliye döndüğünde, Fransız kadın onu yeni bir arkadaşı olarak takdim etti.

"Harika," dedi zirzop sinema yapımcısı, "nasıl tanıştınız peki?"

"Yani, bavulumdan çıktı, böyle işte."

Herkes güldü.

"Herhalde bir bavulda doğmadınız, Mösyö *Ajurlu*..."

"Racastan'dan geliyorum."

Masada bir hayranlık rüzgârı esti.

"Gerçekten ilginç. Peki ne işle meşgulsünüz?" diye sordu Mick Jagger-LeCoultre'un menajeri.

Ajatashatru alışık olduğu üzere, *fakir* diyecek oldu ama artık hayattaki işi bu değildi.

"Yazarım."

"Ayrıca Ajatashatru öyle bildiğiniz yazarlardan da değil," diye ekledi Sophie Morceaux. "Romanlarını gömleklerinin üzerine yazıyor."

"Ya, gerçekten mi? Ne kadar orijinal!" diye atıldı kendisi gibi uç tipleri seven sinema yapımcısı. "Gömlekleriniz yayımlandı mı?"

Hintli gülümsedi.

"Aslında yeni başladım sayılır."

"Müthiş, değil mi! Önünüzde açılan bu büyük kariyere kaldıralım kadehlerimizi."

Herkes şampanya kadehini kaldırdı. Ajatashatru da su bardağını.

"Peki, bir yayımcınız var mı?"

"Eee... yok."

"Belki birini ayarlayabiliriz, değil mi Hervé?" diye önerdi Sophie menajerini cezp etmek için kirpiklerini titreterek.

Bu fikre önce soğuk bakan adam, bir an düşündükten sonra, her zamanki gibi dişi tayının ricasına uydu.

"Tamam, tamam, Grabuge Yayınları'nda bir tanıdığım var. Yarın sabah elyazmanızı bana gönderin de kendisine ileteyim."

"Süper!" diye haykırdı Sophie istediğini elde eden küçük bir kız gibi sandalyesinden zıplayarak.

Yemeğin devamında, önemli sözleşmenin imzalanması sayılmazsa, pek kayda değer bir şey yaşanmadı. Bazılarına çikolatalı profiterol, diğerlerine tiramisu, yine şampanya, yeni keşfedilen yazara yine su. Kısaca yazara dönüşen Fakir, Ajatashatru Lavash Patel, fanilerin çoğunluğunun deyişiyle "La vache" yeni cemiyet hayatına işte böyle adım attı ve tarihin en büyük meblağlı film sözleşmelerinden birinin imzalanmasına tanıklık etti. Ve insan kendini baştan yaratamadığından, hokkabazlıkla geçmiş koca bir hayatı birkaç saniyede silip atmak daima zor olduğundan, adamımız da, tatlıyla kahve arasında ve masa arkadaşlarının yarı şaşkın yarı keyifli bakışları eşliğinde, basit bir bakışıyla bir kaşığı eğmekten ve gözüne bir kürdan sokmaktan kendini alamadı.

Ajatashatru saf ketenden, pahalı nevresimlerin arasında büzüşmüş, bir çocuk gibi ağlıyordu şimdi. Onca korktuğu depresyon gelip çatmıştı işte. Er ya da geç bir yerden patlak verecekti. Evinden, eşinden dostlarından uzaklarda, sonunu göremediği bu belirsiz yolculuk belasına bulaştığı yetmemiş gibi, kindar bir cani de kendisine musallat olmuş, durumlar her düzelir gibi olduğunda ortaya çıkıveriyordu.

Tüm bunlar, bunca baskı yapayalnız bir fakir için çok fazlaydı.

Gözlerini tavana dikti. Perdelerin üst kısmından içeriye bir ışık huzmesi giriyor ve Jesús Capilla'nın, çerçevesi altın yaldızlı tablosunun asılı olduğu karşı duvarı aydınlatıyordu. Geçen yüzyıldaki gibi giyinmiş iki köylü, bir saman balyasının başında saygı duruşunda bulunuyor gibiydi tabloda.

Hintli bu iki moruğun sakinliğine gıpta etti. Dostlukları huzur vericiydi. Tarihlerin tutmamasına rağmen, onların yanında, sessiz ve hareketsiz durmayı ne çok isterdi. Tüm bir hayatı boyunca bu saman balyasına bakmak ve mideye vuran o sıkıntıyı hiç çekmemek. Bu Çingene'nin onu aramak için asla oraya, o tarlaya gelmeyeceğini biliyordu. Hem ezkaza böyle bir durum olsa bile, köylü dostu yabasıyla savunurdu onu.

Ajatashatru çarşafın bir ucuna gözlerini sildi. Birkaç dakika sonra da, hıçkırıkları ve yorgunluğu resim tarafından dindirilmiş olarak, kendisini usulca Shiva'nın kollarına bıraktı.

Ertesi sabah saat dokuz otuza doğru Ajatashatru, çeri domatesine dönüşmüş olan kuzini Jamlidanup'un şişe geçirilip cızbız edilmekte olduğu bir karabasandan kan ter içinde sıyrılıp sıçrayarak uyandı. Çevresinde neşeli Çingeneler gitar çalıyor, dans ediyordu. Jamlidanup acıyla haykırıyordu ama kimsenin umurunda değildi. Sadece Ajatashatru kuzeninin ıstırabının farkında gibiydi ama o da, sığır eti (kutsal) formunda aynı şişe geçirilmiş olduğundan, onun için pek bir şey yapamıyordu.

Hintli gözlerini ovuşturdu. Açlıktan gözü dönmüş Çingenelerin midesine inmeye hazır bir domates salatasında değil de, İtalya'da lüks bir otel odasında olduğu için Buddha'ya şükretti. O anda, önceki gün Yeni Delhi'ye dönmüş olması gerektiğini ve Jamlidanup'a haber bile vermemiş olduğunu hatırladı. Belki de halen onu havaalanında, kaygı ya da öfkeyle beklemekteydi. Ülkesine döndüğünde herhalde o da sonunda kendisini, rüyasında gördüğü zeytinyağı ve sarmısağa bulanmış şişin ucunda bulacaktı ve bu kez ateşin çevresinde dans edenler Hintliler olacaktı. Her ne kadar eski bir Hint fakiri olsa da, bu düşünce yazara hiç de keyif vermedi.

Ajatashatru resepsiyonu aradı ve kendisine bildiği tek numara olan Sihringh'in sabit telefonunu bağlamala-

rını istedi. Kuzeni sayısız kez ceptelefonu değiştirmiş olduğundan, Hintli hiçbirini ezberleme ihtiyacı hissetmemişti.

Birkaç çalıştan sonra, ahizede yaşlı kadının sesi yankılandı. Arayanın küçük Aja'sı olduğunu anlayınca kadın hıçkırıkları koyuverdi. Öyle endişelenmişti ki. Ne olmuştu ki?

"Dün kuzenin... tüm gece... seni bekledi," diye kekeleyebildi gözyaşlarına boğulmuş halde. "Sana ne olduğunu öğrenebilmek için yeri... göğü birbirine kattı. Senin uçuşunun yolcu listesini incelediler havaalanında... Senin uçağa binmemiş olduğunu söylediler. Neden... Paris'te kaldın oğlum? İyi misin?"

Kadın, hep küçük bir çocukmuş gibi konuşurdu onunla, çocuk yapamamış olmak belasını savuşturmanın yollarından biri gibi.

"Paris'te değilim, Sihringh, canım. Roma'dayım."

"Roma'da mı?" diye çığlık attı yaşlı kadın bir anda ağlamayı keserek.

"Uzun hikâye. Jamledanup'a iyi olduğumu söyle, artık namuslu bir adam olduğumu, yazar olduğumu söyle ona. Yakında döneceğim."

Bu son sözler yaşlı Hintliyi şaşkına çevirmişti. Namuslu bir adam mı, yazar mı? Neden bahsediyordu bu? Bildiği kadarıyla, Ajatashatru daima namuslu bir çocuk olmuştu. Üstelik, onu küçüklüğünden beri daha da özel kılan, doğaüstü güçler de bahşedilmişti kendisine. Bir an için özel yeteneğini kaybetmiş olabileceğini düşündü, bu ani ve münasebetsiz dönüşümü açıklayabilecek bir durum olarak. Yazar mı? Peki neden fokstrot dansçısı ya da jokey değil?

"Endişelenme," diye tekrarladı adam bu cümlenin yaşlı kadını daha da endişeye sürüklediğini bilmeden.

Birkaç teselli sözünden sonra telefonu kapattı. Ahi-

zeyi elinden bırakmadan tekrar resepsiyonu aradı ve dün bağlamayı başaramadıkları Fransa numarasını tekrar denemelerini istedi. Birkaç çalıştan sonra, Marie'nin muhteşem sesi ahizede yankılandı.

"Ajatashatru, gerçekten sen misin?"

İngilizcede sen ve siz hitabı farkı olsaydı, Marie o anda *sen*'e geçmiş olurdu.

"Evet, benim."

Hatta birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Demek onu hatırlıyordu kadın.

"Halen Paris'te misin?"

"Hayır. Roma'dayım."

Cevabı kadını şaşırtmış gibiydi. Ona göre Racastan'lının şu an bulunabileceği ancak iki yer vardı; Paris ya da Hindistan'daki köyü *Kışlık Yoğurt*.

"Roma'da mı?"

"Mesleki zorunluluklar," diye salladı Ajatashatru sanki hayatı boyunca bu mazereti kullanmış gibi. "Şey diyecektim..."

İlk kez bir kızı arayan ergen gibi, tereddüt etti. Kalbinin atış ritmi rapten teknoya geçiş yaptıktan sonra, Vivaldi'de karar kıldı.

"Seni tekrar görmek için Paris'e gelmeyi çok isterim."

Eros'un oku, doğrudan Marie'nin kalbine saplandı. Adam her bir sözcüğü, gözlerine ışık veren bir sevecenlikle telaffuz etmişti. Marie kızardı, bunun telefonda gözükmediğini düşünerek ferahladı. Bir anda gençleşivermişti. Beni tekrar görmek için, diye tekrarladı kendine. Belki aptalcaydı bu ama yıllardır hiç bu kadar şefkatli, bu kadar nazik sözler edilmemişti ona. Gece gezmelerinde düşürdüğü tıfıl oğlanlar asla tekrar görüşmek istemezdi. Üstelik, hiç de bu kadar şefkatli ve nazik değillerdi. Onu ancak ergen testosteronlarını dindirmek için arzulayan, usul, erkân bilmez hayvanlardı onlar.

"Sohbetimizi, gülüşlerimizi, gözlerini çok sevdim," diye özetledi adam sevecenlikle. "Roma'da birkaç işi halledip geliyorum. Yakında görüşürüz," diye bitirdi sıkıntıyla.

Eğer Marie'nin anladığı tek bir şey varsa, o da, insanın kırk yaşında, Ikea'nın kafeteryasında karşılaştığı bir yabancıya âşık olabileceğiydi. Belki, pek akıl kârı değildi bu ama öyle güzel bir histi ki! Hiçbir şeyi asla kaybetmiş sayılmazdın mesela. Bir doz Ajatashatru, dünyanın tüm antidepresanlarına bedeldi. Vahşi alevlerin vecdi içinde, ahizeyi yerine bıraktı.

Ajatashatru telefonu kapattı.

Birkaç dakika önce kendisine Fransa'yı bağlamaları için resepsiyonu aradığı sırada, Marie'ye ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığının farkına vardı. İyiydi, onu düşünüyordu. Başka? Uçağın bagaj bölümünde kendi kendine verdiği sözü tutuyordu sadece. Hayatta kalırsa onu arayacaktı. Hepsi bu. Telefon konuşmalarına pek alışkın değildi, hele ki kadınlarla konuşmaya hiç.

Ama yüreği onun yerine konuşmuştu. Roma'da birkaç işi halledip geliyorum, deyişi yankılandı kulaklarında. Geliyor muyum? Nereye? Paris'e mi? Ne zaman ve asıl nasıl? Hiçbir şey bilmiyordu. Yine ayağı yere basmayan sözler! Yine yalanlar!

Paris'e nasıl gidecekti? Onun için hava hoştu sanki. Roma'da birkaç işi halledip geliyorum, dünyanın en doğal şeyiymiş, sanki kendisine böyle lüksler sunabilecek parası varmış gibi. Cebinde bir Hint rupisi bile olmayan birinin kalantor projeleri. Markalı, hoş bir bej takımdan başka bir şeyi olmayan birinin.

Kendini üzerinde güzel takımıyla, bir patates kamyonunun kasasında oturmuş halde canlandırdı gözünün önünde, kamyonun her yavaşlayışında yüreğini ağzına getiren o korkuyla birlikte. Başka bir yolu olmalıydı illa ki.

Neyse, sonra düşünürüz bunları.

Bu düşünceleri zihninden kovdu, yatağa uzandı ve spor kanalını açtı.

Marie de kendi tarafında, pek de derin bir anlam içermeyen ama eğretilemeye dayalı bir edebî gücü ve kayda değer bir "v" sesi tekrarına haiz ifademizle belirtmiş olduğumuz gibi, vahşi alevlerin vecdi içinde, ahizeyi yerine bıraktı.

Bir süre hiç konuşmadan gözlerini duvara dikti.

"Her şey yolunda mı, Marie?"

Kadın, birkaç saat önce mahalledeki marketin yoğurt reyonunda bulduğu yirmi beşlik civana döndü. Genç adam ağzında bir sigarayla yatağına uzanmış, kaşlarını çatmış, sevişme sonrası James Dean rolü kesiyordu.

"Evine git, Franck."

"Benjamin," diye düzeltti genç adam.

"Evine git, Benjamin."

Genç, fethettiği kadınların yataklarından atılmaya alışkın olmalıydı ki, sigarası ağzında, kaşları çatık, hiç duraksamadan kalkıp giyindi.

Nihayet yalnız kaldığında, Marie nevresimleri yataktan çıkardı ve kirli sepetine fırlattı. İğreniyordu bazen kendisinden. Nasıl yine aynı tufaya düşebilmişti? Yalnızlık kuşkusuz, hoşa gitme arzusu. Ama zaman zaman ucundan tırtıkladığı bu oğlancıklar, Aja'nın tırnağı etmezdi. Adamdı o, gerçek bir erkekti. Dudakları delikli bir vahşi. Bıyıklı, Coca-Cola bakışlı ve donuk tenli. Küçük bir kız gibi hissediyorum kendimi onun karşısında. Kendimi hiç, Ikea'nın kafeteryasında olduğu kadar güvende hissetmemiştim. Belki de çürük bir dala tutunuyorum. Tüm bunlar bir yanılsama, bir hülya belki de. Ama neden olmasın? Ben inanmak istedikten sonra. O farklı. Belki de, dış görü-

nüşlerimizin bize düşündürdüğünden çok daha fazla ortak noktamız vardır ikimizin.

Neyse, sonra düşünürüz bunları.

Bu düşünceleri zihninden kovdu, yatağa uzandı ve spor kanalını açtı.

Öğle saatinde Ajatashatru resepsiyona indi. Dün gece restorandan döndüklerinde odasına çıkmış ve Hervé'ye vermek üzere romanı kâğıda geçirme işini bitirmişti. Fransız, haftayı Roma'da geçiren yayımcıya, bu saate kadar onu iletmiş olmalıydı.

Sophie Morceaux, kapağında *eau de toilette, homme, femme, nouveau parfum, Christian Dior* gibi sözcükler değil de, Angelique Dutoit Delamaison'un kaleme aldığı, "Kış Sabahları Yollarda İç Karartıcı Çığlıklar Atan Tavşanlar" yazdığı için Ajatashatru'nun başlığını anlamadığı Fransızca bir kitap okuyarak bekliyordu onu. Onun varlığını hissettiğinde genç kadın gözlerini kitaptan kaldırdı ve kaldığı sayfaya kırmızı kartondan hoş bir kitap ayracı yerleştirdi.

"Program değişikliği, Aja. Birlikte kahvaltıyı biraz erteleyeceğiz. Grabuge Yayınları'nın temsilcisi seninle tanışmak istiyor."

"Ne zaman?"

"Hemen," diye yanıtladı aktris, ince parmağıyla lobinin barını göstererek.

Hervé, başka bir adamla birlikte kokteylini yudumlamaktaydı.

"Neler konuştuğunuzu bana sonra anlatırsın," diye ekledi kadın kocaman bir gülümsemeyle.

Yazar, kendisini iki adamdan ayıran birkaç metreyi süklüm püklüm kat etti. Yayıncı onu neden hemencecik görmek istemişti ki? Elyazmasını okumaya vakti olmuş muydu?

"İşte büyük *Acur Turşusu!*" diye takdim etti onu Hervé ayağa kalkarak.

"*Attı da Tuttu* mu?" diye sordu diğer adam güçlü elini uzatarak. "Ne güzel bir isim!"

"Adım Ajatashatru; ama çok zor geliyorsa Marcel de diyebilirsiniz."

"Ben de Gérard François, tipik bir Fransız ismi yani," diye devam etti yayımcı. "Sizinkinin yayında hiçbir ilginç tarafı yok... Evet, romanınızı okudum, yani, hikâyenizi diyelim, hayli kısa zira. Gömleğinize yazmışsınız galiba. Pantolona devam etseymişsiniz iyi olurmuş... Her neyse, çok sevdim."

Üç adam oturdular. Gérard François, Ajatashatru'nun o âna dek gördüğü menajerlerin hiçbirine benzemiyordu. Hatta tam zıtlarıydı. Bir kere şişman değildi ve elleri de nemli değildi. İriyarı, atletik vücutlu bir adamdı bu. Güzel mavi gözleri, orantılı ve kayak gözlüğü iziyle harelenmiş yüzünü aydınlatıyordu. Sıcağa rağmen zarif, markalı bir takım giymiş ve kravat takmıştı. Kayak hocası fiziğiyle, Fransız varyete şarkıcısı ismi pek hoş bir kombindi.

"Yine de tek bir şey beni düşündürüyor, o da sonu. Sonunu değiştirin," diye ekledi emirler vermeye ve saygı görmeye alışkın bir adamın ses tonuyla. "Bu hikâyeyi zaten biliyorum zira ama bir hastanede geçiyor."

Yakışıklı insanlar tipsizlere göre çok daha kolayca sözlerini geçirebiliyorlar, diye düşündü Hintli. Bir tür doğal çekimleri oluyor insanların üzerinde. Diğer adamların hayranlığını ve kıskançlığını da tetikliyorlar. Sanki hilesiz cinsinden bir manipülasyon, hipnoz. İnsan onları dinliyor çünkü onların yanında kendisini ezik hissediyor.

"Çok ilginç," diye ekledi elyazmalarını yayımcıya iletmeden önce okuma isteğine engel olamamış olan Hervé, "zira, ben de bu hikâyeyi biliyorum ama bir manastırda geçiyor."

"Yani, bir Sri Lanka Hapishanesi'ni hikâyeye mekân olarak seçmek şimdiye kadar yapılmadı kabul ediyorum; ama lütfen sonunu değiştirin. Çünkü insan daha hikâyenizin üçüncü sayfasından itibaren, pencerenin duvara baktığının anlaşılacağı ânı beklemeye başlıyor. Bir de, hikâyenin tümünün de sadece dört sayfa olduğunu düşünürsek... Okurda beklenti yaratmaya pek imkân kalmıyor!"

Ajatashatru kendi zihninden doğan bu hikâyenin, başka birisinin de zihninde filizlenmiş olduğunu öğrenmiş bulunuyordu. Tereyağı kesme ipini icat edenin, kendisinden yüz binlerce yıl önce icat edilmiş olan lüleci çamuru kesme ipiyle karşılaştığındaki duygularını yaşadı.

"Sonu için başka bir numara bulun," diye nazikçe önerdi acemi yazarın bozguna uğramış suratına üzülen Hervé. "Ne bileyim, mesela sonunda körün aslında kör olmadığını öğrenelim. Ya da hapishanede değilmiş de, tüm bunları hayal etmiş olsun."

"Bu çok klişe," dedi yayıncı, "çok banal. Kimsenin beklemeyeceği bir son olmalı. Ama yazarımızın harika bir fikir bulacağından eminim. Değil mi *Acaba Tuttu mu*? Sonuçta, hamisi de alelade birisi değil. Ah Sophie, Sophie... neyse, toparlayalım, belki bunlar size ilham verir?"

Bu sözler üzerine birkaç kâğıt çıkarttı.

"Sözleşmeyi bugün imzalayacağız ve en iyi koşullarda çalışabilmek için bir miktar avans alacaksınız. Bize hayaller kurdurun, Mösyö *Acur Turşusu*. İsminizi doğru söyledim mi?"

"Avans mı?" diye sordu adamın ismini nasıl telaffuz

ettiğini zerre kadar umursamayan Ajatashatru – ki zaten beceremiyordu.

"Evet, siz hikâyenizi bitirene kadar masraflarınızı karşılamak için para, satışlar üzerinden bir avans," diye açıkladı yakışıklı. "Bir banka hesabınız var mı?"

"Şey, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden de hazırlıklı geldim."

Bir sihirbaz gibi, masanın altından küçük, siyah bir evrak çantası çıkarttı.

"Peki, meblağda anlaşalım. Elli bin euro yeterli olur mu?" dedi adam, kendinden emin bir edayla. İnce ve bronzlaşmış parmaklarıyla siyah çantaya tıklarken yüzüne kendinden hoşnut bir gülümseme yayıldı.

"Elli bin," diye tekrarladı Ajatashatru şüpheyle.

Yakışıklı beyzadenin gülümsemesi kayboldu.

"Ne? Yeterli bulmuyor musunuz? Peki, altmış bin olsun o zaman."

Hintli bir şey demedi.

"Sıkı pazarlıkçısınız, Mösyö*Aşık Atan!* Doksan bin?"

Çiçeği burnunda yazar yine hiç tepki vermedi.

"Nedir bu dostum, siz kendinizi Marc Levy filan mı sanıyorsunuz?"

Emekli Fakir'in yüzü aydınlandı.

"*Marc Lévite*, sihirbaz mı?"

"Evet, sayfaları altına çeviren bir sihirbaz. Haydi, bakın yüz bin euro, son teklifim."

"OK," dedi Ajatashatru hissizce.

Yayımcının bronzlaşmış yüzünde muzaffer bir gülümseme belirdi.

"Sevincini çaktırma! Acemi bir yazar için yüz bin euro avans, ha!.. Gömleklerinin üzerine yazan küçük bir dâhi, tamam ama yine de yeni bir yazar, iyi para bence yani. Dolayısıyla da ihtiyaten hazır etmiş bulunduğum

bu çantada da tam olarak bunu bulacaksınız, ne bir euro eksik ne bir euro fazla."

Aslında bu küçük oyun çok daha uzun sürebilirdi çünkü bizim nedamet getirmiş Fakir'imizin euro cinsinden böyle bir meblağın ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu, tepkisizliği de bundan kaynaklanıyordu.

Bir müddet sonra tepki verir gibi oldu ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Kuşkusuz Paris'e uçak bileti almaya yeterdi bu para. Biraz da artarsa Marie'ye de büyük bir demet alırdı.

Adam sözleşmeyi uzattı. Şimdiden elinde çiçek demetiyle Fransız kadının evine girişini gözünde canlandıran Ajatashatru –sürpriz!– İngilizce yazılmış olduğu halde hiç okumadan imzaladı sözleşmeyi.

"Mutabakata varmış olmanıza sevindim," dedi Hervé. "*Acenta Şartı*, tek yapmanız gereken kitabın sonuna yeniden çalışmak. Para da bayağı yer kaplıyor. Çantayı burada açmayın, odanızda yalnızken yapın bunu. Roma'nın sokakları ve otelleri pek güvenlikli değildir. Tüm parayı bankaya yatırmanız gerekecek. Sizin için sakıncası yoksa, bununla öğleden sonra ilgilenebiliriz."

İki adam ayağa kalktı ve mekândan ayrıldı. Tek başına kaldığında Hintli de elinde çantayla ayaklandı ve çaktırmadan resepsiyona yaklaştı. Kasanın ardındaki ışıklı bir tabelada dünyanın tüm döviz kurları gerçek zamanlı olarak veriliyordu. O sabah 1 euro tam olarak 67.8280 Hint rupisi ediyordu.

Çabucak hesapladı.

"Altı milyon yedi yüz seksen iki bin sekiz yüz rupi!" diye anadilinde inledi Ajatashatru gözlerine inanamayarak. "Öküz (kutsal) yüküyle para!"

Bu parayla değil Roma-Paris bileti ve büyük bir demet çiçek; uçağı, ekibini ve tüm çiçekçiyi satın alabilirdi.

Burada, göğsünün üzerinde, on kere daha dünyaya gelse kazanabileceğinden fazla para tutuyordu.

Çantaya sıkıca sarıldı ve asansöre doğru koşarken, onu kahvaltı için beklemekte olan güzel Sophie'nin şaşkın bakışlarını bile fark etmedi.

Dakikalardır Ajatashatru Lavash Patel odasında volta atıyor ve nereye kıvrılacağına karar veremeyen bir köpek gibi dönenip duruyordu. Onun kararsızlığı da, bu kadar parayı nereye saklayacağıyla ilgiliydi. Kendisi de bir hırsız olduğundan dünyada hiçbir yerin ulaşılamaz olamayacağını, hele ki İtalya'daki bir otel odası için bunun asla söz konusu olmadığını ve muhtemel hırsızın banknotlarla dolu çantayı bulup "kalk gidelim" yapması için beş dakikadan fazla süreye ihtiyacı olmayacağını biliyordu.

Böylece, en akıllıcasının parayı burnunun dibinden ayırmamak olduğuna ama çantayı da burnuyla taşıyamayacağından, en güvende olacağı yerin bileği olduğuna karar verdi.

İçeri girerken, sadece gerçek olup olmadığını anlamak için, kendisinin de dolandırılma, kandırılma ihtimaline karşı, çantanın içine hızlıca bir göz atıvermişti, Yo, hayır. Tıka basa güzelim mor banknotlarla doluydu. İki yüzü de basılı, gerçek beş yüz euroluk banknotlar, evet mösyö!

İyi, şimdi ne yapıyorum peki, diye sordu kendine. Gittiği her yere valizi de peşi sıra sürükleyecek değildi ya! Sophie yemeğe bekliyordu. Belki de onun yukarı çık-

ması ve kahvaltıyı odasında yapmaları daha isabetli olurdu. Evet, böylesi daha güvenliydi.

Ahizeyi kaldırdı, resepsiyonu aradı ve görevliden, giriş salonunda kitap okumakta olan genç kıza 605 No'lu odaya çıkmasını söylemesini istedi.

On saniye sonra kapı çalındı.

Ne hız!

"Erkek berberi! *Hairdresser!*" diye seslendi boğuk bir ses kapının dışından.

Hiç de güzel aktrise benzemiyordu bu, tabii eğer kaşla göz arasında nezle olmamış ve berberlik kariyerine başlamamışsa.

"*Sorry?*"

Ajatashatru yerel âdetleri bilmiyordu ama bu sınıfta bir otelde, müşterilere koridorlarda bağıra çağıra berberlik hizmetleri sunulmasını yadırgadı. Kaldı ki, insanın elinde içinde yüz bin euro bulunan bir çanta olduğunda, her şey gözüne garip ve şüpheli görünebiliyordu.

"İlgilenmiyorum."

"En azından, uğradığımı teyit eden tutanağı imzalamalısınız."

Tutanak mı? Bu iş ciddiydi galiba. Bir berberden bu kadar korkmaya da gerek yoktu sonuçta.

"Nereyi imzalayacağım?" diye safça sordu Hintli kapıyı açarken.

"Nereye *yığılacaksın*?" diye düzeltti esmer tenli ufak tefek adam.

Bunu derken de, kapının kapanmasını engellemek için ayağını uzattı ve pilili, ucuz pantolonunun cebinden sustalı bir bıçak çıkarttı. Görmeyeli berberler çok değişmişti.

"Kusura bakma, ben bıraktım," dedi emekli Fakir esprili bir tonla jilet izleri dolu kollarını göstererek.

Ama adamın şakası yoktu.

"Gustavo'nun sana selamı var," dedi adam ağır İtalyan aksanlı bir İngilizceyle.

Yüzü, ilginç fiziği ve giyim tarzı Fransız taksiciyi andırıyordu.

"*Kaz Kafa* mı? Çıkaramadım. Lavash benim adım."

Cevabı İtalyan'ın hoşuna gitmemiş gibiydi, elinde bıçağıyla öne atıldı. Ajatashatru bir sıçrayışla kendisini geriye atarak darbeden kaçmayı başardı ama bu hareketiyle saldırganın da odaya girmesine izin vermiş oldu. Barselona'daki son arbedeyi ve özellikle de suratının ortasına yediği buzluk darbesini hatırlayarak o da aynısını yapmaya karar verdi ve elinde tuttuğu evrak çantasını İtalyan'ın burnuna doğru savurdu; al gülüm, ver gülüm. Adamın koca kafası gürültüyle girişteki koridorda bulunan dolabın kapaklarına çarptı.

Yol açılmıştı. Ama ancak birkaç saniye için, Çingene, darbesinin sersemliğinden sıyrılana kadar. Ajatashatru da fırsattan istifade, kendisini dışarı attı. Yangın merdivenlerine doğru koşturdu ve kendisini Hint kevgirine çevirmek isteyen bir herif tarafından takip ediliyormuş gibi -ki durum biraz da buydu- basamakları dörder dörder indi.

Resepsiyon katına, otelin lobisine vardığında, anlık Hint rupisi kurunu ihmal ederek ve onu halen kahvaltı için beklemekte olan güzel Sophie'nin şaşkın bakışlarını yine fark etmeden, dörtnala çıkışa koşturdu.

O sırada Sophie Morceaux, Ajatashatru'nun elinde bir Bond çantayla dörtnala otelden kaçışını şaşkın gözlerle izliyordu. Hervé kendisine güzel haberi, yüz bin euro avansı yetiştirmiş olduğundan, yeni dostunun çantayla birlikte arazi olmakta olduğunu zannetti. Ve güçlü bir tokat yemiş gibi oldu. Dostluk ve güven kavramları büyük bir darbe almıştı. Bunu nasıl yapabilmişti? Onu ağırlamış; ona bir oda, güzel bir elbise, şefkat ve zaman sunmuştu. Bir göz kırpışıyla ona yayımcı bulmuştu.

İç geçirdi. Bir kaçaktan başka bir şey değildi sonuçta bu adam, haram yiyen biriydi. Ne bekliyordu ki? Eşeğe altın semer de vursan, eşek yine aynı eşek... Kendisini ihanete uğramış, bir Selpak gibi kullanılıp atılmış hissetti ve bundan sonra Vuitton bavulundan çıkacak Hintlilere daha ihtiyatla yaklaşacağına dair kendine söz verdi. Angelique Dutoit Delamaison'un "Kış Sabahları Yollarda İç Karartıcı Çığlıklar Atan Tavşanlar" kitabını öfkeyle yere fırlattı ve kendisini odasına kapatmaya gitti.

O sırada, Gérard François *scooter*'ıyla Roma'nın kâbus trafiğinde ilerliyordu. Bu acayip yazarın imzaladığı sözleşme çantasında yatıyordu. Şimdiden, bir çoksatar olacak kitabı, dünyada ancak iki konuşanı kalmış ve onların da okuma yazma bilmediği bir eski Meksika lehçesi

olan Ayapaneco da dahil otuz iki dile çevrilmiş, en büyük kitapçıların raflarına dizilmiş olarak gözlerinin önünde canlanıyordu.

O sırada, Hervé odasına çekilmiş, mini barından aldığı minyatür şişedeki viskisinin son yudumunu yuvarlıyordu. Unutmak için içiyordu ama boşunaydı. Gérard François'nın bronz cildini, etli ve nemli dudaklarını düşündü. Niye en yakışıklı arkadaşlarının hepsi de heteroydu, yakışıklıydı ve bilhassa da arkadaştı ki onunla?

O sırada Gino, kuzenini soyan ve gülünç duruma düşüren ama bu kez işi bitmek üzere olan şu Hintlinin peşinde, elinde bıçağıyla ve keçileri kaçırmış vaziyette otelin merdivenlerinden yuvarlanıyordu.

O sırada, Ajatashatru halen koşuyordu.

O sırada, Kaptan Aden Fik (bu da kim?) Libya bandıralı yük gemisinin dümeninde, üç aylık seferden evine dönüyor olmaktan hoşnut, İtalya sularında, Lido di Ostia açıklarında seyrediyordu.

O sırada Gustave Palourde, Barselonalı genç bagaj memurunun babasıyla birlikte bir *pollastre a l'ast*'ın yani leziz bir sarmısaklı pilicin çevresini almış, çocuklarını ve dolayısıyla ailelerini birleştirecek olan evlilik konusunu görüşüyordu.

O sırada, yakında Madam Miranda-Jessica Tom Cruise-Jésus Palourde Cortes Santamaria olacak olan Miranda-Jessica Palourde, elindeki piliç butunu tabağına bırakıyor ve karşısında oturan müstakbel kocasına gözlerini dikmiş halde, iştahla parmaklarını yalıyordu.

O sırada, Mercedes-Shayana Palourde birkaç damla yaş döküyor ve kızına gerdek gecesi için Sophie Morceaux'nun şık iç çamaşırlarını hediye etmeye karar veriyordu.

O sırada, Tom Cruise Jésus-Cortes Santamaria, ta-

vuk butunu yerken parmaklarını şehvetle yalayan müstakbel karısını seyre dalmıştı. Eğer bir Hindu olsaydı, bir sonraki hayatına hangi hayvan olarak gelmeyi isteyeceği kesindi.

O sırada, Ajatashatru koşup duruyordu.

Sanskritçede Ajatashatru, *düşmanı doğmamış olan* anlamına geliyordu. Ama artık adına ihanet etmeye ve düşmanları sürüsüyle biriktirmeye başlamış sayılırdı.

Hintli, Villa Borghese Parkı'na girince daldığı engebeli yoldan başını kaldırdığında, daire şeklindeki ağaçsız bir alanın tam ortasında olduğunu fark etti.

Sağına, soluna bakındı. İyot gibi ortadaydı. Ama işi burada bitmeyecekti. Birkaç metre ileriye, açık alandan istifadeyle bir tür büyük balon yerleştirmişti İtalyanlar. Kendisi mavi, üzeri altın renkli klasik desenlerle süslü bir gezinti balonuydu bu. Sırma tele benzeyen binlerce ince iple zemine bağlanmış olan balonun sepeti birkaç metre yukarıda, rüzgârla ağır ağır sallanıyordu. Ajatashatru böyle bir aracı ilk kez görüyordu açıkçası. Jules Verne'nin aynı adlı romanından çekilmiş olan *Balonla Beş Hafta* filminde görmüştü ancak bir benzerini.

Yerden metrelerce yükseltilen balon, beş euroluk komik bir bedel karşılığında turistlere Roma başkentinin havadan panoramik bir görüntüsünü sunuyordu.

Şans eseri balonun sepeti henüz yerdeydi ve birkaç turist binmek üzere önünde bekleşiyordu. Rehber de biletlerini satmakla meşgul olduğundan, içinde kimse yoktu.

Ajatashatru arkasına döndü. Çingene koşarak kendisine doğru yaklaşıyordu. Şüphe uyandırmamak için bıçağını saklamıştı ama Hintli, kendisini yakalar yakalamaz bıçağı tekrar çıkartmasının ve herkesin gözü önünde onu bir Voodoo bebeği gibi delik deşik etmenin Çingene için hiç de zor olmayacağından emindi. Eğer hileli performanslarından birisinde olsaydı, bu manzara emekli Fakir'imizin pek hoşuna da gidebilirdi ama ucu içeri giren hileli bir bıçak ve birkaç işbirlikçi olmayınca, sahne bütün cazibesini yitiriyordu.

Racastan'lı kaşla göz arasında balonun metal sepetine atladı.

Rehber onu gördü ve bağırdı: "Hey!"

Gino onu gördü ve bağırdı: "Ah!"

Ajatashatru haklıydı. Çingene şahitlere aldırmadan sustalıyı cebinden çıkarttı ve son darbeyi indirmeye hazır halde öne savurdu. Bıçağın ucuyla Hintlinin karnını sadece bir tel kafes ayırıyordu şimdi. Hintli nefes nefese, gözlerini yumdu ve nefesini toparlayabilmek için ellerini dizlerine dayayıp göğsünü öne eğdi. Buraya kadarmış, diye düşündü. Gözünün önünden son geçen, otel odasının duvarını süsleyen tablo oldu. Artık tek istediği huzur ve sükûnetti ve kendini bir sonraki yaşamında, dünyaya huzurlu bir tarlada bir saman balyası olarak gelmek isterken buldu.

Ajatashatru gözlerini açtığında halen yaşamakta olduğunu ve bir saman balyası şekline bürünmemiş olduğunu fark etti. Adamın bıçağını, kendisini hedefleyerek midesine doğru savurduğu anda gözlerini yummuştu. Ama Hindu içgüdüsel olarak, kendisini arkaya atmış, bir engele takılmış ve sepetin soğuk zeminine boylu boyunca uzanmıştı.

Yüz euro için postunu delmeye hazır ve belki de çantasını da çarpacak olan bir caninin karşısında, bu konumu ayakta durmaktan çok daha rahat bularak birkaç saniye öylece kaldı. İki gün içinde, ölü taklidi tekniğini ikinci kullanışıydı bu. Bir alışkanlığı, gerçek bir savaş taktiğine dönüşmeye başlamıştı.

Ama birkaç dakika geçip de, ne Çingene ne rehber ne de turistler sepete çıkınca Ajatashatru doğruldu ve olduğu yerde oturur pozisyonda kalakaldı. Ayağının takıldığı şeyin büyük bir buzluktan ibaret olduğunu ve zeminde, döşeme kapısını açan bir kulp ve herhalde gaz rezervini içeren sarı tüpler gibi, başka bir sürü engelin de bulunduğunu fark etti.

Hintli yavaşça dizlerinin üzerinde dikeldi ve kafesin ardından dışarıya bir göz atmaya cesaret etti. Kiralık katil yok olmuştu, tıpkı rehber ve turistler gibi. Her şey

yok olmuştu, parkın açık alanını çevreleyen ağaçlar, parkın kendisi, evler, otel, Roma, yeryüzü. Her şey. Balonun çevresinde, küçük beyaz lekelerle süslenmiş pastel renkli bir kâğıt göz alabildiğine uzanıyordu. Gökyüzü.

Balon zincirlerinden kurtulmuş ve uzun turistik kariyerinde ilk kez özgür olarak gökyüzüne yükselmiş, ineklerin (kutsal) geviş getirdiği yeryüzünü sonsuza dek terk-i diyar etmişti.

Yazar hafifçe öne eğildi. Birkaç dakika önce balonu yere sabitleyen ve birinin eğlence olsun diye bıçakla kesmiş olduğu halat, altından sarkıyordu. Hintli ölmemişti ama kendisini gökyüzünün sonsuzluğuna ve işleyişini bilmediği, şeytan icadı bir makinenin insafına terk edilmiş halde bulması iyi bir şey miydi? Ayağı yere basarken onlarca bıçak darbesiyle delik deşik edilmekten çok daha gaddarca ve kaçınılmaz bir ölüme havale edilmek değil miydi bu?

Parisli taksi şoförü, hasmına hızlı bir ölüm dileyecek kadar merhametli değildi. Adamını, ona ağır ve acılarla dolu bir ölüm vermekle görevlendirmişti kuşkusuz. O da balonu görünce, işkencelerin en insafsızının bu olacağına hükmetmişti.

Ajatashatru'nun midesi bulanmamıştı ya da başı dönmemişti, hâlâ iyiydi. Ama evlerin çatılarının maketler kadar küçük, turistlerin de sandaletli karıncalar kadar büyük halde gözlerinin önünden akışını görmenin, Budistlerin en ermişini bile paniğe sürükleyecek bir tarafı vardı.

Rüzgâr olmasaydı, balon ancak Villa Borghese Parkı'nın açık alanının üzerinde yükselmekle kalacaktı. Ama bunun yerine, Boreas'ın nefesiyle sürüklenerek ağır ağır ama kesinlikle bilinmeyen bir menzile doğru süzülüyordu. Şimdilik yüz elli metre yükseklikteydi ve bu mesafeden şehrin sınırları, Roma'yı çevreleyen kırlık alanlar ile

uzakta gümüşi akisler görülebiliyordu. Balon da, saatte on beş kilometre hızla bu sedefli akislere doğru ilerliyordu. Ve az sonra, Roma bir hatıradan, ufuktaki mini minnacık bir noktadan ibaret kaldı. Gezip dolaşamadığım bir şehir daha, diye düşündü Ajatashatru.

Hintlinin tepesinde, çadır bezinden balonun içi, esneyen bir ahtapotun ağzı gibi açılıyordu. *Balonla Beş Hafta*'da, balonun içine alev ya da gaz göndermek için arada bir, bir vanaya el atmak gerektiğini görmüştü. Soğuk havanın üzerine yükselen ve kendisiyle birlikte balonu da yükselten sıcak hava prensibiydi bu. Devasa bir alev, öfkeli bir ejderha gibi yakıt tüpünün ağzından yükseldi ve bu derin ağzın karanlıklarında kayboldu.

Şimdiki balonlar iki yüzyıl öncesindekiler gibi idare edilmiyordu. Rüzgârın keyfine tabiydiler. Yani baloncu kalktığı yeri biliyor ama nereye ineceğini asla bilemiyordu. Balonla seyahatin tüm cazibesi buydu.

Uçuşlar ortalama altmış dakika civarında sürse de, yüklenmiş olan gaz miktarına göre, teknik olarak aracın havada kalabilme kapasitesi iki-üç kat daha fazla yani birkaç saatti. Bir balonun da saatte ortalama on ila yirmi kilometre yol aldığı düşünüldüğünde, Ajatashatru'nun Akdeniz'e varması için üç saatten fazla sürmezdi ki, gaz rezervinin de, balonu engin maviliğin derinliklerine doğru mukadder bir dalışa salıp bırakmak için seçtiği zamanlama buydu.

Kaderinin akışını değiştirebilmek için elinden hiçbir şey gelmedi emekli Fakir'in. Tek yapabildiği, suyun tehditkâr yüzeyine doğru kaçınılmaz inişine tanıklık edebilmek oldu. Bu kadardı işte, ölecekti. Yüzmeyi asla öğrenememiş olduğundan boğulacaktı. Bilseydi de neye yarardı ki zaten? Kıyı anbean gözden kayboluyordu. Acemice birkaç kulaç attıktan sonra, bir taş gibi denizin dibini boylaması kaçınılmazdı.

Yolculuğunun son durağı burasıydı yani. Hepsi bunun içinmiş.

Bu görünürde masum, güzel mavi yüzey son duraktı. Ama bu güzel mavi, az sonra puma kırmızısına, kan kırmızısına dönüşecekti. Demek ki yavaşlayan ve duran kamyon sendromunun beteri vardı, ki o da, yavaşlayan ve suya düşen balondu.

Kendisini toparlayarak bir cankurtaran yeleği arandı ama balon esasen sadece Roma'nın üzerindeki sabit noktada yükselip alçalmak için düşünülmüş olduğundan, aradığını bulamadı. Ayağının takıldığı buzluğun içinde, bu koşullarda hiçbir işe yaramayan gazoz şişeleri vardı. Zemindeki bölmeyi denedi ama ayaklarının boşlukta olduğunu hissettiğinde bayılacak gibi oldu. Kapağı hemencecik kapattı ve tevekkülle beklemeye koyuldu.

Balonun usulca suya inmesini ve batmaya başlamasını bekledi. Etrafında engin deniz uzanıyordu. Birkaç dakika sonra, metal bir kafese tıkılıp kalacaktı. Birkaç dakika sonra ölecekti. Ajatashatru Lavash Patel yeryüzünden silinecekti. Son kaybolma numarası buydu.

Büyük, mavi enginliğe baktı. Ne canlar almış olmalıydı. Balıkçılar, yalnız denizciler, yakıtları tükenen havacılar, mülteci teknelerinde soğuktan donan kaçaklar, Wiraj'ın kamyonda bahsettiği, tek suçları Akdeniz'in iyi tarafında doğmamış olmak olan, her yıl vaat edilmiş topraklara varamadan Libya'yla İtalyan sahilleri arasında kaybolan, şu Sahra-altı ülkelerinden yola çıkan yüzlerce kaçak. O da onlar gibi ölecekti; soğuk su tarafından yutularak. Açgözlü caniye bir can daha.

O sırada farkına vardı ki, eğer şimdi giderse dünya onu bir sahtekâr, bir hırsız, ömrünü, karşılığında hiçbir şey vermeden sürekli başkalarından almaya adamış biri, bir egoist olarak hatırlayacak. Vicdanında bu yükle, kabir sorgusuyla karşılaşmaya hazır mıydı ki? Özgeçmişiniz

pek parlak değil, diyecekti Buddha ona, uzun kulak memeleriyle oynayarak.

Hayır, ölmemeliydi. Henüz değil.

Henüz birine yardım edemeden değil. Başkalarına ve kendine değiştiğini gösteremeden değil.

Hem sonra Marie vardı. Aşkı tatmadan ölemezdi. Ciddi olamazdı bu.

Fransız kadınla tüm konuşması, hızlı çekim bir film gibi birkaç saniyede hafızasında canlandı ve sonra kuzeni geldi aklına; analığı, onlarla geçirdiği tüm güzel anlar ve sonra da daha az güzel olanlar, açlık, tecavüzler, ağızlarının suyu akarak üzerine abanan o adamlar, kendisini kıskıvrak yakalayan o nemli eller, o sokan yılanlar. Tüm hayatı gözlerinin önünden geçti. Dopdolu geçmişti bu kısa ömrü ama öyle boş geçmişti ki. Hayır, bu şekilde, kendisini Buddha'ya gerektiği gibi sunamazdı. Yoksa, onu şişe geçirilmiş çeri domatesi olarak geri gönderirdi kesinlikle. Tarladaki saman balyasının sükûnetiyle alakası olamazdı.

Peki, telef olmamak için ne yapabilirdi öyleyse? Vaziyet gayet ümitsiz görünüyordu. Anbean üzerine kapanan bir kapana kısılmış halde, su almaya başlamış olan sepetin içinde diz çöktü ve çantayı göğsüne bastırdı. Parayla dolu ve artık hiçbir işine yaramayacak olan o çantayı. Sanki bir tek bu seferlik olsun, *parayla saadet olmaz* sözü doğru çıkıyordu.

Kaptan Aden Fik, bunca yıllık denizcilik hayatında hiç şu anda görmekte olduğu kadar büyük, böyle mavi ve kıyıdan bu kadar uzakta bir şamandıra görmemişti. Uyanık ve de pratik bir insan olarak, bu durumda onun bir şamandıra olmayacağı sonucuna vardı.

Peki, neydi bu öyleyse?

Gökten düşmüş bir meteoroloji balonu mu? Tintin'in fantastik adasından kopup gelmiş bir mantar mı? Yoksa sepetinde bir Hintli ile yüz bin euro içeren bir Bond çanta taşıyan bir balon mu?

Her neyse, garip ve görülmedik bir şeydi bu, ve bu tespitin de onun için hiçbir kayda değer anlamı yoktu. Korsanlar ona bir tuzak hazırlamış da olabilirdi, bal gibi. Yük gemisinin daha hızlı yanaşabilmesi için makineye yol verdi.

Dürbününü eline aldı ve bu TYN'yi yani Tanımlanamayan Yüzen Nesne'yi dikkatle inceledi. Bir balon olduğunu hemen çözüverdi. Ama sepetinin olması gereken yerde, suyun donuk yüzeyinden başka bir şey yoktu. Sepet, içindekilerle birlikte tamamen suya gömülmüş gibiydi.

Korsan senaryosunu eleyen kaptan, tayfalarından birini çağırdı ve keşif yapmaları için iki adamla birlikte bir

tahlisiye sandalı indirmelerini emretti. Hızlı davranmalıydı. Gemiye canlı insan almayı, ceset toplamaya defalarca tercih ederdi. Bir canlıdan, elde edilebilecek bir şey daima bulunurdu. Ölülerinse hiçbir değeri yoktu.

Emri yerine getirildi.

Yirmi dakika sonra, adamları gemiye, uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi boğumlu, mevcut koşullarda ıslak ve başı beyaz sarıklı bir Hintliyle döndüler. Adam, bir eliyle omuzlarına örttükleri alüminyum ilkyardım battaniyesini, diğeriyle de elinden ayırmaya hiç niyetli değilmiş gibi gözüktüğü siyah bir evrak çantasını tutuyordu.

"Ben bu geminin kaptanıyım," diye gururla ilan etti Aden Fik, karşısında kendisinden bir şeyler koparabileceği canlı bir insan gördüğü için ferahlamıştı. "Doğru zamanda, doğru yerden geçmiş olmamız bir şans. Ne geldi başınıza?"

Ajatashatru da kendini tanıttı ve ona Roma civarında bir balon gezintisine katıldığı sırada, ters bir rüzgârın kendisini tehlikeli biçimde denize doğru sürüklediğini anlattı. Gaz rezervi tükenmiş, denize inmekten başka çaresi kalmamıştı. Adamları gelmese, boğulmuş olacaktı.

"Öyleyse Malevil'e hoş geldiniz. Herhalde en büyük arzunuz Roma'ya ve alıştığınız hayata dönmektir," diye ekledi denizci kazazedenin küçük, siyah ve gizemli çantasına yiyecekmiş gibi bakarak. "Bununla birlikte, zamanımızın darlığı sebebiyle sizin kıyılara yaklaşmam imkânsız. Dolayısıyla Mösyö *Ajurlu Jantlı Yavaş Paten*, ya yüzerek dönmek durumundasınız, ki bu herhalde elinizdeki çantayla biraz sıkıntılı olacaktır, ya da son limana kadar bizimle kalacaksınız. Ama bu durumda bedelini ödemeniz gerekir, anlıyor musunuz? Yaşamın bir bedeli var... Ölümün aksine."

Bu son sözler Ajatashatru'yu ürpertti. Nasıl bir belaya çatmıştı yine? Belki de halen fırsat varken boğulup gitmeliydi.

"Peki tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu korkusunu belli etmemeye çalışarak.

Ama çantasına çarpıp duran kolunun titreyişi sesini duyurmaya başlamıştı. Gören de, onu Rio'da karnaval davulcusu sanırdı.

Kaptan, gömleğine işli kırmızı, siyah ve yeşil armayı işaret etti.

"Tabii ki Libya'ya! Haydi, artık şu güzel çantada ne olduğunu söyleyin bana."

LAR
Libya

Ajatashatru ertesi gün saat on dörtte, Trablus Limanı'na demirlemiş olan Malevil'den kendisini karaya taşıyan köprüyü geçerken, on beş bin euro hafiflemiş ama huzurluydu.

Bu zorunlu deniz geçişi ona hayli pahalıya patlamıştı ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Gemideyken yalnızca Libyalıların insafına ve keyfine tabiydi. Sonuçta kaptan bütün parasını alıp küpeşteden fırlatıp atsa (parayı değil, onu) kimsenin ruhu duymazdı. Kesinlikle ucuz atlatmış sayılırdı.

Libya, benzeri görülmemiş bir altüst oluş sürecinden geçiyordu ve herkes para istiyordu, yük gemilerinin kaptanları bile. Hatta en çok da onlar; yüklerini doğrultmak için arada Sahra-altı ülkelerin ya da başka bölgelerin mültecilerinin İtalya'ya taşınması işine de el atan yük gemisi kaptanları. Kaçakçıların, İtalyan devriyeleri yaklaşacak olduğunda mültecileri, yüzme bilip bilmediklerine bakmaksızın, denize attıkları bile oluyordu. Böylece İtalyanlar onlara cankurtaranlık yapmak ve onları kendi kıyılarına taşımak zorunda kalırken, suçlular da hiçbir sıkıntıya katlanmadan ve ceza görmeden, bir sonraki geçişlerinin hazırlığını yapmak için Libya'ya dönebiliyordu.

Albay Kaddafi'nin NATO güçlerince devrilmesin-

den (kelimenin her anlamında; ölmüştü zira) dokuz ay sonra, ülke halen korkunç bir şiddete, sonu gelmez insan hakları ihlallerine ve kadın tecavüzlerine sahne oluyordu. Dolayısıyla, bu zavallı insanları anlamak lazımdı. Denizin ortasında bir Hintliyi ve yüz bin euroluk çantasını kurtarma fırsatı yakaladıklarında, çok da kolayca ellerinden kaçırmıyorlardı. Tarihlerinin en karanlık dönemlerinden birinden geçen Libya vatandaşlarının refahına da katkıda bulunmak gerekirdi.

Madem öyle, nasıl oldu da bizim Hintli, çantasında yüz bin euro taşırken sadece on beş binle postu kurtarabildi, diye soracaksınız.

Eğer insan, ustaca elinin ayasına gizlenmiş boya kapsülleri sayesinde suyu şaraba çevirmeyi, "ısıyla eriyen" metal çatalları sadece bakışı ve birkaç küçük okşayışla bükmeyi, dişlerinin arasında tuttuğu hileli bir dile toplu iğne batırmayı becerebiliyorsa, kafasını biraz kullanarak her türlü cendereden ve içine düştüğü arı kovanından kurtulmayı da başarabilir.

Dolayısıyla kaptan, elinde tabancası olduğu halde, Ajatashatru'dan nazikçe şu bakan çantasını açmasını rica ettiğinde, kazazedemiz bir şey diyemedi ve denileni yaptı.

"Masum, küçük bir balon gezintisi sırasında denize düşmüş olmanız pek aklıma yatmıyor, Mösyö *Yavşak Paralel*. Daha ziyade, birinden kaçmaya çalışıyormuşsunuz gibi geliyor bana. Yoksa polisten mi? Banka filan mı soydunuz?"

"Heyecana kapılmayın, sahte para bunlar," diye onun sözünü kesti Ajatashatru ikna edici bir sesle. Titremeyi kesmişti ve durumu tekrar kontrolü altına alıyor gibiydi, aklına bir fikir gelmişti zira.

"Sahte para için fazla gerçekçi gözüküyorlar!" diye karşılık verdi daha kurnazlarına bile kolayca pabuç bırakmamış gemi kaptanı.

"Çok başarılı taklitler de ondan. Sihirbazlık malzemesi tüm bunlar. Beş para etmez; Hint fakiri sözü."

Ajatashatru bunu söylerken, cebinden yarım dolarlık bir bozukluk çıkarıp havaya fırlattı.

"Tura," diye savurdu bahsi.

Ve para sahiden de avucuna tura yönünde düştü.

"Haydi, yine tura," dedi Hintli parayı tekrar atarken.

Bir kez daha, bahsi kazandı.

"Bu numarayı biliyorum," dedi denizci kendinden emin bir havayla, "sadece parayı atış şeklinize bağlı bu."

"İyi denemeydi," dedi Ajatashatru, yarım doların eş baskılı iki yüzünü göstererek. "Ama bilemediniz! Genellikle sihirbazların el çabukluğu yeteneğine bağlarlar işi, halbuki tüm sır malzemededir... Başka bir gösteri isteyen?"

Hintli, gemi kaptanının cevabını beklemedi. Elini tekrar pantolonunun cebine attı ve yeşil, 100 euroluk banknotunu çıkarttı. Birkaç kez elinde çevirerek iki yüzünü de gösterdi.

"Eee?" dedi Libyalı bu küçük, doğaçlama gösteriden sıkılmış halde.

"Ee'si, ne görüyorsunuz?"

"100 euroluk bir banknot."

"İyi tespit! Peki size normal gözüküyor mu?"

"Evet, gayet normal. Yani ilk bakışta. Omlet gibi çevirip duruyorsunuz."

"Öyleyse, yine çok yanıldınız," diye belirtti Ajatashatru bir kez daha, Coca-Cola gözlerini kocaman açarak.

Kaptan yerinde sıçradı.

"Size bir dakika önce söylediğimin aksine, bazen göz yanılsamasını yaratabilmek için hileli malzeme de tek başına yeterli olmaz. Bu durumda sihirbazın tüm el çabukluğu marifetini kullanabilmesi gerekir."

Bunu derken banknotun basılı yüzünü ve sonra bembeyaz olan tarafını yavaşça gösterdi.

"Tek yüzü basılı bu paranın! Bu mümkün değil!" diye kekeledi gözlerine inanamayan denizci.

"Ustalık sadece bir antrenman meselesidir," diye devam etti Fakir-yazar, bir parmak şaklatmasıyla parayı ters çevirip bu kez de diğer yüzü basılı bir banknot göstererek.

"İnanılmaz... Nasıl yapıyorsunuz bunu?"

"Bu çantaya gelince, o da hileli," diye sözünü sürdürdü sihirbaz berikini dinlemeden. "Parayla, üstelik de gerçek parayla dolu olduğunu sanıyorsunuz, tabancasını bana doğrultmuş, silahlı bir insana saygım sonsuz ama sadece sizin kafanızda bunlar."

Ajatashatru destelerin birinden mor bir banknot çekip aldı, parmaklarının ucuyla üst köşelerinden tutarak sanki arkasından vuracak ışıkla filigranını incelemek ister gibi öne uzattı, sonra da onu düzenli şekilde ikiye, dörde, sekize ve böylece kâğıdın ucu bir parmaktan kısa kalıncaya dek katladı. Sonra da iki eline de üfledi ve para kayboldu. Desteden bir banknot daha aldı, aynısını yaptı ve bunu böyle üç kez tekrar etti.

"Gördüğünüz gibi, yok bu paralar," diye ekledi manşetinde duran üç banknot gömleğinin içine doğru kaysın diye kollarını kaldırarak. "Sihirli paralar bunlar. Hileli paralar yani."

"Anlayamıyorum," diye itiraf etti zokayı yutan adam.

"Çok basit, hamursuz ekmeğinden yapılma bu banknotlar, mayasız ve şekersiz, yüzde yüz organik," diye attı Fakir. "Katolik papazlarının mayasız ekmeklerinin usulünde yani. Banknotlar ortamdan daha sıcak olan avuçlarımın arasında eriyorlar ve iz bırakmadan yok oluyorlar."

"Kafa karıştırıcı!"

"İşte bu nedenle, gerçek bir servete sahipmişim gibi gözükse de, size yolculuk için ödeme yapamam kaptan, zira bu zula bir zokadan ibaret, bir yanılsama. Bilemedin, çerez."

Ve fakat Ajatashatru'daki kör talihe bakın ki, Aden Fik de çereze bayılıyordu. Üç bin mor yaprak, kazazede için Akdeniz'in öte yanına geçmenin bedeli işte bu olmuştu yani aslında üç deste, yani on beş bin euro. Ve üstelik Fakir'imiz, efsanevi laf kalabalığı yapma yeteneğini kullanarak dengeli bir diyetin faydaları ve mayasız ekmeğin son derece yüksek kalori değeri üzerine yemin billah etmemiş olsaydı, tüm çantayı bırakması işten değildi.

İşte bu nedenle, ertesi gün saat on dörtte Malevil Trablus Limanı'na demir atar atmaz Ajatashatru elinde çantasıyla, gemiyi sahile bağlayan köprüyü mümkün olduğunca çabuk geçti ve hiç parasının üzerini filan da sormadan kalabalığa karıştı. Ağzında erimeyen banknotları çiğneyip duran Libyalının halini ve bilhassa bunların gerçek paralar olduğunu ve tıka basa dolu çantayı elinden kaçırdığını anlayınca yüzünün alacağı şekli hayal etti.

Kendisine burada ne denli yalnız olduğunu hatırlatan, yeni kokulardan ve renklerden oluşan bir mozaiğin içine düşmüş bulunuyordu Hintli. Bir an için memleketinin, eşinin dostunun, küçük alışkanlıklarının özlemini duydu. Bilinmezlikte akıp giden günler, artık koymaya başlamıştı.

Dünyanın bu bucağında da, adamların yüzü ülkesindeki gibi karanlıktı. Ama ne sarıkları ne de bıyıkları vardı, ki bu da onları daha genç gösteriyordu. Ayrıca bir sürü de Zenci vardı, Wiraj kadar kara derili, gözleri ümit dolu, kendisinin böylesine kolayca terk ediverdiği, o çok arzulanan Avrupa'ya gidecek bir geminin kalkışını bekler gözüken. Çevrelerinde, sivil ya da askerî üniformalı ama hepsi de mitralyözlü adamlar, insana Akdeniz'in kötü tarafında olduğunu hatırlatan kaçak sigaralar tüttürerek devriye geziyordu.

Ajatashatru, ağırlıkla eşofman ve sandaletten oluşan yerel giyim kuşama aykırı düşen havalı, bakan elbisesiyle fazla dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bu son yirmi dört saat içinde bir buzluk, bir bıçak ve bir tabanca karşısında susta durmuştu bile ve tehdit eden aletlerin niteliklerinin giderek yükselme eğilimi, eğer dikkat etmezse, kısa süre sonra kendisini eski, paslı bir mitralyözün namlusuyla muhabbette bulabileceğine işaret ediyordu. Dolayısıyla bizim öküz (kutsal) bir müddet için, limanın çıkışı olduğunu düşündüğü noktaya doğru çaktırmadan ilerleyen, seksen beş bin euroluk bir servete sahip, ihtiyatlı bir küçük, beyaz fareciğe dönüşmüştü.

Küçük Hint faresi, nöbetçi kulübesinin civarına vardığında, çok genç yaştaki bir Afrikalının dişlerine kadar silahlanmış iki asker tarafından soyulmasına şahit oldu. Adamlardan biri yabancıyı duvara dayamış, diğeri de ağzında izmariti, kayıtsızca ceplerini karıştırıyordu. Cebindeki birkaç kuruş parayı ve pasaportunu aldılar. Karaborsada iyi paraya okuturlardı bunu. Sonra yere tükürdüler ve kahkahalar atarak kulübelerine döndüler.

Kimliğinden ve İtalya'ya geçişini sağlamak için elinde avucunda bulunan üç kuruşundan olan siyah genç, kanı boşalmış, ayakta duracak takati kalmamış bir av hayvanı gibi kendini salarak duvar boyunca süzüldü. Kı-

çı tozlu zemine değince, bu cehennemden yok olup gitmek için başını dizlerinin arasına gömdü.

Ajatashatru korkuya kesti. Bankacı façalarıyla, *Google Earth*'ten bile gözüken Çin Seddi kadar dikkat çekmese, talihsiz çocuğun yanına çöker ve kalkmasına yardım ederdi. Ama üzerine daha fazla dikkat çekmese iyi olurdu. Evet, dizlerinin üzerine çöker ve İtalya'dan ya da Fransa'dan bahsederdi ona, bu yolculuğun bunca zahmete değdiğini söylerdi. Şu anda muhtemelen, her şeyin bol bereket bulunduğu, sadece birkaç adet iki yüzü de baskılı banknotunuz olması şartıyla, her şeyin size elini uzatıyormuş gibi olduğu Fransa'daki bir süpermarketten alınmış çikolatalı bisküvileri ceplerine tıkıştırmış, İngiltere yolcusu bir kamyonun kasasına atlamakta olan, onun gibi arkadaşları olduğunu söylerdi. Sağlam durmasını, vaat edilen ülkenin orada, denizin öte yakasında, balonla birkaç saat mesafede olduğunu söylerdi. Orada, ona yardım eli uzatacak insanlar bulunduğunu söylerdi. "Güzel ülkelerin" bir kutu çikolata misali olduğunu ve başa gelmesi en muhtemel olanın da polisin ellerine düşmek olmadığını. Üstelik, polisin de köyündeki gibi kalın sopalarla dövmediğini. Her yerde iyi insanlar olduğunu.

Ama hayatın oyuna gelmeyecek kadar değerli olduğunu da söylemek isterdi ona, Avrupa'ya ölü, denizde boğulmuş, bir kamyonetin daracık zulasında nefessiz kalmış ya da bir benzin tankerinin tankında zehirlenmiş halde varmanın hiçbir işe yaramayacağını. Wiraj'in kendisine anlattığı o hikâyeyi hatırladı Ajatashatru, polisin bir otobüsün iki metrekarelik asma tavanına on kişi sığışmış, üzerlerine işemek için de araya yaşlılardan katlar atmış halde bulduğu o on Çinliyi. Ve kaçakçının biri tarafından tıkıldıkları kamyonda havasızlıktan öleyazdıkları için polisi ceptelefonlarıyla, kendileri arama raddesine gelen o Eritre'lileri. Zira mültecilerin korumasızlığın-

dan istifade eden bu kaçakçılar için, hepsinin bedeli aynıydı. Geçilecek sınıra göre iki bin ile on bin euro arasında bir bedel. Ve ödeme, işlemin sonucuna göre yapıldığı, sonuçtan anlaşılan da mültecinin varış noktasına ulaşması olduğundan, tek parça halinde mi yoksa parçalanmış olarak mı ulaştığının, o güzel ülkede ilk gördüğünün bir hastane odası olmasının filan hiçbir önemi yoktu.

Ajatashatru balonunun içinde denize düştüğünde hissettiklerini hatırladı, yapayalnız ve ismi cismi belirsiz halde ölmek, asla bulunamamak, bir dalga darbesiyle yeryüzünden yok oluverme korkusunu, silinmiş bir satır gibi, püf. Üstelik kuşkusuz bir yerlerde, bu yakada, bu kıtada bir yerlerde genç Afrikalının dönüşünü bekleyen bir ailesi de vardı. Ölmemeliydi. Ölemezdi.

Evet, Hintli tüm bunları söylemek isterdi ona. Ama yerinden bir milim kıpırdamadı. Çevresindeki kalabalık, işlerinin başına dönen karıncalar gibi olağan akışlarına dönmüşlerdi. Kulübeye doğru bir bakış attı. Askerler küçük, camekânlı akvaryumlarının içinde gevrek gevrek gülmeyi sürdürüyordu. Askerler onu da soyup soğana çevirmiyorlarsa da, az sonra kin ve para hırsıyla gözü dönmüş halde şimşek gibi gemisinden fırlayacak ve kıyıda köşede bekleşen tüm kiralık katillere eşkâlini verecek olan kaptan teslim edecekti onu onlara. Ki Buddha bilir, böyle kaç çakal vardı etrafta! Burada durmamalıydı.

Ajatashatru cebinde tuttuğu 500 euroluk banknotlardan birini eline aldı ve dosdoğru çıkışa yöneldi. Geçerken, genç Afrikalıyı sıyırdı ve sakalının arasından, delikanlının herhalde duymadığı bir "*Good luck*" dökülürken, parayı da gencin yanına bırakıverdi.

Olmuştu işte, birine yardım etmişti. İlk insaniyetli hareketi. Ve, insanın aklını karıştıracak kadar kolay olmuştu bu.

Bu davranışı sırasında, tüm bedenini bir hoşnutluk

duygusu kapladı. Bir tür küçük, puslu bulutçuğun göğsünden yükselip uzuvlarının uçlarına doğru her yönde yayıldığını hisseti. Sonra da bulut onu tamamıyla sarıp sarmaladı ve Ajatashatru yumuşacık, kocaman bir koltuğun üzerinde, Trablus Limanı'nın tozlu zemininden yükseldiğini hissetti. Tüm fakirlik kariyerinin en başarılı yerden yükselme numarasına bin basardı bu. Bu da, bu maceranın başından beri kalbini sarsan beşinci elektroşok akımı oldu.

O halde limanın bariyerinin ve dikenli tellerini aşarak Libya semalarına yükselecekti, tam o anda gür bir ses arkasından ünlemeseydi. Sıçradı ve tüm ağırlığıyla yere çakıldı.

Ajatashatru bir tepki vermeden önce birkaç saniye duraksadı. Aynı ses arkasından yine seslendi:

"Hey!"

Tamamdır, yandım ben, diye düşündü Hintli, gemi kaptanı aynasızları üzerime saldı. Kalbi göğsünde davul soloları atmaya başladı. Ne yapmalı? Hiçbir şey yokmuş gibi dönmeli mi? Sesi dikkate almadan, çıldırmış gibi çıkışa mı koşturmalı? Hemen yakalarlardı onu.

"Hey, Aja!"

Hintli önce yanlış duyduğunu sandı.

"Lavash!"

Hintli yavaşça başını çevirdi. Adını bu kadar iyi bilen bu insan da kimdi?

"Aja korkma, benim!"

O anda yazar, ilk kez tıngır mıngır ilerleyen bir kamyonda, bir dolabın kalın ambalajının ardından duyduğu o boğuk sesi tanıdı. Ona hiç titremeden tüm sırlarını açan o müthiş sesi.

Oydu bu.

Wiraj'dı.

Ajatashatru'nun neredeyse gözleri doldu. Dudakları kocaman bir gülümsemeyle aralandı ve iki adam birbirlerinin kollarına atıldılar.

Hintli, dünyanın her şeyin kendisine yabancı olduğu bu köşesinde dostuyla, yani tanıdık bir çehreyle karşılaşmış olmaktan mutluydu bir yandan. Ama öte yandan, eğer Wiraj burada, bu Trablus Limanı'ndaysa hayal ettiği gibi İspanya'da ya da Fransa'da, Birleşik Krallık sınırını geçmeye hazırlanıyor değildi. Buna da üzüldü.

"Vay anasını Ajatashatru, sen de daima en beklenmedik anda ortaya çıkmayı başarıyorsun!" diye ünledi irikıyım Zenci, sarılan kollarını çözüp onun omzuna vurarak.

"Hint ipeğinden bir cep mendili kadar küçük bu dünya."

"İşlerin yolunda gözüküyor," diye devam etti Wiraj Hintlinin yeni elbisesini ve Bond çantasını kastederek. "Gören de kalantor bir Hintli fabrikatör sanır. Nereden çıktın?"

Ajatashatru Malevil'i işaret etti.

"İtalya'dan geliyor bu gemi!" dedi Sudanlı anlamamış gibi. "Sanki pek doğru istikametteki gemiye binmemişsin!"

Emekli Fakir ona hayatında üçüncü kez, kendisinin onun gibi bir mülteci olmadığını ve İngiltere'ye ulaşmaya çalışmadığını açıkladı.

"Dinle," diye devam etti Afrikalının şüpheli bakışları karşısında, "sana kamyonda bir açıklama borçlanmıştım. Malum sebeplerden ötürü hikâyemi anlatamamıştım sana. Ama şimdi, kaderin sayesinde yollarımız bir kez daha kesişti. Sanırım artık bu işin zamanı geldi."

"Yazımız," dedi diğeri, " böyle yazılmış."

İki adam, askerlerden ve şehrin kaynaşan kargaşasından kaçarak, liman civarındaki sefil bir barda birer bardak sıcak biranın önüne çökmüş, samimi bir sohbete dalmıştı.

Barselona'da birbirlerinden ayrıldıklarından beri, artık tek başına yolculuk eden Wiraj, uluslararası iade antlaşmalarının keyfî uyarınca, geri vitese takmış bulunuyordu. Sanki devletler hep birlikte pimi çekilmiş devasa bir el bombasıyla oynuyorlarmış gibi, bir ülkeden diğerine postalamıştı onu. Önce Cezayir'e, sonra Tunus'a ve en sonunda da Libya'ya. Gitmek için hiç de bu yolu seçmemiş olduğu düşünüldüğünde, biraz garip kaçıyordu bu durum. Ama ne önemi vardı ki. Yetkililer için mühim olan tek şey bu zehirli şekerlemeyi komşunun çikolata kutusuna kakalamaktı. O kahrolası mülteci mancınıklarını icat etmeyi bir şekilde başarmışlardı.

Süklüm püklüm ülkesine dönmek hem büyük bir utanç hem de kendisinin yola düzülmesi için gerekli parayı borç harç denkleştirebilmiş köye karşı açık bir gasp olacağından, asla vazgeçmeyen Sudanlı, Akdeniz'i bir kez daha, bu kez de küçük İtalyan adası Lampedusa'ya ulaşmak üzere aşmaya hazırlanıyordu.

Şöyle bir düşününce, ne büyük hüsrandı bu aslında.

Daha birkaç gün önce vaat edilen toprağına, İngiltere'ye ayak basmıştı. Oradaydı. O polis şu kahrolası kamyonu durdurmayaydı.

"Ama beterin beteri var, biliyorsun. İade uçuşlarından biri sırasında sohbet ettiğim bir Çinli, Avrupa'ya mükemmel kalitedeki sahte pasaportlarla ve uçakla ulaşabilmenin astronomik rakamlara mal olduğunu, Fransa'ya varır varmaz da kaçakçıya olan borçlarını ödeyebilmek için Paris banliyölerindeki kaçak konfeksiyon atölyelerinde gecelerini gündüze katarak çalışmak zorunda kaldıklarını anlattı. Bu Çinlilerde de saygı mevhumu öyle yüksek ki kaçmayı, siktiri çekmeyi, arazi olmayı denemiyorlar bile. Rezil, kepaze olurlar, yolculuklarının bedelini ödememek büyük bir utanç olur onlar için. Bir nevi ahlaki zorunluluk yani. Dikiş makinesinin başına çöküp çalışıyorlar dolayısıyla. Güzel kızlar ise bu kadarını bile göremiyor. İğrenç apartman dairelerine kapatıp fahişelik yapmaya zorluyorlar onları, aslında kestirmeden cehenneme bağlandığı kısa sürede ortaya çıkan bu vaat edilmiş cennete ulaşmalarının bedelini karşılamak için."

Böyle anlattı, genç Afrikalıları da aynı kaderin beklediğini bilmeyen Wiraj.

"Gördüğün gibi bizler en talihsizler sayılmayız," diye sözünü bağladı. "Beyazlar, siyahlar, sarılar hepimiz aynı gemideyiz."

"En talihsizi bilmem Wiraj ama bizimki de az eziyet değil."

"Ya sen Ajatashatru, anlatacak mısın şu hikâyeni bana?"

Hintli sıcak biradan bir yudum içti ve zamanları bol olduğundan, en başından başladı:

"10 ile 15 Ocak 1974 tarihleri arasında (kimse bilmiyor tam gününü), Hindistan'ın Caypur şehrinde doğ-

dum ben. Annem beni doğururken ölmüş. Bir cana bir can. Yoksul bir aileden geliyorsan genellikle ödenecek bedel bu olur. Bir evlatla tek başına ilgilenebilecek durumda olmayan babam, beni ablasına, en sevdiğim kuzenim Jamlidanup'un (kardeşim kabul ederim kendisini) annesine gönderdi. Halam Fuldawa (*funda var* diye okuyunuz), Pakistan sınırında, Thar Çölü'ndeki küçük bir köy olan Kishanyogoor'da yaşıyordu. Orada büyüdüm ben, hiçliğin ortasında. Beni ailenin bir parçasından ziyade, doyurulması gereken fazladan bir gırtlak olarak gören halam da, kendimi bir fazlalık olarak hissetmem için elinden geleni yaptı. Bunun için, çoğunlukla beni kendi çocuğu gibi büyüten komşusu Sihringh'e sığınırdım. Her gün buna katlanmak onun için kolay olmasaydı gerek. Yaramaz bir çocuktum ama meraklı ve sevgi doluydum aynı zamanda. Benim için uydurduğu masallarla beşiğimi sallarken, bir gün ben de bir yazar ya da hikâye anlatıcısı olmayı hayal ederdim. O zamanlar neredeyse hiç yemek yemezdik. Para yoktu. Néerlandais'ler,[1] pardon, Neandertal'ler gibi yaşıyorduk (hep de karıştırırım bu iki sözcüğü). Günün birinde bizim oradan geçmekte olan bir İngiliz, Thar Çölünü inceleyen bir jeolog, hayatımda, bir dünya kumun ilgisini çektiğini gördüğüm tek tip, bana bir çakmak gösterdi ve ona sakso çekmem karşılığında vermeyi teklif etti. Çakmağın ne olduğunu henüz bilmiyordum o tarihte. Hele ki saksoyu, hiç. Daha dokuz yaşındaydım. Ne olduğunu ve kötü bir şey olduğunu öğrendiğim güne kadar yani. Ama zaten tacize uğramıştım bile. Uzun lafın kısası, İngiliz, başparmağının üzerinde küçük kıvılcımlar çaktırdı ve bu bana büyülü bir şeymiş gibi geldi. Orada, çölün ortasında, güzel, mavi

1. Yazarın bir başka kelime oyunu. Fransızca Néerlandais, Hollandalı anlamına gelir. (Y.N.)

bir alev peyda olmuştu. Bu nesnenin ilgimi çektiğini gördü. İstiyorsun bunu, değil mi, diye sordu bana. Ve işte böylece kendimi onun bacakları arasında, dörtayak üzerinde, anlamını çözemediğim bir şeyler yaparken ve karşılığında da sihirli bir nesne elde edecek olmaktan son derece hoşnut halde buldum. Bir çakmak için saksafon çektim o herife! Düşünebiliyor musun! Siktiriboktan bir çakmak için! Daha el kadar çocuktum be! Midemi bulandırıyor. Bir sakso sonra, çakmağı arkadaşlarıma göstermek için koşturdum. İnsan bir hokkabazlık numarası gerçekleştirdiğinde bir nevi üstünlük hissine kapılıyor. İşin sırrını tek bilen sen oluyorsun çünkü, bu kadar basit. Ve de hayranlık uyandırıyorsun. Çok çabuk bağımlılık yapıyor bu duygu insanda, inan bana. Çölün ve sefaletin çocuğu olan ben, hayranlık uyandırıyorum, düşünebiliyor musun? Bir fakir olmuştum. Şehirli çocuklardan neler yoldum neler, hele ki akıllı geçinenlerden. Çünkü akıllıların gözünü boyamak daha kolaydır. Kendilerinden çok emin olur, dolayısıyla da dikkat etmezler. Kimsenin kendilerini kandıramayacağını sanırlar. Ve hop, çantada keklik oluverirler! Güvenleri kaybettirir onlara. Aptallarsa farklıdır. Oldum bittim enayi yerine konmaya alışmıştır onlar, dolayısıyla da bir hilebazla karşılaştıklarında pür dikkat kesiliverirler. Her bir kılı kırk yararlar. Bir an olsun ayırmazlar gözlerini senden. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmazlar. Bir de bakmışsın, onların zihnini şaşırtmak garip şekilde çok daha güç hale gelmiş. Robert-Houdin'in sözleri bunlar. Bir Fransız sihirbaz. Adam haklı. Uzun lafın kısası, yeniyetmeliğim sırasında bir dönem Racastan'lı muhterem bir yoginin yanında bulundum. Her şeyi ondan öğrendim. Elli iki kartlık desteleri yutmayı (bir de nazlıydım, sadece Bicycle markalıları yerdim), közlerin ve cam kırıklarının üzerinde yürümeyi, mutfak eşyasıyla vücudumu delmeyi ve ustama, talimatları üze-

rine, keyifli saksolar sunmayı. Bundan da şu sonuca varmıştım; bu, önemli kişiler arasında yaygın bir teşekkür etme şekli olmalıydı. Konu hakkında yazılmış tüm kitapları yalayıp yutuyordum (sihirbazlık sanatı hakkında, sakso değil) Houdini'ler, Robert-Houdin'ler, Thurston'lar, Maskelyne'ler. Kavalımın nağmeleriyle bir halatı dans ettiriyor, sonra da ona tırmanıp bir duman bulutunun içinde kayboluyordum. En büyük becerim de kısa sürede bana doğaüstü güçler atfetmelerini sağlamak oldu. Bir nevi yarı tanrıya dönüştüm köyde. Bir bilselerdi. Tek marifetim, asla enselenmemeyi başarmaktı. Her neyse, şöhretim beni yirmi beş yaşında fakir-soytarı olarak işe alındığım, Hint Prensi Lhegro Singh Lhe'nin altın yaldızlı malikânesinin kapılarına taşımıştı. Görevim saray halkını eğlendirmekti. Her yolla. Yalanın, sahtekârlığın, hilekârlığın dünyasında yaşıyordum o zamanlar. Ve bu hilekârlık kısa sürede aleyhime işledi. Yarattığım kişiliğe sadık olmalıydım, anlıyor musun ve normal besinler yerine sadece paslı çivi ve vidalarla beslendiğimi iddia etmek çok daha etkileyici olduğundan, eh, yemek olarak da sadece bunları veriyorlardı bana. Açlıktan ölüyordum. Bir hafta dayanabildim. Sonunda bir gün artık dayanamadım ve mutfaktan biraz erzak çalarak meraklı bakışların uzağında mideye indirdim. Suçüstü yakalandım. Prens öfkeden kudurdu. Hırsızlık yüzünden değil, hayır, yalan söylemiş olduğum için. Cıvatayla değil, herkes gibi piliç ve karidesle besleniyordum ben de. Sonuçta onu aptal yerine koymuştum ve onun mevkisinde bir adam için bunu hazmetmek pek güçtü. Önce aşağılamanın son raddesi olarak bıyığımı kestiler, sonra da prens benden, okullarda çocuklarla hırsızlık ve suçu önleyici çalışmalar yapmakla sağ elimin kesilmesi arasında bir seçim yapmamı istedi. 'Sonuçta bir fakir ne acıdan çekinir ne de ölümden,' dedi koca bir sırıtışla. Tabii ki tercihimi

ilk seçenekten yana kullandım. Bana cezamı seçme özgürlüğü tanıdığı için kendisine teşekkür etmek için de, en halisane hislerimle, kendisine bir sakso sunmayı teklif ettim. Yetişkinler arasında bir şükran ifadesi değil miydi bu? Kimse bana bunun kötü bir şey olduğunu söylememişti. Daha bakirdim. Gözü dönmüş halde, kıçıma tekmeyi basarak kovdu beni saraydan. Onu anlıyorum. Şimdi düşündüğümde utanıyorum bundan. Beş parasız kalınca tekrar gezici hokkabazlık işime döndüm. Herkesi dolandırdım; halkımı, bizim oralardan geçen turistleri, yoluma çıkan herkesi yani. Son olarak, herkesi Ikea'nın son model çivili yatağını almanın benim için hayati önemde olduğuna inandırdım. Ve herkes de zokayı yuttu! Altın Post'u ele geçirmeye gidiyorum, bile diyebilirdim onlara. Bütün köy imeceye katıldı. Tabii ki çivili bir yatakta uyumuyorum bu arada. Salondaki bir dolaba gizlenmiş pofuduk bir yatağım var. Ama sonrasında bu çivili yatağı satabileceğimi düşünüyordum. Belki de sadece bir kapristi bu, bilemiyorum, ya da bu saftiriklerin her istediğimi almakta nereye kadar gidebileceğini kendime kanıtlamak içindi. Köyüm benim için borca girdi, tıpkı seninkilerin senin için yaptığı gibi, Wiraj. Ama benimki bir dolandırıcılıktı. Bencillikti. Kimseye yardım etmeye niyetim yoktu. Küçüklüğümden beni tanıdığım insanlar, gün boyunca ağızlarına bir lokma koyamamış oldukları halde bana para verdiler. Bana yardımcı olmak, dönüştüğüm o yarı tanrıya yardımcı olmak ümidiyle. Ama bu yolculuk beni değiştirdi. Ben, aynı ben değilim artık. Önce senin hikâyen beni altüst etti sonra da yolumu buraya dek ulaştıran tesadüfler zincirinde tanıdığım diğer insanlar; Marie'nin aşkı, anlatacağım sana, Sophie'nin dostluğu, onu da anlatacağım. Ve sonra şu çantanın içindeki seksen beş bin euro. Dur Wiraj, öyle bakma bana, anlatacağım."

Ajatashatru son gelişmeleri ona ayrıntısıyla anlattıktan sonra, sıcak birasını bir dikişte bitirdi ve Coca-Cola gözlerini Wiraj'a dikti. Ne düşüneceğini şaşırmış haldeki arkadaşı, bir şey demiyordu. Aklını karıştırmıştı bu hikâye. Hintlinin dile getirdiği günahlarından arınmak arzusu yeni bir numara, yeni bir yalan olmasındı?

Ajatashatru bir çantaya, bir Sudanlı arkadaşına sonra bir daha çantaya baktı. Emindi. Sonunda yardım edecek doğru kişiyi bulmuştu. Şüpheye mahal yoktu. Sudanlının, tıpkı kendisinin yolculuğu gibi, sonu gelmez gözüken deniz seferini bir kez daha düşündü.

Ayrıca limandaki genç mülteciye 500 euroluk banknotu verdiğinde yaşadığı iyilik hissini, içinden yükselen ve kendisini havai bir dinginlikle sarmalayan bulutu da hatırladı. Davul gibi çarpan kalbini. Birinden bir şeyi hile hurdayla elde etmenin kibirli tatmininden çok daha güçlü bir duygu varsa, bunun, ihtiyacı olan birine bir şeyler sunmak olduğunu keşfetmişti. Genç Afrikalıya yaptığı yardım acemilik eseri olmuştu, şimdiyse ustalık eserini yaratacaktı.

Ajatashatru kaçamak bakışlarla çevresini yokladı. Oturdukları masa barın kuytu bir köşesindeydi. Zaten sadece iki müşteri vardı; anadillerinde konuşan ve görü-

nüşe göre birbirlerine maceralarını anlatan iki kurt denizci. Engin mavilikleri kat etmekle geçen bir ömürden sonra halen hayatta olmalarını kutlamak için belki de, gürültüyle kadeh tokuşturuyorlardı.

Hintli çantayı açtı, içinden bir sürü para balyası çıkarttı, saydı ve Sudanlının önüne koydu.

"Bunlar senin için Wiraj. Seninkiler için. Kırk bin euro."

Evrak çantasını hemencecik kapattı.

"Bu çantada kalanlar da benimkiler için, tüm aldattıklarım, onurlarını kırdıklarım, kirlettiklerim için. Günahlarımdan arınabilmem, onlara karınlarını doyurma, iyi koşullarda yaşama imkânı sunabilmem için kırk beş bin euro."

Wiraj'ın ağzı halen bir karış açıktı. Başta bu Roma' daki Fransız yayımcı, gömleğin üzerine yazılan roman, elyazması ve avans hikâyesine pek inanmamıştı ama kanıtlar karşısında ikna olması gerekiyordu. Yoksa Racastan'lı bunca parayı nereden bulmuş olabilirdi ki?

"Bu kadar parayla," diye mırıldandı koca Zenci, "İngiltere'ye gitmeme bile gerek kalmaz. Anlıyor musun Aja, rahatça Sudan'a, evime dönebilirim..."

Bunları söylerken gözleri sıla hasretiyle ışıldadı.

"Ama kabul edemem."

Ajatashatru iyi bir davranışta bulunmanın sağladığı iyilik hissinin, bağışlanan meblağla orantılı olacağını sanmıştı. Yani o çok aşağılıkça yağmaladıkları genç Afrikalının yanına 500 euroyu bıraktıktan sonra kendisini sarmalayandan seksen kat daha heyecan verici bir hisse kapılmayı bekliyordu. Ama öyle olmadı. Önemli olan verilen meblağ değil, verme davranışıydı. Son seferkiyle aynı heyecanı, aynı şiddette hissetmişti. Bulutu onu masadan kaldırmış ve barın tavanına doğru yükseltmişti. Ama Wiraj'ın son cümlesi Ajatashatru'da bir bomba etkisi yarattı ve adamımız tekrar yere çakıldı.

"Kabul etmelisin! Bu parayı alıp gitmem söz konusu olamaz. Bu senin için Wiraj, al onu!"

"Bu senin paran. İlk defa namusunla kazandın onu (bastıra bastıra söylemişti bu son sözleri) kitabını yazarak."

"Eh, tam da bu nedenle, madem ki benim, onlarla istediğimi yapmakta da özgürüm, demektir."

Ajatashatru, bütün banknotlar halinde kırk bin euroyu kabul etmenin bir mülteci için bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti.

"Benim için yap bunu, Wiraj. Artık gemi ambarı, araba bagajı, kamyon kasası olmasın hayatında. Özgür bir adam olmanı istiyorum senin, korkunun nefesini ensesinde hisseden bir adam değil. Bir ülkeden diğerine savrulup duran bir adam değil. Tekrar baba ol. Çocukların seni bekliyor."

Wiraj uzun uzun, yaklaşık iki saniye kadar, tereddüt ettikten sonra parayı kabul etti.

Banknotlar da, tıpkı domuz yavruları gibi, uzaktan kumanda cihazının içindeki AAA pillerin pozisyonunu alma eğilimde olurdu. Biri yukarı, biri aşağı, biri yukarı, biri aşağı, biri yukarı, biri aşağı. Ajatashatru da, çantasında kalan mor banknot destelerini, arkadaşına verdiklerinden kalan boşluğu doldurmak için böyle dizdi.

Herkes kendi yoluna koyulmalıydı. Biri kuzeye, diğeri güneye doğru gidecekti ama her iki adam da paylaştıklarının hatırasını ebediyen taşıyacaktı. Bir gün yine karşılaşırlar mıydı? Yazı. Alınlarına yazılmış mıydı? Gerçekten de, Hint ipeğinden bir cep mendili kadar küçüktü şu dünya.

Hintli yazar, havaalanına doğru ilerleyen taksinin arka koltuğuna kurulmuştu. İlk bindiği taksi, bir şekilde bu olağanüstü maceranın başlangıç noktası olmuştu. Koltukları çok daha rahatsız ama en azından şoförünün canına kastetmediği bu taksi de sonunu belirleyecekti.

Kararını vermişti. Hintli ilk Paris uçağına atlayıp Marie'yle buluşacak, onunla bir kadeh bir şey içmeye ya da Ikea'dan lamba almaya gitmeyi kabul edecek, okşadığında elini çekmeyecek ve gecelerini onun, kalbinin ritminde titreyen güzel, kıvrık kirpiklerini izleyerek geçirecekti. İstediği tüm sihir numaralarının sırrını ona verecek ve

romanının sonunu, aşkının başı omzuna dayanmış halde yeniden yazacaktı.

Libya'da bir işi kalmamıştı. Zaten hiçbir zaman bir işi olmamıştı orada; kaşla göz arasında sökülüp kendisini Sahra Çölü'ne dikilmiş bulan bir meşe ağacı gibiydi biraz. Hele Hindistan'da yapacak hiçbir işi kalmamıştı. Yeni Ajatashatru Lavash Patel'in orada yeri yoktu. Tıpkı tüm meslek hayatı boyunca büyülediği kobralar gibi gömlek değiştirmişti. Eski hokkabaz gömleğini Kishanyogoor'da bırakmıştı. Oraya geri dönüp şimdiye dek koca bir sahtekârdan başka bir şey olmadığını itiraf edemezdi. İnsanlardan çalmış olduğu umudu ve yanılsamayı iade edemezdi artık. Hiçbir şey anlayamazlardı. Aja döndü, evet, ama artık Hint fakiri değilmiş, artık o koca kundak bezlerine sarınmak istemiyormuş, güzel gömlekler giymek istiyormuş. Özel güçleri olmamış hiçbir zaman aslında. Tüm bunlar sizin paranızı söğüşlemek içinmiş. Dişinizden tırnağınızdan artırdıklarınızı elinizden almak için. Suyu şaraba dönüştürmüyor, kanseri iyileştirmiyor, kan vermekten bile ödü kopan bir tip, nasıl olur da diline çatal batırabilir, düşünün! Yok canım, yaparken görmüş müydünüz? Tabii, ama plastikten bir dildi o!

Yok, gerçekten, artık geri dönemezdi. Başka bir yerde, oradan uzakta başlamalıydı yeni bir hayata. Thar Çölü köylülerinden biriyle bile karşılaşma riski olmayacak bir ülkede. Varır varmaz Jamlidanup'u ve Sihringh'i arayacak ve onlara durumu açıklayacaktı. Kuşkusuz üzecekti bu onları ama anlayacaklardı. Otuz beş bin euro gönderecekti onlara. Onlara ve köye, bir daha hiç yokluk çekmesinler diye. İşte o zaman, gerçekten anlayacaklardı. On bin euroyu da kendine ayıracaktı, kendine ve Marie'ye, artık bundan sonra iki kişilik düşünmeye başlamalıydı. Bu para onları yeni hayatlarına taşıyacak uçan halı olacaktı.

Namuslu, temiz, normal bir hayat.

Aşk da olacaktı tabii. Mutlaka.

Ama Trablus Uluslararası Havaalanı'na vardığında, kurgulamakta olduğu tüm projeler, hileli oyun kâğıtlarından yapılma bir şato gibi yerle bir oldu. Roissy-Charles-de-Gaulle istikametine giden son uçak önceki gün havalanmıştı ve bir sonraki seferin de iki gün, hatta pisti işgal eden son isyancıların tahliye durumuna göre, belki de daha uzun süre sonra gerçekleşmesi öngörülüyordu.

Bir zamanlar Hindu sarıkları, çölde yaşayan Hintliler tarafından kuyuların derinliğini ölçmede kullanılırdı. Ajatashatru da sarığını yıllar sonra, acısının derinliğini ölçmek için çıkarttı.

Trablus Uluslararası Havalimanı'nın iki asfalt pistinin boşaltılması öngörülenden uzun sürdü. Beş gün beklemek gerekti. Ajatashatru'nun sadece atıştıracak birkaç lokma ıvır zıvır almak için çıktığı otel odasında kapalı kaldığı beş gün. İnsan âşık olunca karnı da pek acıkmıyor. Hele savaştaki bir ülkede âşık olmuşsa neredeyse hiç acıkmıyor. Dolayısıyla cipsler, çikolatalı barlar ve şekerlemeler ona yetip de artıyordu. Sıcak, keyifli banyolar da tabii.

Elindeki bunca parayla kendisine Libya başkentinin en iyi restoranlarında yemekler ısmarlayabilirdi, diye düşünüyorsunuz. Neden beş gün boyunca kendini havaalanına kapattı ki? Şehrin kaotik atmosferi, bir yabancıyı cepleri para dolu halde, gastronomik bir müessese aramak üzere yollara düşmeye hiç heveslendirmiyordu da, ondan. Yollarda artık neredeyse tank kalmamıştı ve artık ordu da birkaç ay öncesine kadar yaptığı gibi, yabancıları İtalya sahillerini işgal etmek üzere büyük balıkçı teknelerini doldurmaya zorlamıyordu ama yine de ortalık *Euro Disney* kıvamında da değildi. Üstelik Trablus Limanı'nda gördükleri Ajatashatru Lavash Patel'in hafızasından uzun süre silinmeyecekti. Hırpalanıp soyulduktan sonra duvar boyunca aşağı kayıp hırsından ağlayan genç Afrikalı. Bilet

bulabilmiş miydi acaba? Ne yapmıştı o parayla? Şu an neredeydi? Sonsuza dek yanıtsız kalacak ama Hintlinin cevapları hakkında olumlu tahminleri tercih ettiği sorular.

Velhasıl otelinin birkaç kat altında bulunan terminalin sandviççisinin rafları, Ajatashatru'nun oraya yaptığı günlük seferler doğrultusunda günden güne boşalıyordu.

Sanki biraz da ıssız bir adadaymış gibi, dünyanın geri kalanıyla bağlantısını kopartmış olan Hintli, yaşadığı şu son günleri bir daha düşündü. Onu buralara dek sürükleyen bu çılgın süreci. Onu bambaşka bir insana dönüştüren o garip olayları. Maceralı yolculuğu boyunca onu sarsan beş elektroşok akımını. İnsan oldum bittim mütevazı bir hayat sürüp de bir anda kucağında, içinde yüz bin euro bulunan bir çanta bulunca, filozoflaşıveriyordu.

Bu para eline geçtiğinde önce kuşkuya kapılmıştı zira hayatın ona öğrettiği bir şey varsa, o da hediyelerin öyle bedelsizce, gökten zembille inmediğiydi. En azından sakso yapmak gerekmeden. Asgaride. Kendisi gibi hokkabazlarla, sahtekârlarla, insan müsveddeleriyle doluydu bu dünya. Dünya dediğin dev bir av sahasıydı. Kendisi de bir leş kargası olduğundan, gayet sağlam bir fikri vardı bu konuda.

Ama Roma'daki otel odasını, karşılığında hiçbir şey beklenmeden kendisine sunulan o lüksü, sonra da gömleğin üzerine karalanmış birkaç satır için verilen tüm o mor papelleri görünce, insanoğlunun ne kadar iyi olabileceğini de idrak etmişti. Güvenmişlerdi ona. Zamanının birazını ayırarak onunla ilgilenen ve yardımına koşan dünya çapındaki yıldız, aktris Sophie Morceaux gibi. Ona teşekkür etmesi, neden kaçtığını açıklaması gerekirdi. Paris'e varır varmaz uzun bir mektup yazacaktı ona.

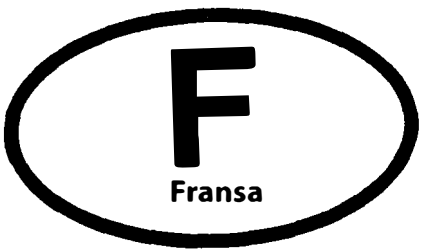
Hokkabazlardan, sahtekârlardan, insan müsveddelerinden ibaret değildi dünya sonuçta. Ve bu son günlerde

karşılaştığı insanlar, insanları dolandırarak paralarını almaktan ziyade vermenin, çevresine iyilik yapmanın çok daha kârlı bir iş olduğunu öğretmişlerdi ona. Bunları bir başkasından duysaydı yapmacıklık, duygu sömürüsü, en azıdan laf kalabalığı olduklarını düşünürdü. Ama öylesine gerçekti ki tüm bunlar. Sudanlının, ona kırk bin euroyu verdiğinde kendisine nasıl baktığını hatırladı. O gözleri öyle çabuk unutamayacaktı. Ne de Marie'ninkileri.

Marie.

Yakında.

Her gece, kinlerini bazen çok yakına kusan mitralyözlerin sesleri eşliğinde, onu düşünerek yatağa uzanıyordu. Kollarının arasında sımsıkı tuttuğu evrak çantası, uykuya dalar dalmaz, Fransız'ın narin kalçalarına dönüşüyor ve onu rüyaların en tatlılarına sürüklüyordu.

F
Fransa

Ajatashatru yola çıkmadan önceki gün Marie'yi ankesörlü bir telefondan aradı, Paris'e varmak üzere olduğunu ve aldığı kararları kendisine iletti. Alacaktı onu. Bir daha asla, okşadığında elini çekmeyecek, bir kadeh içki ya da romantik bir gece teklifini asla geri çevirmeyecekti. Eyfel Kulesi satan kuzenlerini ve Champ-de-Mars'taki apartman dairelerini görmeye gitmek istiyordu onunla. Onunla her şeyi görmek istiyordu.

"Tüm bunların en komik tarafı ne, biliyor musun; İngiltere'ye, Barselona'ya, Roma'ya gittin ama ne Big Ben'i ne Eyfel Kulesi'ni, ne Sagrada Familia'yı, ne Kolezyum'u, hiçbir şeyi göremeden geldin. Tıpkı Avrupa'nın en havalı başkentlerinin sadece havaalanlarını tanıyan arkadaşım Adelin gibisin. Hostestir kendisi. Olsun, ikimiz birlikte gideriz, ben keşfetmeni sağlarım o 'güzel ülkeleri'."

Wiraj ile Ajatashatru'nun kullandıkları tabiri kullanmıştı, bunun üzerine Ajatashatru arkadaşının şu anda nerede olabileceğini sormadan edemedi kendine. Her halükârda, artık bir kamyonun kasasına çökmüş halde Avrupa yollarında olmasa gerekti. Artık çocuklarının karınlarında koca bir balon taşımamasına, bok sineklerinin dudaklarından ve ülkelerinden sonsuza dek yok olup gitmesine ve gözlerinin yeniden ışıldamasına yetecek miy-

di acaba o para? Açlıktan başka bir şey düşünmelerine yetecek miydi?

"Böyle yeterince zaman kaybettik zaten," dedi Fransız kadın, Ajatashatru'yu daldığı düşüncelerden çekip çıkararak.

"Evet," diye yanıtladı adam. Gözleri ve kulakları parıldıyordu.

Siz bir de, Marie'nin telefonu kapattığındaki halini düşünün. Ayakları yerden kesilmişti inan olsun! Yirmi yaşına geri dönmüştü. Keslerini ayağına geçirdi ve kokulu mumlar, bir ördek göğsü ve dört olgun golden elma almaya gitti.

Ne mutlu Ajatashatru Lavash Patel gibi, bir dolabın içinde keyifli bir yolculuk yapıp da akıllanmış, uslanmış olarak, ömrünün geri kalanın aşkıyla birlikte geçirmek için geri dönene...

Bir dakika, kelebek! O kadar erken konuşma, dedi kendine, kendisini Paris'e taşıyan Airbus'un rahat koltuğuna kurulmuş haldeki Hintli. Sendeki şansa bakılırsa, uçağın kaçırılmayacağının garantisi olduğu söylenemez. Bir bakmışsın, bu fırsatı da kaçırmışsın! Ancak Paris'e indiğimde ve Marie'yi kollarıma aldığımda rahatlayabilirim. Yanındaki boş koltuğa koyduğu güzel, beyaz papatya demetine doğru bir bakış attı.

Ajatashatru, vahşice silahlanmış bir grup teröristin bir anda ayağa fırlayıp uçağın kontrolünü ellerine geçirerek yönünü Beyrut'a ya da benzeri bir egzotik istikamete çevirdiklerini hayal ederken, bir yandan da sakallı, sarıklı, dinamitlerle dolu kemerlerle acayip bir görünüşe bürünmüş adamlar arayan gözlerle etrafı çaktırmadan kolaçan etti. Ama bu uçakta tek sakallı ve sarıklının kendisi olduğunu kısa sürede fark etti. Bir terörist. Şu anda, başkalarının kendisi hakkında düşündüğü buydu belki de.

Bir bilselerdi. O bir beyefendiydi şu anda, sevgilisine yaranmak için pırıl pırıl yapılmış ve özenle bağlanmış sa-

rığıyla bir Hint prensi. Gönlü zengin, cebi zengin. Üstelik Fransa'ya yasal yoldan girmekteydi. Hem de uçakla, son zamanlarda bir Ikea dolabında, Vuitton marka bavulda ve bir balonda seyahat etmeye daha çok alışmış olan bu adam için, bayağı ilginç sayılabilecek bir ulaşım aracıyla. Zoraki mülteci değildi o artık. Üzerindeki belayı sonunda savuşturmuştu. Biraz düşününce, şansı da yaver gitmişti aslında. Dokuz günde olağanüstü bir yolculuk, ancak başka yerlerde, başka şeylerin var olduğunu keşfederek başka birisi olunabileceğini ona öğretmiş olan bir içsel yolculuk yapmıştı.

Trablus Limanı'nda genç Afrikalıya ve Wiraj'a yardım ettiği gün, bütün hayatı boyunca insanlara verdiğinden daha fazlasını vermişti. Üstelik sadece maddi olarak da değil; kırk bin beş yüz euro çok büyük bir meblağ, başlı başına bir servet olsa da. Her iki vesileyle de kendisini sarmalayan iyilik hissini, kendisini o güne dek gösterilerinde kullandığı tüm düzeneklerden daha yukarıya taşıyan o konforlu bulutu büyük bir keyifle hatırladı. Şimdi sırada kimin olduğunu sordu kendine. Hangi muhtaç insana yardım edecekti?

Erkek hostes uçağın inişe geçtiğini, herkesin koltuklarını dik konuma getirmesi, tepsilerini kapaması ve elektronik cihazları kapatması gerektiğini duyurdu.

Ajatashatru oturduğu yerde dikeldi ve ayakkabılarını tekrar ayağına geçirirken, onları zeminin yumuşak halısına sürterek keyifli keyifli kaşıdığı sırada, çorabına yapışıp kalan ince bir kontak lensi de, farkında olmadan, alıp götürdü.

Eve dönüyormuş gibi hissediyordu.

Marie'ydi onun evi.

Kendisini Paris havaalanında bekleyen şahane karşılama komitesini düşündü. Küçük Fransız'ını. Daha iyisi hayal edilebilir miydi?

O esnada, üzerine turkuvaz rengi bir elbiseyle lame sandaletler geçirmiş olan güzel bir Fransız kadın, neşe içinde, ön kapılarında Taxis Gitans yazılı ve içinden Gipsy Kings'in sürükleyici bir ezgisi yükselen, küçük, kırmızı, göçükleri olan bir Mercedes'e biniyordu.

"Charles-de-Gaulle Havalimanı'na, lütfen. Gelen yolcu kısmına. Trablus'tan gelen ve uçağı bir saat içinde inecek olan bir yolcuyu karşılayacağım. Trablus Libya'da. Savaştaki ülke. Yani savaştaki ülkeydi."

Taksici anladığını, bunca açıklamaya ihtiyacı olmadığını belirtmek için başıyla onayladı. Siyah gömleğinin yakasından kırlaşmış bir kıl demeti fışkıran, şişman bir adamcağızdı bu. Altın yüzüklerle süslü boğumlu parmakları, sanki bir anda elinden kaçıp kurtulacakmış gibi direksiyonu kavramıştı.

Siyah beyaz bir fotoğrafla süslü tabelada adının Gustave Palourde olduğu, safkan Çingene olduğu ve numarasının da 45828 olduğu belirtiliyordu.

"Kapılardaki çiçekler ne için?" diye sordu Marie.

Bu yolculuk uzun sürecek, diye düşündü, müşterisini ağzında Hint işi bir fermuarla hayal etmeye başlayan Gustave.

"Yarın kızımı evlendiriyorum," dedi sinirle.

Ve parmakları direksiyonda bir kastanyet solosuna başladı.

"Tebrikler!" diye haykırdı kadın neşeli bir sesle. "Son derece mutlu ve gururlu olmalısınız!"

Şoför bir an tereddüt etti.

"İyi bir pazarlık oldu, evet."

"Yo, öyle demeyin, mösyö. Kızınız aşk için evleniyor bir kere. Ancak tebrik edebiliriz, değil mi?"

"Palourde'larda aşk için evlenilmez madam, çıkar için evlenilir. Aşk sonradan gelir. Ya da gelmez..."

"Son âna kadar da çalışıyorsunuz, ha!" diye tespitte bulundu Marie, şoförü daha az sağlam bir zemine çekmek için.

"Çiftimizin yerleşeceği yeni karavanın parasını ödeyebilmek için para kazanmak lazım."

"Anlıyorum," diye yanıtladı pek bir şey anlamayan Fransız.

Nasıl olur da insanlar ömürleri boyunca kamp hayatı yaşayabilirdi, hem de gönüllü olarak? Asla geniş ve rahat bir yataktan başka bir yerde, bir koltukta bile yatmaya tenezzül etmemiş olan onun, bunu anlayabilmesi pek güçtü.

"Damat nereli?"

"İspanyol."

"Neresinden?"

"Barselonalı," diye yanıtladı Gustave sinirle ve sonra kadına bir soru daha sorma fırsatı vermeden hepsini sayıp döktü. "Buraya, Paris'e yerleşecek, bizim cemaate. Öyle anlaştık. Genellikle kadınlar kocalarını takip eder ama Palourde'larda kararı kadınlar verir! Bir de ben. Damat Barselona'nın büyük bir Çingene ailesinden. Kanlarımızın karışacak olmasından memnunum."

"Karma bir evlilik," dedi Marie düşünceli bir havayla yola bakarak. "Karışmak, öyle güzel ki. Mesela benim ha-

vaalanında karşılayacağım kişi de Fransız değil. Nişanlım oluyor kendisi (yalan söylediği hissine kapılmadı, sadece biraz öngörülü davranmıştı belki). Hintli. Talihimiz yaver giderse, bir gün biz de güzel bir karma düğün yapacağız..."

Nasıl oluyor da böyle şeyler düşünüyordu? Böyle şeyler söylüyordu? İtiraf konusunda, birbirine yabancı insanlar imtiyazlı oluyordu gerçekten de.

Marie hâlâ gözlerini karşısındaki yolda, iki ön koltuğun arasındaki bir yerdeki hayalî bir noktaya dikmiş haldeydi. Kendisini Ajatashatru ile birlikte, güzel bir sârinin içinde, canlı renkler ve geçişi sırasında yerlere dökülen gül yaprakları arasında hayal ediyordu. Gerçek bir prenses.

"Bir Hintli..." diye tekrarladı şoför, o da düşüncelere dalmıştı. "Açık olmam gerekirse madam, Hintlilerden pek hazzetmem."

Gustave bunları söylerken sağ elini direksiyondan çekti ve pantolonunun ön cebinden hiç eksik etmediği fildişi saplı Opinel çakısını okşadı.

"İçlerinden birini tanıdım ki, düşman başına," diye ekledi. "Hırsızın teki. Ve açık söyleyeyim; eğer ki bir gün yollarımız tekrar kesişirse, berbat bir on beş dakika geçireceğinden emin olabilirsiniz..."

"Ah, genellemek doğru olmaz ama, hepsi öyle değil," dedi Marie insanların Çingeneler hakkında da aynı şeyleri düşündüğünü belirtmekten imtina ederek. "Benimki namuslu bir adam, biliyor musunuz? Bir yazar."

"Yazar mı?" diye tekrarladı, asla hiçbir şey okumamış olan ve Paris sokaklarının ayrıntılı bir haritasını bile bulundurmayan taksici.

"Kendisini size takdim etmek benim için bir şeref olacaktır. Sizin için bir sakıncası yoksa havaalanına vardığımızda bizi beklersiniz, hem benim Paris'e dönmek için yeni bir taksi tutmama gerek kalmaz hem siz de

Ajatashatru'yu tanımış olursunuz. Onu sizinle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Göreceksiniz, Hintliler hakkındaki kanaatinizi değiştirecek o."

"Tek arzum da bu, küçük hanımcığım."

Çiçekli Mercedes otobanda hızla yol alıyordu. İleride ağır ağır batan güneşin altında, ağaçlar ve binalar turuncu bir renge bürünüyordu.

Taksici aniden alnına kuvvetli bir şaplak attı ve saatine baktı.

"Neyse, biliyor musunuz, havaalanına gidiyor olmanız pek denk geldi. Benim de kuzenim Gino, Roma'dan geliyor. Onu karşılamaya gidemeyeceğimi sanıyordum. Kızımın düğünü için geliyor. Saçını o yapacak."

Gustave kuzeninin, Roma Berberi olan adı, genç Çingene düşmanlarının boyalı saldırıları neticesinde Roman Berberi'ne dönüşmüş olan bir kuaför salonunu işletmekte olduğunu belirtmekten çekindi. İspanyol Çingenesi'yle Rumen ya da Bulgar Çingenesi'nin farkını bile bilmiyordu bu cahiller.

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa," diye devam etti şoför, "siz arkadaşınızı karşılamaya giderken ben de Gino'yu bulurum ve sonra hepimiz arabada buluşuruz. Ne dersiniz? Taksiyi kuzenimle paylaşmak sizi rahatsız etmez ya?"

"Ah, ne münasebet!" diye bağırdı Marie zevkten dört köşe. "Tam aksine! Nerede çokluk, orada şenlik!"

Ne kadar isabetli bir laf ettiğinin farkında değildi.

* * *

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Devanampiya, hapishanenin ıslak ve soğuk döşemelerinin üzerine aniden yığılıp kalınca, Walid mahkûmlardan birine neler olup bitmekte olduğunu sordu ve arkadaşının öldüğünü öğrendi.

Ve Walid ağladı (bilgiyi kontrol ettim, körler de bal gibi ağlıyor). O gece, bedenindeki ve kalbindeki tüm yaşları dökmüştü. Ve hıçkırıkları, ta vatanı Afganistan'dan bile duyulmuştu.

Bir arkadaşını, buradaki tek arkadaşını kaybetmiş ve onunla birlikte görme yetisini bir kez daha yitirmişti. Bu koşullarda hapishane tekrar bir cehenneme dönmekte gecikmeyecekti.

* * *

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O ikindi vakti Walid uyandığında, etrafını üç doktor sarmıştı. Körlükten mustarip olmasaydı, hücresinin pis ve gri duvarlarının, göz alıcı beyazlıkta duvarlara dönüşmüş olduğunu

görebilecekti. Zemin öyle temizdi ki, insan döşeme taşlarının üzerinde yemek bile yiyebilirdi. Hemen her köşedeki tıbbi malzeme, bir hücreden çok hastanede oldukları izlenimi uyandırıyordu.

Kör adam doğrulmaya niyetlendi ama bir el ona engel olurken yüksek bir ses, anlamadığı ama Seylanca olduğunu tespit ettiği bir dilde kendisine bir şeyler söyledi.

Neler olup bittiğini sormak istediğinde ağzına bir tüp sokulmuş olduğunu ve konuşmasını engellediğini fark etti.

Yine bir dizi anlaşılmaz ses, hareket etmemesini ve güç harcamamasını emretti.

Birkaç saat sonra Afgan bir tercüman başucuna yetiştirilene kadar Walid, bu karmaşık durumdan zihni bulanmış halde, soru sormadan yatmayı sürdürdü. Ancak bundan sonra, hastayla doktorlar arasında irtibat kurulabildi.

"Adınız nedir?"

"Walid Nadjib."

"İyi," dedi doktor zaten bildiği bir şeyi teyit ettiriyormuş gibi.

"Ben Doktor Devanampiya. Şu anda nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Devanampiya mı? Walid'in cansız gözlerini şaşkınlık duygusu kapladı. Anlamıyordu. Nihayetinde, bu belki de yaygın bir isimdendi.

"Hapishanede," diye mırıldandı.

"Hapishanede mi?"

Görünüşe göre bu yanlış bir cevaptı.

"Colombo Military Hospital'desiniz. Colombo Askerî Hastanesi'nde."

"Ne işim var peki burada?" diye sordu Walid, altüst olmuş halde. "Hasta mıyım?"

Arkadaşının havalandırma dönüşü aniden ölümünü hatırladı. Onu da aynı son mu bekliyordu?

"Bir terörist saldırıdan kurtulan tek kişisiniz. Bindiğiniz

uçakta şiddetli bir patlama meydana geldi. Londra seferini yapmakta olan bir 747. Akla en yakın açıklama, bir kamikazenin, hayli güçlü bir patlayıcı yüküyle güvenlik kontrolü filtrelerini aşamayı başarmış olduğu. Sizi enkazın ortasında bulduklarında acınacak bir halde olduğunuzu söyleyebilirim. İki aydır komadaydınız ve gerçekten de sizin için her şeyin bittiğini düşünüyorduk. Ama işte birkaç saat önce uyandınız. Fikrimi sorarsanız, bu bir mucize. Yüzyılın en çok ölüme yol açan saldırılarından biriydi. İki yüz on sekiz ölü. Sağ kalan da sadece bir tek kişi."

Kör adam hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın hiçbir şey hatırlamıyordu. Daha doğrusu, onun hatırladıklarının doktorun kendisine anlattıklarıyla uyuşan hiçbir noktası yoktu, sanki o âna dek paralel bir evrende yaşamış gibi. Onun hatırladıkları güvenlikten geçer geçmez kendisini durduran polislerdi, Colombo Hapishanesi, Devanampiya'ydı. Ama şimdi tüm bunların sadece hayal gücünün meyvelerinden, uzun koma dönemi boyunca zihninin uydurduklarından ibaret olduğunu öğreniyordu. Hiçbir şeyden, hele ki bir terörist saldırıyla ilgili olarak zavallı bir körden kuşku duymayan adamların ağzından, görevini başarmış olduğunu öğreniyordu. Patlayıcı maddeyi beyaz bastonunun içine saklanmış olduğu halde kendisi neden ölmemişti, bunun hakkında en ufak bir fikri yoktu. Belki de bir erkek hostes onun uçağa binmesine yardım ederken bastonu elinden almış ve sonra da iade etmeyi unutmuştu. Her neyse, Walid bunu şansa yordu ve mutluluktan ağlamak suretiyle, bir körün ağlayabildiğini de ispatlamış oldu.

* * *

Mümkün değil, dedi Ajatashatru kendi kendine, bu romanı böyle bitirmem mümkün değil. Gerçekten bu kitabı böyle korkunç bir sona bağlayamam. Katil zafer kazanamaz. Bu son, öncekinden çok daha özgün olabilir

ama en az onun kadar kötü, çok kötü ve özellikle de ahlaksızca. Ahlak yeni bir kavramdı onun için.

Üç sayfa kâğıdı topak edip masanın altındaki teneke çöp kutusuna fırlattı. Çiçeği burnunda yazar iyi bir öykü inşa etmek için gerekli ipuçlarını bilmiyordu ama illüzyon numaralarıyla ilgili olanlar haricinde okuduğu birkaç kitapta, öykülerin ne kadar karanlık olurlarsa olsunlar, genellikle bir *happy end* ile, bir umut kırıntısıyla sonlandığını fark etmişti. Sanki biraz da öykü uzun, karanlık bir koridor ve final de büyük bir beyaz ışıkmış gibi.

Belki de romanının finalini yeniden yazmayı hiçbir zaman başaramayacaktı.Belki de kendisine verilmiş olan yüz bin euroya ve duyulmuş olan güvene layık değildi.

Bu kör terörist hikâyesini nereden çıkarttığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama teröristle hiçbir benzerliği yoktu, yani en azından artık onunla hiçbir benzerliği yoktu. En azından, macerası boyunca karşılaştığı tüm bu güzel insanlara saygısından olsun, o da umut vermek istiyordu. O adamlar, o kadınlar hepsinin ortak noktası kocaman bir yüreklerinin olmasıydı. Kendisini tamamen değiştiren bu rüya gibi yolculuğu neden anlatmıyordu? En azından gerçek bir hikâyeydi bu, uydurma değildi. ONUN hikâyesiydi. Kendisini şu an olduğu insan yapan hikâyeydi. Üstelik, iyi sonlanma avantajına da sahipti. Bir kadın, yeni bir aile, gerçek *happy end*'i bulmuştu yani, daha ne olsun. Tam da hayatının uzun, karanlık koridorunun sonunda, bir hikâyeyi binlerce ışınıyla aydınlığa boğan türden bir ışık.

Bir başlık düşündü, bir romana başlamanın yolunun bu olduğunu sanarak. *Bir Ikea Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu*'na ne dersin, diye yüksek sesle sordu kendine, sanki uçağın bagaj bölmesindeki köpekçik oradaymış, yeni kitabını yaratmasına tanıklık ediyormuş gibi. Ona cesaret vermek için köpeğin üç kez havladığını hayal etti.

Başlık, hikâyesini gayet iyi özetliyordu. Ajatashatru Lavash Patel'in, dünyalığını doğrultmuş bir adamın, emekli Doğulu fakir, taze Batılı yazarı, Avrupa'yı acayip bir biçimde, bir dolapta, bir bavulda, bir balonda ve yürüyen bantlarla keşfetmiş adamın hikâyesini.

Bir süre düşündü.

Hintli Ajatashatru Lavash Patel'in Fransa'ya vardığında ağzından ilk dökülen İsveççe bir sözcük oldu; yeni romanının bu ilk cümlesini kurduğunda pencereden dışarıya bir göz attı ve tüm dişlerini göstererek gülümsedi; büyük adamların büyük işler başarmakta olduklarının bilincinde olduklarında yüzlerine yerleşen o tatmin olmuş gülümsemeyle. Sonra, elini kaburgalarını saran büyük pansumanın üzerinde gezdirdi ve karavandan çıktı.

Gitar nağmeleri, bağırışlar ve kastanyet sesleri kulaklarında patladı. Bir an için, İtalya'da onu altüst eden kâbusu tekrar yaşadığını sandı. Çeri domatesine dönüşmüş kuzeniyle birlikte, bir şişin ucunda kızarmakta olan bir danaya (kutsal) dönüşmüş ve Gipsy Kings ritmi eşliğinde ateşin üzerinde çevrilmekte olduğu gözlerinde canlandı. Ne korkunç!

Karavanın kapısına yaslandı. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi.

"Ne yapıyordun?" diye sordu yeşil bir tunik giyinmiş Marie suretine bürünmüş bir Hint prensesi.

Tam zamanında, kızarmış bir dana (kutsal) olmadığını fark ederek yüreği ferahlayan Ajatashatru kapıyı bıraktı, sevgilisinin kollarından destek aldı ve rengârenk kalabalığa doğru ilerledi. Şehir çöplüğü bir anda canlanmıştı.

"Hiç, yazıyordum. Bir anda aklıma bir fikir geldi ve unutmadan yazmak istedim."

"Bugün yazmak yok, bugün şenlik var!"

Güzel Fransız bunu söylerken onu öptü, elinden tuttu ve birkaç Flamenko figürü yaptı. Yanlarında, şeker

pembesi bir gelinlik giyinmiş sarışın, genç bir Çingene kızı, ayakkabılarının tahta topuklarını masanın üzerinde şaklatıyordu.

O esnada göbekli, şişko bir adam gitarını bıraktı, ayağa kalktı ve Hintliye yaklaştı. Onları kimsenin duyamayacağı kadar yakınına sokulduğunda kulağına eğildi:

"Haydi, olanları unutalım, *Acı Taşaklı*. Bir bıçak darbesi için benden nefret etmiyorsundur, umarım."

Elini Hintlinin göğsüne koydu. Elinde bir buzluk taşımadığında da, daha az tehditkâr değildi Gustave Palourde.

"Ama anlaşmamızı unutma, *payo*. Biliyorsun ki, eğer çocukları fakir numaralarıyla eğlendireceğine söz vermemiş olsaydın, o bana vermiş olduğun yakışıklı 500 euro bile, seni Hint kalburuna çevirmeme engel olamazdı."

Birkaç adım uzağında Marie kendisine hem mutlu hem de biraz çakırkeyif, her halükârda tasasız bir edayla bakıyor olduğundan, Ajatashatru kendisini gülümsemek zorunda hissetti. Gözleriyle çocukları aradı, derin bir iç geçirdi ve kalabalığa karıştı.

Miranda-Jessica ile Tom Cruise-Jésus'ün uğurlu düğünlerinden (zira bardaktan boşanırcasına yağmıştı) sadece dört ay sonra, Ajatashatru da, Seine'e demirlemiş ve sihirbazlık gösterileri sunan kabare-restorana dönüştürülmüş eski bir mavna olan Metamorphosis'teki romantik bir akşam yemeği sırasında, sevdiği kadına evlilik teklif etti. Dünyanın en iyileriyle turnelere çıkmış ve afişleri gemide her yere asılı olan mekânın illüzyonistinin de işbirliğiyle, Hint ipeğinden küçük bir mendilin içindeki nişan yüzüğünü, sarı ve mavi kanatlı mekanik bir kelebeğin Marie'ye kadar uçarak usulca omuzuna bırakmasını sağlamıştı. Sihirbaz ve saat ustası Robert-Houdin'in 1845 tarihli bir numarasının Hint versiyonu olmuştu bu.

Yemek sırasında, Fransız mendilin içine gizlenmiş güzel tek taşı şaşkınla keşfetmeden önce, iki sevgili bu özel anlarının bir kısmını, en azından fikren, yakınları ve yeni dostlarıyla paylaşmışlardı.

Sihringh ve Ajatashatru'nun düzenli olarak gelişmelerden haberdar ettiği, en sevdiği dört kuzeni, tercih sırasına göre Jamlidanup, Vachasmati, Rhibbasmati ve Pakmaan yakında gelip onları Monmartre'daki küçük, sevimli dairelerinde ziyaret etmeyi planlıyorlardı. Belki de burada kalırlar ve hepsi de Paris'te emlakçılık yapardı. Sonuçta Eyfel Kulesi halen satılıktı.

Ajatashatru'nun kitabının dünya çapındaki başarısı Wiraj'ın gurbetteki Hintlinin izini bulmasını sağlamıştı. Ona bir mektup yazarak kendisini kutlamış ve jesti için tekrar teşekkür etmişti. Bu parayla köylerinde bir okul inşa etmişler ve pek çok aileyi açlık ve sefaletten kurtarmışlardı. Sinekler ise halen oradaydı. Buna karşı yapılabilecek pek bir şey yoktu.

Sophie Morceaux da artık işin aslını öğrendiğinden, para dolu bir çantayla, kendisine hoşçakal, bile demeden, bir anda arazi olan arkadaşından nefret etmiyordu. Artık iki dost aynı menajeri, elleri halen aynı derecede terli Hervé'yi paylaşıyorlardı.

Ajatashatru sadece öyküler yazan bir adam değildi artık. Başkalarına yardım etmenin zevkine kısa sürede varmış, inayetli davranışları bir işe yaradığında ayaklarını yerden kesen keyif bulutuna bağımlılık kazanmış olduğundan, Marie'yle birlikte, kitabından kazandığı hatırı sayılır telif hakları sayesinde, en muhtaç durumdakileri kabul eden ve onlara yardım eli uzatan bir vakıf kurmuşlardı.

Ajatashatru'nun, İngiltere yolundaki bir ağır vasıtada yaşadıklarından etkilenen Ikea tasarımcıları da, bir WC ile bir ilkyardım kiti de içeren, benzeri görülmemiş bir dolap modeli üzerinde kafa patlatmaya koyulmuştu. Bu modelle, önümüzdeki aylarda Türk-Yunan sınırında şimdiye kadarki en yüksek cirolarını gerçekleştireceklerdi kuşkusuz.

Âşıklar son olarak, gündemdeki son fırtınadan, Libya ile İtalya arasında bir yerlerde, yetmiş altı mülteciyle birlikte ortadan kaybolan gemiden bahsettiler. Guardia di Finanza'nın pek çok helikopteri, şu anda Akdeniz üzerinde uçarak gemiyi arıyordu. Arama kurtarma ekiplerinin tüm çabalarına rağmen, Allah'ın, yanıbaşına, bu geçişin bedelini ödemesini sağlayacak olan bir 500 euro bırak-

mak suretiyle işaret vermiş olmasından sonra, bir sabah umutla dolu olarak gemiye binmiş olan on yedi yaşındaki şu Somalili, İsmail, asla bulunamayacaktı; ne kendisi ne de cansız bedeni.

Mumlar eşliğindeki bu akşam yemeği boyunca, sekiz yüz elli dört kaçak yolcu "güzel ülkelerin" sınırlarını yasadışı yollarla geçmeye, o harika çikolata kutusundan kendi nasiplerini almaya çalışmıştı. İçlerinden sadece otuz biri, kamyon yavaşlayıp da durmadığında, yürekleri ağızlarına gelerek bunu başarmıştı.

O gün, memur Simpson bir Ikea dolabına saklanmış başka hiçbir kaçak yolcu bulmamıştı. Belki de üstünün, Ajatashatru Lavash Patel'in romanını okuyup da masum olduğunu öğrendikten sonra, Rajha Simpson'u Douvres Limanı'nın bariyer bekçiliğine terfi ettirmesinden dolayıydı bu. Polis memurunun artık en kayda değer günlük faaliyeti, martılara kuru ekmek parçaları atmak olmuştu ve bunun kısa sürede, olimpik bir disipline dönüşmesini arzu ediyordu.

Ve tabii ki Marie, evet, dedi.

Önünde diz çökmüş haldeki Ajatashatru güzel nişan yüzüğünü parmağına geçirdi. Sonra da ayağa kalktı ve bir tebessüm ve alkış yağmuru altında, onu tutkuyla ve uzun uzun öptü. Birkaç gün sonra, Brandy Pasajı'ndaki ünlü bir Hint terzisi, kendisine kırmızı ve sarı renklerde şatafatlı bir sâri dikmek için Fransız'ın ölçülerini alıyordu. Onu Montmartre'dan Hindu tapınağına taşıyacak olan araba ise şimdiden hazırdı. Hafif göçükleri olan, kırmızı, eski bir Mercedes'ti bu; kıçına taktıkları Ikea tavalarından yeni baterinin tıngırtıları, Thar Çölü'nün en uzak yıldızlı kumullarından bile duyulacaktı.

